

Giới thiệu Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ

Lương Quang Ngân Tước từ lúc sinh ra như được ông trời ưu ái cho tất cả, từ nhan sắc cho tới gia thế, được mọi người yêu mến, có em trai hết mực yêu thương, bạn thân gia thế hùng hậu luôn ủng hộ cô. Một cuộc sống mà nhiều nữ sinh cấp ba khác ao ước có được.

Mọi người đều nghĩ cô là nàng công chúa được sủng ái, hằng ngày chỉ biết học và viết truyện cho đọc giả online để kiếm lượng fan cho riêng mình. Nhưng không ngờ lại xuyên không vào trong truyện do mình viết. Rất may mắn là không xuyên vào nữ chính hay nữ phụ độc ác, mà là một nữ phụ mờ nhạt từ khi rất nhỏ. Nhưng bất ngờ thay nam chính lại hướng về cô, khiến cuộc sống của cô không hề dễ chịu chút nào. Mời các bạn đón đọc truyện Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

6:00 AM, thị trấn Thánh Lương.

Trước cổng trường Trung học Thánh Lương, học sinh ra vào tấp nập, ai cũng mặc áo ấm thật dày, cổ quần đầy khăn len màu sắc, còn có cả phụ huynh khắp trần tề tựu đông đủ ở sân trường làm quang cảnh càng náo nhiệt. Vâng, hôm nay là lễ Tốt nghiệp của học sinh khối Mười. Vì thế hình ảnh tốp ba tốp năm học sinh mặc lễ phục đứng tụm lại một chỗ với nhau ở các góc sân trường “chuyện nhau lưu bút, tay trong tay, ôm chặt nhau, mặt đỏ ửng nước giớc, mắt lưu luyến” vân vân và mây mây là chuyện rất bình thường.

Tất nhiên không phải ai cũng như vậy, thậm chí có một nhóm người còn đứng nhàn nhả trước cổng trường tay cầm bánh mì, miệng tán gẫu nhìn người khác gắp nạm. Không tin? Cứ thử nhìn đám người mặc lễ phục tốt nghiệp đang ăn sáng lại còn bùng bùng khí thế “tám” chuyện, miệng không ngừng tiết enzym ra ngoài môi trường thì biết. Mà dẫn đầu đám “tình anh” là một cô gái có mái tóc dài rất dày cột nhõng cao, dáng đứng cực kỳ dũng mãnh, chân gác lên tường, tay tì lên vai lão đệ, miệng nhồm nhoàm nhai nốt miếng bánh mì cuối rồi nói:

- Mọi người nói thử xem, lần này đồng chí Ngân Tước có “lạnh lạn” đến được đây hay bị cướp mất đồ ăn sáng?

Nói xong chỉ chỉ ngón tay “ngà ngọc” về phía cô gái đáng vẻ chậ vật chạy, hai tay ôm chặt bịch đồ ăn trước ngực, sau lưng còn có hai “bé Mìu” đáng yêu “ăng ẳng” đuôi. Đầu ngón tay nhịp nhịp trên không trung ra hiệu, mà mọi người dường như rất hiểu ý, hô lớn:

- Ba, hai, một!

Hấp, Lương Quang Ngân Tước nhún chân lấy đà nhảy một cú trước mặt đám bạn cùng lớp, thành công đem túi giấy thả cho Hạ Diệp – bạn thân kiêm lớp trưởng rồi nhanh chóng trốn ra sau lưng. Hạ Diệp nhú mồm rồi bày ra bộ mặt “u ám ngàn năm” trừng hai con chó trước mặt mình. Người ta nói “kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt”, chó cũng không ngoại lệ nên hai “bé Mìu” rất “biết địch biết ta”, lập tức quay đầu bỏ chạy nhưng không quên sửa một tràng cảnh cáo mạng hăm ý: “Chúng ta sẽ trở lại, hãy đợi đấy!”.

Thấy hai con chó đã đồng thẳng, Lương Quang Ngân Tước liền khôi phục bộ dạng “con gián đập mãi không chết”, nhảy ra đằng trước cười như một con ngó với Hạ Diệp, xòe hai bàn tay:

- Hề hề hề hề hề hề hề... Hạ đại gia thân yêu, cảm ơn ngài đã đuổi kẻ thù giúp tại hạ. Tại hạ nhà nghèo chẳng có gì cả, chỉ có tấm thân “vàng ngọc” này, nếu đại gia không chê, tại hạ xin lấy thân báo đáp. Chỉ xin ngài làm ơn trả lại đồ ăn sáng cho tại hạ, nha!

- Tôm!!

Cả đám vừa nghe xong liền đồng thanh nờn, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để “sỉ báng” bạn mình. Lương Quang Ngân Tước quay qua trừng đám bạn mình, hai tay chống lên eo, nâng mặt kiêu ngạo nói:

- Tôm cái gì mà tôm. Chị biết mấy bé ghen tỵ với tài năng và tấm thân ngàn vàng của chị, thích thì xuất money ra, chị sẽ “phục vụ” mấy bé. Lưu ý, chị chỉ bán thân không bán nghệ nên mấy bé chuẩn bị tiền thưởng... Au, cậu làm cái gì thế hả Nguyệt?

Đầu bị cốc mạnh một cái, Ngân Tước trợn hai mắt làm người ta có cảm tưởng chỉ cần động mạnh một chút là tròng mắt cô rớt ra ngay. Cô nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn cái người cầm đầu lớp nhìn mình gắp họa chó rượt mà còn cầm bánh mì ăn thong thả, ngón tay chỉ trỏ như xem hài, bây giờ còn tồn thương thân xác tội nghiệp của cô. Được lắm, hôm nay không dạy dỗ lại người bạn này cô không phải là Lương Quang Ngân Tước. Nghĩ là làm, cô bày ra tư thế “sư tử Hà Tây”, gào thét:

- ĐỒ THÀNH NGUYỆT, cậu muốn chết hả? Lúc nãy bốn lão gia bị chó rượt không giúp thì thôi bây giờ còn dám cốc đầu tớ. Cậu sống 16 năm rồi chắc chán lắm nhĩ, hay để tớ tiễn cậu xuống chỗ Diêm Vương uống trà ăn bánh ha!

- Không không, tớ đang tuổi thanh xuân tràn trề, trai theo đây thế mà chết thì chẳng phải là tổn thất lớn cho nước nhà sao? Tước Tước cậu xem, tui tớ sợ

cậu “bán thân không bán nghề” lao lực quá sẽ chết sớm mới nói thế. Huống chi Hạ đằng sau cậu mặt còn đen hơn than thế kia, sợ cậu chưa kịp tiền tớ xuống âm phủ thì Lương Quang tiểu thư cậu đã đi trước rồi.

Được rồi, Lương Quang Ngân Tước cô thừa nhận không sợ trời không sợ đất nhưng sợ nhất là ma, động vật thân mềm + nhiều chân, đặc biệt là em trai yêu quý với Hạ Diệp. Mà bây giờ Hạ Diệp lại hằm hằm nhìn cô, hai mắt tóe lửa như nhân vật siêu nhân trong phim hoạt hình. Chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Cực Kỳ Đáng Sợ.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Hờ hờ hờ, Diệp à, cậu nói gì đi, đừng có nhìn tớ bằng ánh mắt hình viên đạn đó. Cậu biết mà, trái tim bé bỏng của tớ rất mong manh dễ vỡ, không chịu nổi đâu. Tớ biết cậu yêu tớ nhất mà, cậu sẽ không... áaaaaaaa, tớ biết lỗi rồi mà, tha cho tớ đi, tớ cắn bánh cắn kẹo cầu xin cậu mà huhuhu. Quân bay đâu, thế trầm bị vậy còn không đến cứu?

Mọi người xung quanh khinh bỉ nhìn cô, đã bị nắm tóc kéo mạnh đến vậy mà còn tâm tình đùa giỡn. Khỏi phải nói Hạ Diệp sắc mặt ngày càng tối, thô bạo nắm tóc cô lôi vào trường. Đám “tình anh” cùng lớp với cô đương nhiên ngày nào cũng bắt gặp cảnh này nên không còn lạ gì nữa, nhàn nhả theo sau xem kịch vui.

“Phịch”

- Đau, Diệp gia chết tiệt, cậu có phải con người không hả? Đẩy mạnh vậy làm mông tớ chịu nổi? Cậu chưa từng nghe qua câu “mông là bộ mặt thứ hai của con người” sao mà thô bạo vậy. Tớ mà có mệnh hệ gì thì cậu đừng hòng yên thân.

- Ngồi yên đi, cậu quậy đủ chưa? Mới mấy ngày không gặp mà cậu gầy đi hẳn. Tôi đã nhắc đi nhắc lại không dưới mười lần hôm nay là tốt nghiệp, CEO của tập đoàn Viễn Dương sẽ đến dự lễ để tuyển chọn những học sinh ưu tú nhất đi đào tạo mà cậu lại ăn mặc nhếch nhác, tóc tai bù xù là sao? Cậu muốn dự đại hội Cái Bàng thì chọn bữa khác, đừng làm mất mặt tôi.

Quay sang đám người vây quanh, Hạ Diệp trầm giọng ra lệnh:

- Còn đứng đó làm gì, Thành Nguyệt, cậu qua đây giúp Tước mặc lại lễ phục. Vĩnh Hoa, đem lược chải tóc lại đây, sẵn tiện lấy bánh mì trong túi cho con ngốc này. Còn lại chỉnh lại trang phục, ăn xong thì đứng che hết cho tôi, không được để mất mặt lớp hiểu chưa?

- Tuân lệnh!!

Sau khi nghe phân công, ai nấy lo thi hành nhiệm vụ. Lần này Hạ đại gia nổi bão lớn, tất cả chỉ tại Ngân Tước, không nghe chỉ có con đường chết.

Thành Nguyệt nhún vai, lại gần Ngân Tước giúp cô mặc lại lễ phục. Rõ ràng hôm qua đã gọi điện chỉ Ngân Tước cách mặc áo thế mà giờ phải làm lại thật nản. Nhìn lễ phục dìm đó do chạy nhanh, dây đai thắt nơ bướm bị tuột mất một bên mà Thành Nguyệt buồn cười. Cô lần nữa động ngón tay “ngà ngọc” của mình, chề bai:

- Cậu chính xác là động vật đơn bào cấp thấp, đã nói ăn mặc đàng hoàng mà không nghe, mau cời ra để bà mặc lại cho. Tớ không hiểu sao La Khắc lại để cậu mặc kiểu này ra đường hay thật.

- A, Nguyệt. Sao cậu lại “đen” thế chứ. Giữa chốn đông người mà lại bảo người ta cời hết quần áo ra. Có cần gấp thế không, dù gì người ta cũng là hoàng hoa khuê nữ mà. Ngượng chết đi được, người ta đỏ mặt rồi này!

Nói rồi Ngân Tước ra về thục nữ, hai tay ôm má làm trán Hạ Diệp và Thành Nguyệt nổi gân đen, Vĩnh Hoa khóe miệng giật giật, hai tay cầm bánh run rẩy, miệng nhả ra từng chữ:

- Ngân Tước, cậu có thể gớm hơn được không? Ý Nguyệt là bảo cậu cời áo khoác lễ phục chứ không phải lột hết đồ. Cậu có lột hết cũng chẳng ai nhìn, lo mà ăn cho nhanh rồi vào xếp hàng.

Nói xong nhét vào miệng Lương Quang Ngân Tước miếng bánh mì to, tay cầm lược, tay kia mạnh bạo gom tóc cô chải rồi buộc lại. Cả quá trình làm cứ nghiêng răng nghiêng lợi, đánh mất hình tượng thục nữ gia giáo mà cô tâm đắc nhất. Nếu không phải có người che thì người ngoài nhìn vào cũng không thể tin nổi hoa khôi Tạ Vĩnh Hoa nổi tiếng dịu dàng thủy mị, một con kiến cũng không dám giết lại có hung dữ đến nhường đó.

Ngân Tước bấu môi, miệng nhay đi nhay lại miếng bánh mì, cô có làm gì sai đâu mà hôm nay bị đá kích liên tục, mấy người này thật chẳng hiểu thế nào là hài hước.

Đỗ Thành Nguyệt bên cạnh thấy vậy ngửa mặt vô cùng, lập tức kéo cô đứng dậy lột lễ phục giữ mạnh cho đỡ nhả nhúm rồi mặc lại từ đầu. Hai tay thuần thục thắt dây đai một vòng, hai vòng, ba vòng rồi gấp lại, cả quá trình không ngừng hừ lạnh. Ngân Tước được chỉnh quần áo xong liền ngừng nguyền

đến bên Hạ Diệp, miệng lái nhai:

- Diệp, tớ xong rồi này, cậu vừa lòng chưa hả?

Cô ngân tiếng “hả” vừa dài vừa chói, mặt nhăn hơn khi ăn ớt, nhưng chưa đầy ba giây sau bộ dáng đã nghiêm chỉnh, lưng thẳng như trong quân đội. Người xung quanh nhìn sắc mặt cô liền rất ăn ý quay lại, nhìn thấy Đinh La Khắc đang tiến tới liền hít một hơi rồi quay sang Vĩnh Hoa hít một hơi nữa, mặt viết hai chữ “CƠ HỘI”. Ngân Tước mấp máy môi:

- Vĩnh Hoa, cơ hội ngàn năm có một kia. Bữa nay là bữa cuối đó, cậu nhanh thu lưới bắt La Khắc đi, tớ sẽ chúc phúc cho hai người. Nhanh nhanh lên chút coi chừng lọt mắt cá trong lưới đó, sẵn tiện cứu tớ một mạng luôn. Xong vụ này đãi cậu một châu kem.

Vĩnh Hoa nghe thế vuốt vuốt tóc, bày ra bộ dạng yếu điệu thực nữ, chớp chớp mắt. Mọi người lần thứ n khinh bỉ cô, trong trường này ai chẳng biết Vĩnh Hoa đang theo đuổi Đinh La Khắc. Mà Tạ Vĩnh Hoa lại là hoa khôi tài năng đứng nhì trường, bộ dạng bốc lửa đến từng cen-ti-mét. Khuôn mặt đẹp ngọt ngào như bánh ngọt mà cha Tạ bán trong thị trấn, hai mắt màu hạt dẻ đánh cắp biết bao trái tim nam sinh từ nhỏ đến lớn trường này. Cô nhảy múa giỏi lại có tài ngoại giao, thủ đoạn lấy lòng thầy cô thì miễn bàn. Về khoản này, nếu Tạ Vĩnh Hoa tự cho mình số hai không ai dám xưng số một. Nhìn là biết, hầu như tội trạng đi trễ, làm vỡ kính vân vân và mây mây của Lương Quang Ngân Tước đều do một tay Vĩnh Hoa thu xếp mà thoát tội.

Tất nhiên trên đời này không có bữa cơm nào là miễn phí, mọi việc Tạ tiểu thư làm ngoại trừ giúp bạn tốt còn có mục đích khác đó là: tiếp cận Đinh La Khắc.

Mà Lương Quang Ngân Tước là ai, cô thế nào lại không nhìn ra “người bạn tốt” này rất yêu thích thằng nhóc em trai nhà mình nên ra sức tạo cơ hội cho hai người này gặp nhau càng nhiều càng tốt, mau rước hung thần “đỉnh búa” đi. Coi như trả ơn đi.

Ngân Tước trong lòng ngầm coi thường Vĩnh Hoa một ngàn lẻ một lần, thấy trai đẹp là mắt sáng rỡ chớp liên tục, không sợ rớt lông mi giả à? Em trai cô là nam chính đây, tuy rằng không hiểu vì sao thằng nhóc này không thích nữ chính như trong nguyên tác nhưng mà... Thôi kệ đi, coi như cho nữ phụ cơ hội cũng được. Miệng lẩm bầm lẩm bầm cầu nguyện thằng nhóc La Khắc kia đừng chú ý đến cô, hai chân nhích từng bước ra sau Thành Nguyệt, ra về cún con:

- Này này, che cho tớ đi. Tớ chưa muốn tốt nghiệp xong thì thành xác chết đâu.

- Cậu lại phạm tội gì đó nên mới làm La Khắc giận đến mức chém cậu đúng không?

- Nào có, ngoài cậu với Diệp chẳng ai giúp được tớ. Mà Diệp theo gái đi chơi rồi, cậu mà bỏ tớ nữa thì đời tớ tàn ngay. Nể tình bạn bè mười mấy năm nay cứu tớ đi ha.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đỗ Thành Nguyệt lắc đầu nhưng vẫn kéo Ngân Tước vào lòng bế lên, hàm ý tuyên bố: không được đụng vào Lương Quang Ngân Tước, ai dám khiêu chiến thì chờ nhặt xác. Về mặt cực kì bất đắc dĩ, ai bảo cô với con ngó này là bạn thân niên? Huống chi trong trường ngoài cô và Hạ Diệp thì chẳng còn ai gần được Lương Quang Đinh La Khắc khi tên này nổi giận với Tước Tước. Hạ Diệp mới quay qua quay lại đã biến mất, chắc đã ra sau cánh gà để đại diện phát biểu.

Ngân Tước cực kì thỏa mãn cọ cọ vào bộ phận nào đó của nữ chính. Mà nữ chính là ai, là Đỗ Thành Nguyệt đó. Người có uy quyền nhất đó. Có nữ chính che chở, cho dù nam chính có bạo phát cô cũng chắc chắn vượt qua khó khăn, tiếp tục vuron lên và phát triển. Ê khoan, sao giống như đang học Sử vậy nè???

Nhìn động tác háo sắc cùng vẻ mặt ngu ngốc của ai đó Thành Nguyệt bóp trán, quyết định lòi con ngó này đi trước khi ai đó bạo phát. Lúc này nhìn họ Hạ kia đã cho cô một trận đủ rồi, giờ cũng nên làm người tốt. Nghĩ đến đây Đỗ tráng sĩ ôm người bỏ đi, tiện thể đá chân lão đệ của mình ra lệnh:

- Minh Lãm, cậu với mọi người mau theo tôi xếp hàng nhanh lên.

Lương Quang Ngân Tước trong lòng người nào đó sờ mũi, lòng tung hô vạn lần: Thành Nguyệt vạn tuế! Cô từ nhỏ do đột biến gen nên người rất nhỏ, dù đã cuối năm lớp Mười nhưng chỉ cao cỡ một mét bốn sáu, đứng chưa đến vai mọi người nữa. Điều này làm cô rất phiền, ai đột biến cũng có siêu năng lực như bay, phóng lửa hay đóng băng gì đó như trong biệt đội siêu anh hùng, còn cô chỉ có một khúc, đánh chẳng lại ai. Đã vậy thêm tật kén ăn nên nhẹ hẫng, gặp ai cũng đu như gấu Koala trông đến buồn cười.

Ngân Tước vui vẻ nháy mắt với Minh Lãm ra vẻ quyến rũ, Thành Nguyệt rất không hài lòng, đưa tay véo véo má cô cảnh cáo. Ừm, thật mềm! Cô chun chun mũi lăm lăm, đu người lợi dụng ai đó đang cúi “chặt” một phát lên má bạn mình rồi hí hì như con ngó. Cô biết chỉ cần làm thế là bà chị này người giận ngay nên áp dụng tức thì để bảo tồn sinh mạng. Thành Nguyệt hài lòng, hơi lườm cô rồi đi thẳng về vị trí lớp, lúc ngang qua Đinh La Khắc ném lại một câu không cho phép cãi lời:

- La Khắc, Vinh Hoa có chuyện cần nói với cậu, mau ra “bờ” cậu ấy. Hôm nay không cần biết cậu dùng “thủ đoạn” gì cũng phải làm cho tập đoàn Viễn Dương chú ý đến Tước Tước, đừng làm hỏng kế hoạch đó.

- Biết rồi, chị cho Tước uống cái này, sáng giờ chị ấy mới ăn được bánh mì chưa đủ chất. Còn Tước, chị mau ngoan ngoãn uống cho hết, về nhà em sẽ tính sổ với chị.

Nói rồi Đinh La Khắc không câu nệ gì, đến gần Vinh Hoa. Mọi người rất thức thời nhường lại không gian riêng cho hai người đó, lũ lượt theo Đỗ Thành Nguyệt xếp hàng. Lương Quang Ngân Tước đánh chết cũng không bỏ tạt tò mò, nhòai người ra đằng sau ôm cổ Thành Nguyệt thì thấy Vinh Hoa đang nói chuyện với em trai cô, bộ dạng then thùng mà theo lời Minh Minh nói đó chính là “tình tở”, còn Đinh La Khắc vẻ mặt trầm xuống, khẽ nhếch môi nói gì đó. Vinh Hoa nghe xong hốc mắt hồng hồng nhưng sau đó lại tươi cười trở lại.

Ngân Tước than thầm, xong rồi xong rồi, lần này xong thật rồi, kế hoạch “bể đĩa” một cách oanh liệt, quân cờ của cô đã thua ngay từ trong trứng nước. Bây giờ thì chẳng còn ai giúp cô kìm hãm hung thần “đỉnh búa” này nữa. Nói đi cũng phải nói lại, tội nghiệp Tạ Mỹ Nhân, trước giờ cũng chưa phải chưa là tở tình nhưng chưa từng bị ai từ chối thẳng thừng thế, coi như thẳng nhóc xấu tính nhà cô có mất không đồng tử, nữ nữ dâng lên miệng cũng không ăn. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Lương Quang Ngân Tước vốn là một tiểu tác giả trên mạng, ngày ngày đi làm về thường hi hi ha ha lên mạng tán gẫu với mọi người rồi ngồi viết truyện. Không sai, chính là truyện, mà còn là truyện teen. Giữa cái thời đại truyện teen dần hết thời, ngôn tình lên ngôi này mà nói, lựa chọn của cô quả là lỗi thời. Nhưng mà đối với Lương Quang Ngân Tước, chuyện này không có vấn đề gì. Bởi vì sao? Đơn giản vì viết truyện teen, tác giả như cô có thể dễ dàng chém gió thành bão, muốn cho nhân vật chính tài năng, xinh đẹp, IQ cao hay gia thế hùng hậu gì đó, vô lý cỡ nào cũng không ai thảo luận quá nhiều.

Nhưng mà tại sao, tại sao cô lại xuyên đến đây nha? Thân là một tác giả tốt bụng, cô không có ngược đãi đứa con nào của mình, ai cũng có đôi có cặp, nếu có ngược chỉ là chút gia vị rồi cũng thôi. Cô nhớ rất rõ mình đang ngồi ở nhà lách cách gõ bàn phím viết truyện, không dưng lại xuyên vào chính tác phẩm của mình, cảm giác thật bị phẫn. Rất may mắn là không xuyên vào nữ chính hay nữ phụ độc ác, mà là một nữ phụ mờ nhạt từ khi rất nhỏ, cùng nam chính là chị em, có thể xưng tụng là người qua đường Giáp vô tội.

Chị em cùng Lương Quang Đinh La Khắc, điều này kinh khủng cỡ nào. Dù là chị em nhưng ngày ngày ở cùng nam chính, ăn cùng nam chính, đi học cùng nam chính... Tác giả như cô thật áp lực nha~

Cô xuyên vào thân thể này từ lúc nam chính ra đời, trong nguyên tác rõ ràng chị em tình cảm rất bình thường lại biến thành rắc rối. Lương Quang Đinh La Khắc càng lớn càng cường hãn, bá đạo giữ cô bên mình, cứ như sợ Lương Quang Ngân Tước cô bị ai cướp không bằng. Đinh La Khắc nhỏ hơn cô một tuổi, cả hai tình cảm rất tốt nên hẳn chuyên chế một chút cô không tính toán. Nhưng mà năm cô học lớp chín, hẳn theo nguyên tác vượt lớp, học chung với cô, gặp nữ chính là Đỗ Thành Nguyệt. Dù cô có xúc tiến cả hai thế nào, Đinh La Khắc cùng Đỗ Thành Nguyệt vẫn đậm chân tại chỗ làm cô đau lòng muốn chết. Em trai nam chính à, từ nhỏ em đã “hành hạ” chị thì đã đành, tại sao lớn lên rồi vẫn theo chị, mau cùng nữ chính ân ái đi. Giờ nữ phụ bày tỏ, em một chút cũng không thêm động lòng.

Đinh La Khắc ngẩng lên bắt gặp bộ dáng sầu não của Ngân Tước liền nhú mày, gương mặt trầm xuống, bắt giác đau đầu. Nếu không phải Tạ Vinh Hoa với Tước nhà hẳn có giao tình rất tốt, lại yêu thương cô thì hẳn sớm không đứng đây nghe cô hoa khôi này tỏ tình làm gì. Đinh La Khắc rất có hảo cảm với Tạ Vinh Hoa, dù bị từ chối vẫn rất mạnh mẽ, không để tình cảm riêng tư ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người, còn hứa bảo hộ Lương Quang Ngân Tước thật tốt. Chị gái bảo bối của hắn, ai không yêu thương? Nghĩ đến đó sắc mặt hắn dịu lại, ánh mắt nhìn Ngân Tước tràn ngập cưng chiều, cùng Vinh Hoa đi theo Thành Nguyệt.

Thành Nguyệt sớm đã mang Lương Quang Ngân Tước đến chỗ lớp mình xếp hàng, cầm hộp sữa mở ra đưa cho người nào đó uống. Ngân Tước rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn ngậm ống hút trong miệng cắn, tay vẫy Vinh Hoa lại gần, giọng thì thầm:

- Này này này, cậu ổn không?

- Ngân Tước ngó chừng xem thường bản tiểu thư. Trên đời có rất nhiều đàn ông, bị em cậu từ chối không có gì là to tát, cậu không cần phải lo đâu. Cùng lắm thì cậu bán thân cho tổ bù lại là được.

Tạ Vinh Hoa cười cười trả lời, lấy tay vò đầu con ngốc trước mặt. Thử đi một vòng trường Thánh Lương này hỏi, mọi người ai chẳng biết hội phó hội học sinh Đinh La Khắc là đứa em trai “hiếu thảo” cỡ nào. Việc gì không nói chứ lý lịch tình cảm hoàn toàn trong sạch, giành hết toàn bộ thời gian để quản chị gái của mình nên cô cũng không có ý kiến gì. Mà chị gái hắn là ai, tất nhiên là Lương Quang Ngân Tước. Con người này ăn xong rồi rồi không chịu học hành, suốt ngày bày trò nghịch ngợm làm đau đầu mọi người, lúc nào bên cạnh cũng có người quản lý mới không ra chuyện kinh thiên động địa nào.

- Tổ biết tổ có giá rồi nên chỉ lần này thôi đó, tối nay cho cậu vào hầu hạ tớ giải sầu. Thiết tình thẳng nhóc đó có gì hay mà sao ai cũng mê? Vừa xấu tính lại hay ăn hiếp người khác, hề một chút là giờ trò bạo lực với tớ, còn dám từ chối cậu, thật chẳng hiểu thế nào là phong tình. Hừ hừ hừ...

- Cái thằng nhóc “xấu tính lại hay ăn hiếp người khác, hễ một chút là giờ trò bạo lực” đang đứng sau cậu đó, nếu muốn sống thì ngậm miệng lại uống hết sữa. Nói nữa thì tớ không đảm bảo cậu sẽ sống đến hết bữa sáng đâu.

Đỗ Thành Nguyệt cảnh cáo bạn mình, tay nhéo mạnh vào cái người trong lòng mình. Lương Quang Ngân Tước bị nhéo đau đến mức nhảy dựng ra khỏi người Thành Nguyệt, oan ức nhìn mọi người nhưng miệng vẫn không quên uống hết sữa, ra sức kéo tay Minh Lãm bên cạnh cầu nhau:

- Minh Minh, cậu xem đại tỷ của cậu càng ngày càng bạo lực kia, trong tháng này mà cậu ấy nhéo hông tớ bầm tím gần hết, mau đi tìm tỷ phụ cho “bà” đi. Không thì bông hoa xinh đẹp như tớ chưa kịp ủa tàn cũng bị giày xéo đến chết.

Nói xong ngẩng đầu uống hết sữa, ném cái chai rỗng cho Đinh La Khắc đứng đối diện.

Ngân Tước leo lên ghế dành cho giáo viên chủ nhiệm đứng, vì người cô quá nhỏ, nếu không leo lên cao cơ bản sẽ không ai nhìn thấy được. Cô ngao ngễ chống một chân lên thành ghế, miệng gào rú:

- Hồi tất cả thần dân của lớp Mười – Mười một, bốn tướng thay mặt Diệp gia và Nguyệt gia truyền đạt thánh chỉ, mau xếp hàng ngay ngắn lại nhanh lên.

- Ngân Tước, cậu có bị lạm tiểu thuyết kiếm hiệp cổ trang không mà suốt ngày xưng hô kiểu đó?

- Tớ nghĩ Tước không có bị lạm đâu, căn bản là cậu ấy bị chèn ép lâu quá mới vùng lên.

- Hay cậu ấy là một trong những nhân vật xuyên từ mấy quyển truyện đó đến đây, đang phát tín hiệu S.O.S đến chúng ta cầu giúp đỡ.

- Cậu ảo tưởng à? Nhân vật cổ trang biết S.O.S là cái gì sao? Tớ thấy cậu mới là người xuyên từ mấy quyển đó đó!

- ...

Hàng ngũ mới vừa nghiêm chỉnh được vài phút vì lời nói của Lương Quang Ngân Tước liền hỗn loạn ồn ào, ông một câu tôi một câu tạo ra cái chợ vỡ. Đinh La Khắc thấy cảnh quen thuộc trước mắt mình không nói không rằng tiến lên túm chị mình trên ghế xuống, ánh mắt hình viên đạn nhìn cô gái trước mắt mình, Ngân Tước không chịu lép vế, mở to mắt trừng lại. Thế là một đoạn hội thoại bằng mắt diễn ra như sau:

Chị giỏi lắm?

Chị giỏi xưa giờ rồi, không cần chú lo.

Càng ngày vô pháp vô thiên, để xem em chinh chị thế nào. Tối nay về nhà ăn cơm không với ót, không thịt cá gì nhé!

Bất công, biết chị mấy ngày nay không ăn thịt mà còn dám... .

Ngân Tước thấy mình hớ, chuyện định giấu giờ đã lộ liền cúi mặt xuống. Mấy ngày nay La Khắc không có ở nhà mà đến nhà họ Hạ kia chuẩn bị cho tốt nghiệp nên không trông coi cô được. Mà cô lại không biết nấu gì hết, bữa đầu ăn sạch thức ăn em trai mình chuẩn bị, bữa sau thì toàn lấy mì gói ăn. Thằng nhóc này gọi điện về thì nói dối đến nhà bạn ăn. Giờ thì hay rồi, tội chồng tội. Tối nay cô nhất định sẽ rất thảm!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đinh La Khắc nhưn mảy nhìn chị mình đang cúi mặt xuống đất, mũi hinh lên trông đến tội nghiệp, cả người gầy đi nhiều. Lòi đuôi rồi! Hấn biết thế nào cô cũng sẽ ăn uống không đủ chất, không ngờ cả thịt cũng không ăn. Ngay từ đầu Đinh La Khắc đã định mang Ngân Tước đến nhà Hạ Diệp thảo luận kế hoạch nhưng sợ cô chán nên mới để lại nhà. Kết quả thế này đây. Hấn nhìn Ngân Tước tính toán, mười mấy năm vất vả công “vỗ béo” cô mà giờ lại để thất bại trong gang tấc, nhất định phải tìm mọi cách đòi lại vốn lẫn lời. Nghĩ đến đó, miệng nhếch lên nụ cười âm hiểm, kẻ sát tai cô nói:

- Tạm thời giờ không tính chuyện này, về nhà xem em phạt chị kiểu gì.

Lương Quang Ngân Tước chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Đinh La Khắc. Cô hiểu rất rõ đạo lý “trước con giông bão mặt nước luôn yên bình”, muốn sống chỉ còn cách lấy lòng Đinh La Khắc nên liền phóng người, giờ chiêu “gấu Koala” với người nào đó. Miệng không ngừng cười nịnh nọt rất chân chó, cọ cọ mặt vào lưng em cô:

- La Khắc, chị biết lỗi rồi. Lần này nhẹ nhàng thôi nha, chị rất nhớ mấy món em nấu đó.

Thành Nguyệt nhìn hai chị em trước mắt mình, mắt lườm Lương Quang Ngân Tước, miệng hạ âm lượng đủ để Vinh Hoa với Minh Lãm nghe thấy:

- Hai người xem thủ đoạn trốn tội của con ngố này ngày càng “tinh vi”. Quá bí ối mà!

- Tại A Lương với Hạ chiều Tước Tước quá thôi, trách sao được phải không Vĩnh Hoa?

- Minh Lãm à, cậu nói thiếu rồi. Hai người đó vẫn chưa hết, thêm cái người nào mà tên Đỗ Thành Nguyệt nữa mới đủ. Cậu xem người Thành Nguyệt đó sáng nào chả bế Tước Tước của chúng ta vào lớp. Nhìn không kỹ chắc tớ còn tưởng hai người đó là mẹ con nữa.

- Hai người kẻ tung người hứng đủ chưa? Còn ba mươi hai giây nữa chuông đánh, mau xếp hàng. Mọi người! Về lại vị trí của mình nhanh lên, trong mười giây nữa mà tôi còn thấy ai không đứng đúng chỗ thì về phòng giám thị.

Đình La Khắc nhìn đám người đang diễn tuồng trước mặt mình nhắc nhở, hẳn còn lạ gì trò khích tướng chia cắt tình cảm chị em hần của hai người này nữa?

Ngân Tước rất biết điều, bám đằng sau lưng Đình La Khắc, giờ hai bàn tay bé nhỏ ra hiệu cho mọi người, học sinh lớp lớp Mười – Mười một rất ăn ý nhau xếp hàng, chưa đến mười giây đã trật tự trở lại. Lương Quang Ngân Tước đứng đầu hàng cùng với dàn cán sự lớp, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên đầy vẻ nghiêm túc. Giáo viên, học sinh cùng phụ huynh xung quanh cũng đã về đúng chỗ của mình từ lâu, đợi lễ bắt đầu.

Đúng sáu giờ ba mươi, chiếc chuông cổ khổng lồ được treo trên tháp đồng hồ ở hướng Đông trường Trung học Thánh Lương ngân lên từng tràng. Tiếng chuông báo hiệu cho bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động, đưa những người xa lạ từng quen tụ họp, bắt đầu trò chơi đã bị lãng quên ngàn năm trước.

_____ Ta là phân cách tuyến lễ Tốt nghiệp bắt đầu _____

Thị trấn Thánh Lương. Tuy được gọi là thị trấn nhưng địa bàn còn rộng hơn cả một nước nhỏ ở đại lục Thái Bình, là một nơi độc lập không phụ thuộc vào bất cứ nước nào. Đây là nơi thiên thời địa lợi, cả về kinh tế và văn hóa vô cùng phát triển, là nơi mà bất cứ nhà đầu tư nào cũng muốn nhảy vào để kinh doanh kiếm lợi dưới mọi hình thức.

Trường Trung học Thánh Lương, trường công lập có lịch sử lâu đời nhất đại lục Thái Bình, là cái nôi sản sinh ra nhiều nhân tài nhất mà không trường nào có thể sánh bằng. Nơi này, chỉ cần là người có tài, dù giàu nghèo sang hèn, đến từ nơi nào của đại lục Thái Bình đều được hoan nghênh. Mà hôm nay là lễ tổng kết học kì mùa đông cùng lễ Tốt nghiệp của học sinh lớp Chín, tất nhiên sẽ là sự kiện nổi bật nhất của tất cả báo chí, quy tụ rất nhiều nhà đầu tư, các công ty cùng tập đoàn nổi tiếng để tuyển chọn người đào tạo.

Lễ Tốt nghiệp này, không chỉ là sự kiện đánh dấu tuổi trưởng thành của học sinh khối Mười, còn là cơ hội để mỗi cá nhân thể hiện bản lĩnh, thể mạnh của mình, lôi kéo sự chú ý của các thế lực lớn mạnh. Từng người bước ra từ giảng đường trường Trung học Thánh Lương bất kể con cháu hoàng tộc các nước, người kế thừa công ty, tập đoàn hay người dân bình thường đều có điểm chung là có tham vọng vô cùng lớn. Họ đều hy vọng có thể thành công bước vào con đường mình đã chọn, mà chỗ dựa vững chắc để rèn luyện năng lực chắc chắn là điều không thể thiếu nên độ cạnh tranh trong môi trường học tập ở đây rất cao. Chỉ cần một phút một giây bạn lơ là, người khác sẽ vượt lên bạn, giành lấy cơ hội mà bạn đang nhắm tới.

Không sai! Lễ tốt nghiệp chính là chiến trường đấu tranh vô cùng khắc nghiệt để dành tám vé tốt nhất để ra đời làm việc. Từng bảng thành tích chói lọi của toàn thể học sinh khối Chín chất thành chồng theo từng hạng mục được di chuyển “vèo vèo” trên bàn người đại diện các công ty có thế lực từ nhỏ đến lớn đã làm rõ một điều: không chỉ có học sinh “sát phạt” nhau từng cen-ti-mét, tốc độ các công ty cũng không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn.

Những đại biểu năng lực ưu tú từng thế lực trong lòng đều hiểu rõ, không nơi nào ở đại lục Thái Bình có thể đào tạo ra học sinh năng lực xuất chúng hơn trường Thánh Lương, vì thế họ phải làm việc với công suất cao nhất, tìm ra người thích hợp để nâng cao sức mạnh của từng nhà đầu tư trong lĩnh vực của họ. Tốc độ họ chọn lọc còn nhanh hơn cả máy tính, ai cũng làm việc theo tôn chỉ: nếu anh chậm, không biết nắm giữ cơ hội thì người bị thiệt là anh!

Nhưng mọi chuyện không đơn giản là thế, mỗi năm chỉ có khoảng hai đến ba trăm nhân tài tốt nghiệp trường Thánh Lương, còn phải phân chia lĩnh vực là thế mạnh của từng học sinh nên số lượng dần chia nhỏ đi, rất khó giành người giỏi về phía mình. Đó chính là lí do tại sao đại đa số thế lực lớn mạnh ở đại lục Thái Bình đều tụ tập tại lễ Tốt nghiệp này.

Chuông trường đánh xong cũng là lúc lễ bắt đầu, mọi người nhất loạt đứng thẳng lên, bầu không khí vô cùng nghiêm túc. Hiệu trưởng trường Thánh Lương, ông Lưu Sâm chậm rãi đi từ sau cánh gà lên đài phát biểu, bộ râu xám bạc rung theo từng bước chân của ông. Lưu Sâm năm nay tuy đã bảy mươi ba tuổi, thuộc hàng ngũ nguyên lão nhưng thế lực trong tay rất lớn, ngay cả giới cầm quyền các nước cũng phải nể ông ba phần nên phụ huynh học sinh nơi này rất an tâm giao con mình cho ông, chính xác hơn là cho trường Thánh Lương, địa bàn của Lưu gia.

Nhưng xin đừng nhầm lẫn, mặc dù ông có thế lực rất lớn, thủ đoạn “âm hiểm” không thua kém bất kỳ ai nhưng vẫn ông lão phúc hậu, mắt nhìn người chuẩn hơn bất cứ ai. Ông làm hiệu trưởng nơi này đã bốn mươi sáu năm, kể tục sự nghiệp Lưu gia nên kinh nghiệm rất phong phú. Hầu hết học sinh có chuyện gì đều nhờ ông tư vấn, chính con đường mà học sinh trường Thánh Lương đi đều do ông đề xuất, tạo cơ hội để học sinh phát huy tối đa thể mạnh. Đây chính là lí do tại sao trường Trung học Thánh Lương lại phát triển vững mạnh đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Lưu Sâm lên tới khán đài, lướt đôi mắt dò xét qua mọi người, cất giọng khàn khàn:

- Nhiệt liệt chào mừng quý vị đại biểu, quý thầy cô, các bậc phụ huynh cùng các em học sinh thân mến đã đến dự lễ Tốt nghiệp của học sinh khối Mười trường Trung học Thánh Lương. Với tư cách hiệu trưởng, người đào tạo và chứng kiến sự trưởng thành của học sinh, tôi xin đại diện cho đội ngũ giáo viên, công nhân viên nhà trường tuyên bố lễ Tốt nghiệp và Vinh danh học sinh ưu tú lần thứ một trăm ba mươi tám năm được phép bắt đầu!

“Rào rào”

Một tràng pháo tay vang dội, Lưu Sâm hải lòng bước xuống chỗ của mình. Ngân Tước ngồi trong hàng chăm chú nhìn bộ râu của ông, ánh mắt lộ rõ ý đồ muốn bứt trụi bộ râu đó. Đinh La Khắc ngồi trước cô hơi nghiêng người quay xuống vỗ vỗ nhẹ đầu cô, liếc mắt trao đổi với Đỗ Thành Nguyệt ngồi dưới Ngân Tước. Thành Nguyệt hiểu ý gật đầu, hần mới hải lòng đứng lên đi ra sau cánh gà để phát biểu với Hạ Diệp.

Theo truyền thống mọi năm, sau khi hiệu trưởng phát biểu khai mạc lễ Tốt nghiệp thì Hội học sinh sẽ lên báo cáo kết quả cuối năm.

Người đầu tiên lên phát biểu báo cáo, Hội phó thể thao và phong trào của trường, nhân vật phong vân xuất chúng của Hội học sinh: Lương Quang Đinh La Khắc.

Phàm là người của Hội học sinh, diện mạo đẹp + năng lực học tập xuất sắc là yếu tố cơ bản nhất của cơ bản nhất. Giống như chị mình, Lương Quang Đinh La Khắc cũng thuộc loại người đột biến gen, cả thân hình đặc biệt cao lớn, đôi mắt xanh đậm thỉnh thoảng lóe lên sắc vàng chói mắt, là cao thủ kiếm đạo hàng đầu trường Thánh Lương.

Nhưng Lương Quang Đinh La Khắc nổi tiếng không phải vì quá giỏi về mặt thể thao hay tuấn tú đẹp trai mà là vì hần là đứa em hiếu thảo bậc nhất trường này. Hần tuy nhỏ hơn bọn Thành Nguyệt một tuổi nhưng vì bảo vệ Lương Quang Ngân Tước nên đã học vượt lớp. Trong trường không ai không biết Đinh La Khắc từng vì Ngân Tước mà đánh cho nhóm đàn anh lớp lớn đến “thân tàn ma dại”, nguyên nhân rất đơn giản: bọn họ tán tỉnh cô. Từ đó chẳng ai dám đến trước mặt Lương Quang Ngân Tước “tình tở”. Cho nên đảm bảo trong mắt học sinh toàn trường Thánh Lương này, Lương Quang Đinh La Khắc chắc chắn là hình tượng em trai chỉ thương yêu và chỉ quan tâm chị mình 100%!

Theo đúng như mấy quyển truyện tình cảm ướt át lưu hành rộng rãi ở thị trấn Thánh Lương thì trai đẹp mà đã lên phát biểu thì thể nào cũng có fangirl hò hét kích động đến mức nổ trời, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại, toàn trường im phăng phắc không ai dám ho he, trừ vài vị tai to mặt lớn hay phụ huynh đang thì thầm thảo luận với nhau. Lí do ư? Cực kì đơn giản vì:

Thứ nhất: Đinh La Khắc ghét nhất là mọi người hò hét ầm ĩ vì mình, hần có một chị gái cũng đủ đau đầu rồi.

Thứ hai: hung thần “đỉnh búa” này là Hội phó thể thao, dẫn đầu một đội anh tài đi thi đấu nên rất độc tài chuyên chế, bắt mọi người phải luôn trong khuôn phép kỷ luật của mình

Thứ ba: hần là đứa em “hiếu thuận”, thấy ai cũng không thuận mắt bằng chị mình nên không có bất cứ nữ nhân nào lọt nổi vào mắt xanh của Đinh La Khắc

Tổng kết lại, Lương Quang Đinh La Khắc – người mang danh hiệu “kẻ thống trị độc tài kiêm em trai hiếu thuận” đã đứng và báo cáo suốt nửa tiếng đồng hồ mà không bị bất cứ trở ngại nào, khiến cho Lưu Sâm vô cùng hải lòng vuốt vuốt chòm râu, ngồi rung đùi đắc chí suốt cả buổi vì học trò cưng của mình.

Mà lớp Mười – Mười một càng tự hào hơn, thấy không, hội phó của bọn họ đỉnh quá còn gì, “một người đắc đạo, gà chó thặng thiên” nên học sinh lớp Mười – Mười một ngày càng nổi hơn. Mọi người ai cũng hất mặt lên trời đầy tự cao. Nhưng có một số người thì không như thế.

Tỷ như Tạ Vĩnh Hoa hay Đỗ Thành Nguyệt, hai người này cũng là sao sáng trong hàng vạn vì sao sáng nên sẽ không vì một ngôi sao lớn hơn mình mà quan tâm nhiều lắm

Còn Lương Quang Ngân Tước, thân là chị gái của người nào đó, lại chịu tầng tầng áp bức nên trong lòng sớm đã xem Đinh La Khắc là tổ sư của tổ sư nhà mình. Chỉ cần hần nói đi đăng đông, cô nửa bước cũng không dám đi đăng tây. Làm chuyện xấu gì cũng lên lút. Nhiều đó cũng đủ thấy người này thủ đoạn “tàn độc” thế nào.

Tất nhiên trên đời này ai cũng có đối thủ của mình, là bạn hay thù cũng vậy. Mà đối thủ Đinh La Khắc vừa vặn là bạn của hần nên không xuất hiện bài xích nhiều lắm, cùng lắm đối địch nhau trong phương diện học tập là cùng. Người đó không cần nói cũng biết, là Hạ Diệp – Hạ đại thiếu gia.

Lúc này, vị công tử nào đó đã lên tiếp nối Lương Quang Đinh La Khắc tổng kết về tình hình học tập từng khối trường Thánh Lương. Cái bộ dạng công tử phong lưu phóng khoáng kia làm cho không biết bao nhiêu nữ sinh tuy vẫn chịu ảnh hưởng bởi luật lệ của Đinh La Khắc mắt nờ đầy hoa đào, chỉ một chút nữa đã lóe mấy ánh ra chập điện cuồng.

Đây chính là số “giò hoa” trong truyền thuyết!

Lương Quang Ngân Tước ngồi phía dưới chống cằm cảm thán. Cô còn lạ gì cái màn này, mấy năm trước còn đỡ, có hội trường vang danh một thời còn trấn áp được khí thế Diệp gia. Giờ Hội trường già tốt nghiệp rồi, tất nhiên bọn nhỏ sẽ lên kế tục độ phong lưu của ông nha cựu Hội trường!

Hạ Diệp – hội phó tài hoa chuyên về mảng học tập, người đã cùng Lương Quang Đình La Khắc đã gây ra biết bao nhiêu sóng gió dữ dội, đem lại vinh quang chói lọi cho trường. Với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng, nhân vật này đã từng làm điên đảo đội ngũ giáo viên trường Trung học Thánh Lương. Hạ Diệp này tuy không hoàn hảo đến từng mi-li-mét nhưng là “nam thần” trong mắt vô số mấy bé nữ sinh đang tuổi trưởng thành, hoa tâm nở rộ. Như thế cũng đủ biết tác giả như cô ưu ái nam phụ cỡ nào, cho nên, Diệp gia à, sau này có thành công rực rỡ đừng quên ơn tác giả nha~

Thế nhưng người này nổi tiếng đến vậy, trọng điểm không phải nằm ở bộ não thiên tài mà cũng giống Lương Quang Đình La Khắc là nằm ở lịch sử nổi loạn thất điên bát đảo lòng người của y. Đừng nhìn vẻ bề ngoài trầm trầm kia mà lầm, Hạ Diệp tuyệt đối không phải người tốt! Hạ Diệp từng lưu ban tận hai năm, đánh nhau, rượu chè đã từng trải qua. Sau đó nhờ cô nên quay đầu “làm lại cuộc đời”, chăm chỉ học tập. Kết quả là như mọi người đã thấy.

Khi có người hỏi đến tại sao bản thân lại sa đọa như vậy Hạ Diệp chỉ nhàn nhạt trả lời: Chán! Đáp án này làm tổn thương trái tim biết bao nhân tài trường Thánh Lương, thử nhìn đi, bọn họ cực khổ dùi mài đèn sách bao năm vẫn không bằng một người ăn chơi trác táng. Ông trời thật quá bất công!

Nhưng mà bất công vậy mới nổi bật tài năng của nữ chính. Nữ chính của cô không phải là cái loại bạch liên hoa thánh mẫu mà mọi người ghét, cũng không yếu đuối nhu nhược. Đây chính là loại nữ cường, cường a cường trong truyền thuyết đó. Cả Lương Quang Ngân Tước cô còn bội phục trình độ của mình khi tạo ra đứa con cưng thế mà. Dù có xuyên vào truyện cũng chẳng ghét bỏ mà càng thêm hâm mộ, muốn Thành Nguyệt được hạnh phúc cả đời. Còn mình thì có thể rong chơi khắp nơi, tìm được người mình yêu thật lòng.

Tóm lại, hai vị Hội phó này khi đã song kiếm hợp bích thì không thể chọc vào. Trừ phi bạn thấy mình đã sống đủ, không cần hưởng thêm khoái lạc thì cứ thử đụng vào, tuyệt đối không ai ngăn cản, sẽ có người thay bạn chuẩn bị quan tài để xuống âm phủ dạo chơi!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: NGOẠI TRUYỆN VỀ “NAM PHỤ” HẠ DIỆP

Lương Quang Ngân Tước lúc viết truyện tuy không chém gió quá tay nhưng mà đối với nam phụ Hạ Diệp này rất hào phóng, “giò hoa” hay “cây hoa” gì cũng được. So với nam chính còn có phần hơn. Nhưng mà hào phóng quá cũng tạo ra bi kịch. Cô viết truyện, ưa thích nhất chính là mấy tình huống câu huyết cho nên tình huống tạo ra như sau.

Cô cùng nam chính đại nhân Đình La Khắc cả hai vốn là thanh mai trúc mã với Hạ Diệp, chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn. Dù không tính là quá thân nhưng rất có hảo cảm. Hạ Diệp hơn cô ba tuổi, sau một thời gian dài làm con ngoan trò giỏi đến thời kì nổi loạn liền ăn chơi trác táng cho đến khi gặp Đỗ Thành Nguyệt thì hoàn lương, phần đầu trở thành nam phụ hoàn mỹ nhất. Biết được Đình La Khắc và Đỗ Thành Nguyệt đã thành đôi thì đau lòng muốn chết nhưng vẫn âm thầm chúc phúc, tiếp tục bước đi trên con đường sự nghiệp vinh quang với hình bóng một người con gái không thể nào quên trong trái tim mình. Thế là hết truyện, cô dự định viết thêm một ngoại truyện cho Hạ Diệp gặp gỡ người khác, mong muốn hai người tạo ra một tình yêu oanh liệt khác. Nhưng mà chưa kịp viết thì xuyên. Tội cho Hạ Diệp a~

Nhưng mà cuộc sống lại có một vận lē một tình huống không thể ngờ tới được, Lương Quang Ngân Tước xuyên qua, trong khoảng thời gian Hạ Diệp ăn chơi có một lần đắc tội một đám du côn, bị bọn chúng hạ thuốc đem vào ngõ hẻm định hành hạ thì trùng hợp Lương Quang Ngân Tước vừa xin gia đình đến nhà bạn chơi vài ngày sẵn tiện ngủ ở đó đi qua thấy được. Nhớ lại lúc đó cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, cái đó thật sự là trùng hợp hay ông trời trêu ngươi nha?

Cô thấy một đám người xanh đỏ tím vàng mang toàn cây sắt xà beng... thì hoảng cả lên, sợ “trúc mã” kiêm nam phụ trước khi gặp nữ chính bị đánh đến thiếu năng nên xông vào ngăn. Và hậu quả của việc hành động không suy nghĩ chính là cô thay Hạ Diệp nhận một gậy vào người, cây sắt xuyên thủng qua người, chỉ một chút nữa thôi là trúng tim. Hạ Diệp thấy thế ngậy người ra, bọn côn đồ cũng ngậy người ra, đương sự như cô cũng ngậy người ra rồi oanh oanh liệt liệt ngất vì mất máu quá nhiều.

Nói ra nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng lúc trải qua mới biết thống khổ cỡ nào. Cái cảm giác bị thanh sắt xuyên qua người, khiến Lương Quang Ngân Tước như phát điên, đau đến mức không thể biểu hiện cảm xúc của mình. Cái giá của thánh mẫu là thế đó. Nhưng cô không thể nào bỏ rơi chàng trai này, ngã xuống liền ôm hân, chắn trước Hạ Diệp, muốn thay hân đỡ hết tất cả.

Không phải như phim truyền hình hay tiểu thuyết, không ai xuất hiện cứu hai người. Một gậy Lương Quang Ngân Tước thay Hạ Diệp đỡ, bọn côn đồ ngậy người, Hạ Diệp chết lặng, đôi mắt nâu trà tối sầm phản chiếu hình ảnh cô gái nhỏ bị dị vật xuyên qua người, máu tràn ra thấm ướt áo sơ mi, cả người dần ngã xuống, che chở hân.

Ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, Hạ Diệp không màng đến thương tích trên người, xông ra khỏi đám côn đồ, bế cô chạy thực mạng, chặn taxi để đưa Lương Quang Ngân Tước đến bệnh viện. Uy hiếp viện trưởng cứu cô. Hân ngồi trên băng ghế trước phòng mổ, hai tay ôm chặt đầu, không để ý y tá bên cạnh khuyên hân đi xử lý vết thương trên người. Nổi bất an dâng lên trong từng mạch máu, gần như nghẹt thở. Cảm giác khó chịu đó làm hân như nổi điên, muốn đập phá hết những thứ xung quanh mình.

Tại sao cô lại cứu hân?

Tại sao cô lại thay hân đỡ một gậy đó?

Tại sao cô trước khi ngất còn muốn bảo hộ hắn?

Tại sao?

Hạ Diệp nhớ lại rất lâu trước kia khi Lương Quang Ngân Tước lần đầu gặp hắn. Khi đó hắn bảy tuổi, cô bốn tuổi, Lương Quang Đình La Khắc ba tuổi. Hạ Diệp theo ông nội cùng bác cả sang nhà Lương Quang, lẳng lặng nhìn hai đứa trẻ kia nghịch đến long trời lở đất.

Lương Quang Ngân Tước cả người bé bỏng nhưng tròn tròn, nhìn như con búp bê khiến người ta muốn khi dễ, theo sau chính là Đình La Khắc tuy còn nhỏ nhưng giống hệt tiểu bá vương, hai chị em cả ngày chỉ chóc cãi nhau vì những chuyện rất ấu trĩ, hầu như lần nào cũng là cô gái kia nhường em mình. Dần dần, tính tình bá đạo chiếm giữ của tên nhóc kia hình thành một phần là do Lương Quang Ngân Tước quá chiều em mình. Hắn đứng đó, nhìn hai người, trong lòng mơ hồ dâng lên một niềm ghen tị xa lạ.

Hạ Diệp từ nhỏ được dạy dỗ nghiêm khắc, không được tự do đùa nghịch như những đứa trẻ khác, nhìn thấy cảnh ảm áp đó đương nhiên trong lòng sẽ có ghen tị cùng tủi thân. Nhưng mà hắn đứng đó không lâu liền thấy cô bé lạch bạch đi về phía mình, miệng còn ngậm ngón tay mở to đôi mắt long lanh nhìn hắn, giọng ngây ngô hỏi.

“Anh đẹp trai ời, anh tên gì vậy?”

“Hạ Diệp”

“Diệp gia”

Lương Quang Ngân Tước nghe thấy tên hắn liền gọi như thế, cười rất vui vẻ như con mèo nhỏ tìm được đồ chơi của mình, khoe mắt cong cong trông rất đáng yêu. Đột nhiên hắn nghĩ, có em gái hàng xóm như thế cũng không tệ. Chỉ là...

“Chị ngọc, sao tự nhiên bỏ em đi? Em không cho phép chị bỏ em đi. Còn anh, anh là ai? Tiếp cận chị tôi để làm gì?”

Lương Quang Đình La Khắc quả nhiên đứng danh tiểu bá vương, khí thế vô cùng kiêu ngạo. Hạ Diệp trực tiếp nói tên mình ra không hề khách khí, chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch cũng lên mặt với hắn? Nực cười! (Tác giả: bạn Diệp à, bạn cũng là “một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch” đó~)

Ba người bọn hắn dần dần lớn lên, Hạ Diệp càng ngày càng trầm ổn. Lương Quang Đình La Khắc tuy lúc đầu gặp gỡ quả thật có chút khó chịu khi chị mình nói chuyện với người khác nhưng tuổi nhỏ rất mau quên, trở thành bạn bè tốt với hắn, hiểu chuyện rất nhiều, tính độc chiếm chị gái cũng ngày càng tăng, trừ bỏ Hạ Diệp có thể thoải mái một chút chính là hận không thể đem chị gái dính bên người mình. Lương Quang Ngân Tước vẫn như cũ, cả ngày cười vô tâm vô phế rất vui vẻ, chưa từng biết buồn là gì. Thời gian Hạ Diệp ở cạnh cô, chính là thời gian hắn thoải mái nhất, mọi mệt mỏi tan biến hết.

Lương Quang Ngân Tước, cô chính là tia sáng yên bình nhất trong cuộc đời Hạ Diệp.

Nhưng mà thời kì phản nghịch của Hạ Diệp đột nhiên bùng phát, hắn chống đối ông nội cùng gia đình, cả ngày không phải đánh nhau cùng là trốn học, ban đêm đi uống rượu, đua xe... Không ai quản được hắn, cũng dần không đã động đến, cho rằng đợi thời phản nghịch đi qua, hắn sẽ trở lại bình thường.

Hạ Diệp nội tâm vốn rất cô độc, càng giỏi lại càng cô độc hơn, tuổi niên thiếu ngoại trừ hai chị em nhà Lương Quang thật lòng đối đãi, cũng không có bằng hữu thật sự nào. Hắn lâm vào tình trạng đó, mê mang hai năm, việc học bỏ bê, lưu bang hai năm liền. Nhưng mà dù gia đình có bỏ hắn, hai chị em đó chính là vừa gặp đã khuyên hắn. Nhất là Lương Quang Ngân Tước. Hắn thế mà không chịu nghe.

Lăn lộn lâu thế, Hạ Diệp coi như cũng có tiếng trong giới xã hội đen, nhưng dù sao chỉ là một cậu nhóc, không tránh khỏi những tay già đời. Việc hắn bị chuốc thuốc hôm nay chính là sai lầm cả đời Hạ Diệp mãi không quên được. Khoảnh khắc Lương Quang Ngân Tước ngã xuống, Hạ Diệp như người tỉnh mộng, nhưng mà cái giá này...

Quá đắt...

Y tá bên cạnh thấy hắn ngồi bên cạnh bất động, liền trực tiếp đưa bản đăng kí nhập viện, Hạ Diệp không thể không đăng kí. Hắn điên hết tất cả, chỉ trừ người thân bệnh nhân cùng cách thức liên lạc, hắn quyết định điền tên mình, lại lấy hết tất cả tiền đóng viện phí cho cô. Nhờ y tá điện cho người nhà Ngân Tước.

Phẫu thuật hơn hai mươi giờ, hắn thức ngoài canh hai mươi giờ. Trong lòng toàn bóng dáng cô gái kia. Gia đình Lương Quang Ngân Tước chạy đến, thấy hắn liền dồn dập hỏi chuyện, hắn mệt mỏi nói ra tất cả, quỳ xuống nhận lỗi, không một lời xin tha thứ.

Hạ Diệp nói hắn sẽ chịu trách nhiệm, nếu cô gái kia có mệnh hệ gì, hắn nhất định chịu toàn bộ trách nhiệm.

Cha mẹ Lương Quang Ngân Tước trầm mặc không nói, mắt hiện lên thất vọng rõ ràng. Thấy Hạ Diệp quỳ xuống thế, dù gì cũng là đứa trẻ trưởng thành trước mắt mình nên trong lòng cũng không nổi, bảo hắn đứng dậy, có chuyện gì đợi Ngân Tước tỉnh dậy sẽ tính. Còn Đình La Khắc im lặng bên cạnh, một lời không nói, không nhìn Hạ Diệp, chỉ chăm chăm nhìn phòng phẫu thuật, như một người vô hồn.

Cuối cùng, phẫu thuật thành công, Lương Quang Ngân Tước đã an toàn. Nhưng cô vẫn trong tình trạng hôn mê.

Mọi người từ khi nghe tin cô bị thương đến thăm rất đông, riêng Hạ Diệp chỉ đứng ở ngoài. Hắn cảm giác bản thân mình không xứng đáng gặp mặt cô. Đình La Khắc từ khi biết tin cô đã ổn, liền lôi Hạ Diệp ra rừng cây sau bệnh viện. Vốn cứ nghĩ Đình La Khắc sẽ thay chị đánh Hạ Diệp một trận trút

giận nhưng chẳng có trận đánh nhau nào ở đây cả, cả hai người thanh niên chỉ dựa vào tường.

“Tôi hiểu cảm giác của anh.”

“...”

“Tôi thật sự rất muốn đánh anh cho hả giận. Nhưng anh là người chị ấy cứu, tôi đánh anh, chị ấy sẽ rất đau lòng.”

“...”

“Chị ấy vì cứu người khác, để bản thân tổn thương cũng không phải lần đầu. Anh có nhớ lúc còn nhỏ, nhà tôi bị cháy, để đưa tôi ra ngoài an toàn, chị ấy thả bị xà ngang đập vào đầu cũng không chịu để tôi bị bất cứ thương tổn nào”

“...”

“Tôi từng hứa sẽ không để chị ấy bị thêm thương tổn nào, nhưng lại không làm được. Chị ấy thay anh chịu một gậy kia, chứng tỏ trong lòng chị ấy, anh cũng rất quan trọng. Cho nên, tôi mong anh, làm lại từ đầu đi, bảo vệ chị ấy thật tốt. Đó là cách chuộc lỗi tốt nhất”

“Tôi đã hiểu. Nhưng mà... không chỉ để chuộc lỗi...”

Cả hai quay về phòng bệnh của Lương Quang Ngân Tước. Tối hôm đó, hần xin gia đình cô ở lại canh chừng, rất nhanh được chấp nhận. Đêm dần buông xuống, Hạ Diệp vẫn yên lặng ngồi bên giường bệnh của Ngân Tước, đôi mắt rũ xuống chờ đợi.

Ngón tay người trên giường khẽ động, mười ngón trắng nõn tinh xảo phản chiếu ánh đèn ban đêm, chỉ nhiều đó thôi cũng hấp dẫn ánh mắt Hạ Diệp. Hần vội vàng nhìn về phía Lương Quang Ngân Tước, đã thấy cô hé mắt nhìn hần, vẻ mệt mỏi. Hạ Diệp lúc đó lúng túng, ngồi gần cô thêm một chút, đưa tay vuốt mái tóc cô, thấp giọng xin lỗi.

Mọi người ngạc nhiên vì sao Lương Quang Ngân Tước tỉnh nhanh sao? Đương nhiên là do cô là dân xuyên không rồi, xuyên qua phải thêm chút đặc quyền thì người ta mới làm ăn sinh sống được nha. Thật ra thì lúc đó Hạ Diệp cũng rất ngạc nhiên, nhưng mà tỉnh sớm dù sao cũng là tin tốt, chuyện thất mắc đương nhiên đã bị thấy ra sau đầu rồi.

Ngân Tước lúc đó thờ dài, Hạ Diệp là nam phụ do chính mình viết nên vô cùng thương yêu, cũng thật lòng muốn tốt cho hần nên lần bị thương này, coi như tạ lỗi hần vì đã lỡ viết thời phải nghịch của hần quá thâm đi. Nhưng mà Ngân Tước không biết, tình cảm này của cô, đã vượt qua mức một tác giả đối với đứa con tinh thần của mình rồi.

“Diệp gia, cậu không sao chứ?”

Hạ Diệp thất thần, cô tỉnh dậy, lời đầu tiên là hỏi về hần. Cô gái này... Vuốt mái tóc cô, đôi mắt Hạ Diệp sâu thêm một tầng. Lương Quang Ngân Tước không biết rằng, giờ khắc này, cô thật sự đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong trái tim hần, mãi mãi không bao giờ xóa nhòa.

“Tôi không sao. Ngược lại là cậu mới đúng. Đồ ngốc, cậu không cần thay tôi chịu một gậy đó, tôi là con trai, chịu chút thương tích sẽ rất nhanh hồi phục. Cậu là con gái, lại yếu ớt thế, lại xông vào... Nếu có mệnh hệ gì... Cậu nói xem, tôi sẽ ra sao?”

Ngân Tước nghe Hạ Diệp nói thế, ngẩn ra rồi lại mỉm cười, cả người động dậy muốn ngồi dậy. Hạ Diệp tay đỡ cô dựa vào ngực mình, động tác nhẹ đến mức sợ cô tan ra. Ngân Tước trong lòng cảm động, Hạ Diệp người này rất tốt, chỉ là không thể sánh bước cùng Thành Nguyệt, nếu có cơ hội, cô nhất định phải viết riêng cho hần một câu chuyện, để hần gặp được người có thể toàn tâm toàn ý yêu hần, cho hần hạnh phúc viên mãn nhất. Đáng tiếc...

“Tước, hứa với tôi được không? Lần sau đừng như thế nữa, nếu thấy chuyện tương tự, tránh xa ra, cậu bị thương lần nữa, tôi sợ tôi chịu không nổi...”

“Vậy cậu đừng như thế, hai năm, cậu nổi loạn hai năm đã đủ rồi, đừng để đánh mất thêm điều gì nữa. Làm lại đi, cậu rất ưu tú, tương lai còn dài, đừng có hủy hoại mình thế.” Sự thật là dù cô không khuyên, không lâu sau hần vì nghe lời Thành Nguyệt sẽ hoàn lương.

Lương Quang Ngân Tước cô ở thế giới kia tốt xấu đã sống 25 năm, đương nhiên hiểu rất rõ giá trị của những thứ mà mình đánh mất. Cô viết ra Hạ Diệp, cho hần ba năm thác loạn, nhưng khi trực tiếp chứng kiến, cảm giác đau lòng cỡ nào. Hai năm này, cô thật sự day dứt, nhưng dù khuyên hần cũng không nghe. Cô biết lần này đỡ giúp hần một gậy, Hạ Diệp nợ cô một ân tình. Cô muốn đem phần ân tình này, giúp hần làm lại từ đầu. Biết đâu có thể thay đổi số phận Hạ Diệp, để hần gặp được người hần chân chính yêu thương và bảo hộ.

Chỉ là, cô không biết được. Ý muốn này của cô, không cần nói cũng đã đạt thành. Bởi vì tâm tình của Hạ Diệp đã dần dần thay đổi.

Hần sửa đổi, hần thời thời khắc khắc cố gắng, hần ngày càng cường đại để có thể bảo hộ cô dưới đôi cánh của mình, càng gần bó với cô, chỉ cần cô muốn, hần có thể đem tất cả dâng cho cô. Tình cảm này là gì, hần không hiểu, hần chỉ hiểu, cô là một phần trong trái tim hần, hần không bỏ được, cũng không muốn bỏ...

Tương lai... chính là thứ không ai có thể đoán được...

Giống như cô từ lúc bắt đầu, vận mệnh đã xoay chuyển... không thể quay về điểm xuất phát nữa...

Bọn họ, cô, Hạ Diệp... chỉ có thể bước tiếp trên con đường này...

Chương 8

Lương Quang Ngân Tước dụi dụi mắt rồi lại ngoáy tai, chán nản nghe bạn học xung quang bàn tán về người của Hội học sinh. Cô thừa nhận mình chính là một người mê trai đứng hàng đẳng cấp thế giới, cuồng trai đẹp cấp 1, không hề miễn dịch với trai đẹp,... nhưng nhìn xuôi nhìn ngược cỡ nào cũng thấy Đinh La Khắc với Hạ Diệp cực kì cực kì bình thường, chẳng có gì nổi bật sao ai cũng mê, còn dùng hơn vạn chữ để ca ngợi, cứ như đẳng cứu thế ấy! Mấy người này làm cô không khỏi than thở:

- Chán quá đi! Chán quá à! Nhanh lên nhận bằng giùm em cái đi mà! Nói gì nói mãi thế?

- Cả năm chỉ có được lần này, không tranh thủ “ca” thì lúc nào? Chẳng lẽ đợi lúc cậu đi “giải quyết nỗi buồn” à? Bớt than vãn giùm, lát lên mà cậu không đăng hoàng thì coi chừng tó!

Đỗ Thành Nguyệt ngồi phía trên phát ra tín hiệu cảnh cáo, cô thừa biết con ngố này thế nào cũng loay hoay không thèm nghe ai nói nên ra chiều phủ đầu. Nhưng mà thực ra nghe Đinh La Khắc với Hạ Diệp tổng kết cũng chẳng dài mấy, thành tích trường họ cao thế nghe thôi cũng đủ sướng tai, vậy mà sao Tước Tước nhà cô nhìn cứ ngán ngẩm thế, giống như đang chịu cực hình không bằng.

Lại thở dài, cô thế nào lại không thức thời nghiêm túc dự lễ, chỉ là quá chán thôi! Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ sợ Thành Nguyệt chưa ra tay, cô cũng trốn trước để tránh hình phạt của Đinh La Khắc với Hạ Diệp rồi. Cuộc sống khó khăn quá mà!

Đột nhiên hai mắt tối sầm, đầu óc choáng váng đau đến mức Ngân Tước phải gục xuống đầu gối, âm thầm cắn chặt răng để không phát ra tiếng. Tay trái cô run bần bật, cảm giác đau nhức đến tận xương tủy như thiêu đốt làm cô thở hắt ra, cố gắng nghiến răng. Từ nhỏ cô thỉnh thoảng cũng hay bị thế nhưng dần cũng không tái phát nên không nói cho người nhà biết. Nhưng dạo này không hiểu sao nó lại tái phát làm cô cứ thấp thòm không yên, nếu để La Khắc phát hiện thì thẳng nhóc này chắc chắn sẽ lôi cô đi bệnh viện.

Con đau dần dịu xuống. Ngân Tước kéo ống tay áo tay trái mình lên nhìn đồng hồ, chưa đến ba mươi giây. May quá, thời gian ngắn hơn lần trước!

Lương Quang Ngân Tước ngẩng đầu lên, không ai để ý đến biểu hiện bất thường của cô, vậy là ổn. Nghiêng đầu một chút, cô tập trung suy nghĩ. Chuyện này rốt cục là sao, đau đầu thì còn có thể nói là thiếu máu lên não, chứ đau tay hơn bị dao đâm thì nói thế nào? Chẳng lẽ đột biến gen còn thêm khuyến mãi à? Hồi nhỏ cô chưa biết được hậu quả của mấy căn bệnh này, đơn giản chỉ sợ một chút rồi thôi. Giờ lớn rồi không lẽ để căn bệnh này theo mình đến già? Ngân Tước thừa nhận lúc trẻ thì không sao, khả năng chịu đau của cô từ nhỏ bị nó luyện lên đến đẳng cấp cao rồi nên có đau cỡ nào cũng chẳng thành vấn đề, nhưng mà về già...

Sống lưng cô lạnh buốt. Nguy hiểm! Đại não của Lương Quang Ngân Tước lập tức phát lệnh. Cô đối với những cái nhìn ác ý rất nhạy bén, vừa rồi cảm giác nguy hiểm xuất phát từ phía trên bên phải, nó không giống như ánh mắt của mấy cô nữ sinh ghen ghét cô mà là sát ý, tuyệt đối không sai. Ngân Tước cô sống chừng ấy năm trên đời thừa nhận mình đắc tội nhiều người vì cô là kì đà cản mũi bọn họ tiếp cận Đinh La Khắc, theo cô nghĩ cùng lắm là đồ kị chứ chưa đến mức thành sát ý. Hôm nay cô trúng số sao mà tai họa gieo xuống dồn dập. Hừ!

Ngân Tước quay đầu về phía chủ nhân ánh nhìn đó, vừa vận nhìn thấy người đàn ông trung niên khí thế trầm ổn ngồi hàng ghế đầu ở khu vực các nhà đầu tư. Quen?

- Người của Viễn Dương hả?

Cô theo phản xạ hỏi khi thấy bằng hiệu đề “Tập đoàn Viễn Dương”, nhìn cái biển đó thật chói mắt! Minh Lãm ngồi hàng song song với Ngân Tước nghe cô lẩm bẩm thì nhìn về hướng người đàn ông đó, hạ thấp giọng thì thào:

- Tước Tước cậu cuối cùng cũng chú ý đến họ? Cái người trung niên đeo kính đó là CEO tập đoàn Viễn Dương trong truyền thuyết mà A Nguyệt muốn A Lương với Hạ làm ông ta chú ý đến cậu đó. Được ông ta đào tạo thì sau này tiền đồ sáng thôi rồi. Cậu nhất định phải nắm lấy cơ hội này...

Ngân Tước thấy cực kì lo lắng, ánh mắt của vị CEO hơi nãy rất kì quái, cứ như cô có thâm thù huyết hải với ông ta vậy. Cô hơi nghiêng cổ lên nhìn về phía đó, giật mình.

Người... đi đâu rồi?

Bất an trong lòng lớn dần, dù sao cô sống nhiều năm thế, đắc tội nhiều người cũng là lẽ thường, có lẽ cô làm kì đà cản mũi người nào đó có tình cảm với người trong nhóm, khiến người đó đau đớn vỡ tim mà chết, không kịp gặp người mình yêu lần cuối. Thế là cái vị từ Viễn Dương đó thân là bố mẹ cô đi chú bác... của người đó tức lên, điều tra về cô, quyết tâm báo thù vì kẻ sĩ tình kia. Và kết quả là cô phải dùng mạng đổi mạng, chết dưới sự tàn độc của vị kia...

Ê, khoan!

Tình huống không cần phải máu chó thế chứ? Chắc tại cô coi mấy bộ phim yêu hận tình thù vào lúc tám giờ tối nhiều quá nên nhiễm rồi. Người ta là CEO, CEO đó. Muốn thù tiêu người nào chỉ cần thuê xã hội đen “pằng” phát là đi ngay, còn gì ngồi đây nữa?

Hay là ông ta muốn cuộc đời thú vị hơn, đầu tiên là hành hạ tinh thần cô trước sau đó từ từ tra tấn thân xác, đem hiến tế trước mộ người đã chết rồi nói một câu kinh điển trong tiểu thuyết kiếm hiệp: “XXX, ta đã thay con báo được thù này rồi!”

Có thể lắm chứ, trán Ngân Tước đỏ mồ hôi lạnh, trí tưởng tượng phong phú tiếp tục bay cao và bay xa. Cuối cùng cô quyết định rút điện thoại ra nhắn tin cho Hạ Diệp. Ý phát biểu vừa xong lúc nãy, giờ là tiết mục văn nghệ nên cô không lo quá về việc làm phiền người đang thi hành công vụ.

Ngồi một chút Ngân Tước lại lấy điện thoại ra, nhắn thêm một tin đi. Người này, chắc chắn có thể giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong lúc đó, Hạ Diệp đang đứng sau cánh gà với Đinh La Khắc, vừa uống nước vừa bàn về việc lát nữa nên chọn chỗ nào để chụp ảnh kỷ yếu với lớp thì điện thoại trong túi rung lên, cô tin nhắn mới. Hạ Diệp liền thò tay vào túi lôi điện thoại mở tin nhắn đọc.

“Diệp gia đại nhân, cậu biết coi bói không?”

Mặt Hạ Diệp đen lại, dù đây là số lạ y cũng biết là ai nhắn. cái kiểu gọi thẳng tên y với không chịu kí tên cuối tin chính tề kia chỉ có thể Lương Quang Ngân Tước. Coi bói? Cô nhóc này hôm nay làm sao thế, ăn no rủng mỡ không có gì làm sao?

- La Khắc, cậu có biết coi bói không?

Đinh La Khắc hơi bất ngờ, tên đầu gối này tự nhiên đọc tin nhắn xong lại hỏi hắn có biết bói không. Hạ Diệp nổi tiếng không tin vào ba cái trò mê tín này sao giờ lại nhắc đến vụ này. Bộ vừa mất ai muốn bói tình duyên à?

- Hạ cuối cùng anh cũng nghĩ thông suốt muốn tìm người yêu rồi? Tôi không biết mấy vụ đó nhưng tôi có quen một chỗ, nghe nói không phải bói mà là tiên tri số mệnh gì đó, để tôi cho anh địa chỉ.

- Tất nhiên không phải. Cậu nghe Tước nói nhiều quá nhiễm rồi à? Chị cậu vừa nhắn tin cho tôi hỏi có biết bói không?

Hạ Diệp đỡ trán trả lời, quả nhiên không thể xem thường năng lực lí giải chuyện của chị em nhà này.

- Vậy lát nữa tôi với anh đưa chị ấy đi, để xem chị ấy giờ chứng gì.

- Cậu chiều cô ấy quá không tốt, lát nữa phải đưa Tước đến Viễn Dương. Tôi không muốn A Nguyệt can thiệp về chuyện này đâu.

- Anh không cần phải lo, chị tôi thế nào cũng không chịu đi. Dù tôi có đồng ý với A Nguyệt cho chị ấy vào cũng không đến lượt chị ấy vào. Chị ấy quá ngốc, cứ đề ở nhà tôi nuôi cũng được. Không thì gửi vào công ty nhà bác anh làm thư ký. Tôi nhớ bác anh từng nói muốn chị ấy làm thư kí cho tổng giám đốc “thân yêu” của bác ấy đấy.

- Chuyện đó tính sau đi, để xem Tước quyết định thế nào. Vậy lát nữa cậu định đưa chị cậu đi?

Đinh La Khắc gật đầu. Hạ Diệp trầm ngâm một lúc, hắn thấy hơi lo cho tương lai cho cô tiểu thư được cưng chiều từ nhỏ này. Nhưng mà có Đinh La Khắc ở đây thì tạm ổn, có gì thì hắn dọn qua nhà chị em Lương Quang này ở để chăm sóc cô gái đó, sẵn ăn uống cho tiện, đỡ phải nấu ăn nhiều.

Tóm lại Lễ diễn ra không nhanh cũng không chậm, đến giây phút cuối toàn bộ danh sách học sinh tốt nghiệp đã được gửi cho các nhà đầu tư lớn để mang đi đào tạo. Từng học sinh đều được đọc tên lên nhận bằng chứng nhận tốt nghiệp. Bắt đầu từ đây họ đã thành sinh viên đại học. Nhưng năm học sinh được tập đoàn Viễn Dương chú ý vẫn là vấn đề đáng chú ý nhất trong ngày, học sinh toàn khối ai cũng hồi hộp, ba vị trí đã được ấn định sẵn là Hạ Diệp, Đinh La Khắc và Đỗ Thành Nguyệt nhưng cả ba đều từ chối, ai cũng có dự định riêng của mình. Thế nên năm vị trí ai cũng mong có phần mình, nhưng xác suất thật sự rất nhỏ!

CEO của Tập đoàn Viễn Dương – Lý Gia Hạo chậm rãi bước lên bục phát biểu, trong tay cầm danh sách người được chọn, đầu ngẩng lên đầy vẻ cao ngạo cất giọng:

- Kính chào Lưu hiệu trưởng cùng toàn thể giáo viên học sinh trường Trung học Thánh Lương, đầu tiên để tránh dài dòng tôi xin phép được nói thẳng vào vấn đề. Như thông lệ hằng năm, tôi sẽ đọc danh sách năm người ưu tú nhất được tập đoàn Viễn Dương chúng tôi tuyển chọn để đào tạo, phục vụ cho tập đoàn.

Một tràng pháo tay vang dội khắp trường, ai cũng hồi hộp trông đợi giây phút này. Chỉ có Ngân Tước đưa tay che miệng ngáp, vừa nãy Hạ Diệp nhắn tin sẽ đưa cô đi sau khi xong Lễ nên giờ chỉ cần quan sát xem nguyên do vị CEO này nhìn cô “đắm đuối như con cá chuối” lúc này có mục đích gì. Không ngờ người này ngao mạn vậy, vừa lên chào có một cái đã đọc tên như bắt tội phạm. Cũng phải thôi, người ta có tài nên không coi ai ra gì là lẽ dĩ nhiên. Mặc kệ, đọc nhanh cho cô đi xem bói coi mình sống có thọ không là được.

- Người đầu tiên: Trịnh Kỳ Xuân. Người thứ hai: Tạ Vinh Hoa. Người thứ ba: Lập Hoàng. Người thứ tư: Lập Gia. Và người thứ năm: Hoắc Liên Liên. Còn một người nữa mà tập đoàn chúng tôi muốn tuyển trực tiếp về làm tổng quản lí bộ phận nghiên cứu sản phẩm mới: Lương Quang Ngân Tước.

Trịnh Kỳ Xuân – Tạ Vinh Hoa, thân là đệ nhất và đệ nhị tài nữ của khối Mười nên cả nhan sắc và học lực, cách ứng xử đã vào hàng lão luyện. Ừm, có thể cho hai người này làm bên bộ phận quảng bá sản phẩm thì không cần phải bàn cãi. Còn hai anh em sinh đôi Lập Hoàng và Lập Gia, cao thủ công nghệ thông tin thì có thể làm bên bộ phận kinh doanh máy móc gì đó, tạm thời xem là ổn. Bốn người này đã nổi quá rồi, có đi đâu cũng nổi hết. Về phần Hoắc Liên Liên, ừ thì không nổi lắm nhưng cũng thuộc hàng “trâu bò” có tiếng trong trường, học rất khá đi. Ngân Tước cô thì sở thích biến thái đó là kết bạn với dạng người làm việc “công suất cao” nên khá thân với cô nàng này. Mỗi lần gặp đều “lễ phép” gọi một tiếng “Hắc tỷ tỷ” nên gây hiểu lầm với rất nhiều người. Ai nghe cô gọi thế đều lầm tưởng Hoắc Liên Liên rất đen nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, Liên Liên rất trắng. Và vận mệnh của cô gái này cũng rất trắng, được trực tiếp đào tạo bởi một tập đoàn lớn. Nhưng mà tại sao còn có cô?

Lương Quang Ngân Tước cô là thành phần của giai cấp vô sản, không phải tại cô nhà nghèo mà vì cô được bố mẹ cho bao nhiêu tiền cũng bị tên Đinh La Khắc kia trực tiếp cướp lấy, nói cái gì để phòng cô mua sắm lung tung không cần thiết, rõ ràng chỉ là cái cớ để lấy tiền cô mua cô phiếu gì đó đó. Hừ! Báo hại cô thành người nghèo nhất lớp, muốn gì phải thông qua em trai mình, làm chị như vậy quá thất bại. Cho nên lòng thù hận của cô đối với giai cấp tư sản ngày càng tăng, chỉ tăng không giảm.

Vì thế, tập đoàn Viễn Dương muốn mời cô về? Đừng có mơ, cô chưa ngu đến nỗi ở chung với kẻ thù, dù thực tế đã ở chung rồi. Cơ mà dù không có cái cơ trên, cô cũng không dại gì đến chỗ lang báo, hỏi này người ta dùng sát khí nhìn cô đó! Mặc dù không biết đó có đúng là sát khí không.

Đỗ Thành Nguyệt phía trước mỉm cười hài lòng, tốt lắm. Cô đã đợi giây phút này từ lâu rồi. Lương Quang Ngân Tước vào được Viễn Dương, tiền đồ vô hạn, hướng chỉ có cô hỗ trợ, không sợ không leo lên được chức cao. Đinh La Khắc cùng Hạ Diệp nghe xong liền ngăn người ra, không ngờ đến Ngân Tước có thể được chọn. Bọn họ mỗi người đều mang suy nghĩ của riêng mình, không biết Lương Quang Ngân Tước đứng đó đang cúi đầu xuống, đôi môi mím thật chặt nhìn màn hình điện thoại lấp lóe tin nhắn mới.

Tin nhắn đó...

Oa...oa không chịu đâu, tem mắt rồi. :hixhix: Lấy phong bì thôi kéo mắt.

Vì đêm qua ôn thi mà không kịp là người đầu tiên đón nhận quà quay lại của Huyền a, tức quá đi. Rất vui khi Huyền quay lại, mà Huyền thi xong chưa, đạt kết quả tốt không? Bối chưa thi xong nên vẫn ôn tới khuya mấy bữa nay, không có thời gian nói chuyện luôn, híc.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Cả sân trường xôn xao, được vào bộ phận nghiên cứu sản phẩm mới là vinh hạnh cỡ nào, còn được làm tổng quản lí. Lương Quang Ngân Tước này quá tốt số đi. Học sinh toàn khối Mười bàn tán không ngớt, có hâm mộ, có chúc mừng, có tức tối, không phục, muốn vạn tâm trạng khác nhau.

Toàn khối họ ai không biết Lương Quang Ngân Tước có em trai hết mực yêu thương, có bạn thân bảo hộ, đi theo sau là đám bạn gia thế hùng hậu thật khiến người ta ghen tỵ, bây giờ lại được mời về làm tổng quản lí. Lý tổng có nhầm lẫn không, năng lực của Lương Quang Ngân Tước tuy tốt, nhưng cô gái này không bao giờ quan tâm đến thứ hạng. Trong cái môi trường ta ganh người đua này, ai cũng ra sức học tập, chỉ có duy nhất mình cô ta ăn xong thì chạy đi chơi, không thèm quan tâm đến bài vở. Nếu không có hai vị phó hội trường kèm cặp, chỉ sợ đã bị đá khỏi trường này rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lương Quang Ngân Tước mặc dù thường ngày chỉ thích ăn chơi nhưng một khi đến kì thi thì lại làm vào trạng thái “nước đến chân mới nhảy”, điên cuồng học gấp mấy lần người khác, nên kết quả chưa bao giờ trượt khỏi top 50. Còn top 10 ư, cho cô xin đi, cô không phải nhân vật chính trong truyện teen đâu mà “trâu bò” cỡ đó.

Ở đại lục Thái Bình căn bản chỉ có mười khối lớp thêm ba năm đại học, thời gian rút đi không ít nên toàn bộ kiến thức phân theo từng đẳng cấp. May mắn cô đã học qua hết, giờ chỉ có việc ôn lại, thỉnh thoảng lại đi thư viện xem các loại sách chuyên ngành để không quên kiến thức. Tất nhiên đây là bí mật riêng của cô rồi, cả hai vị đại gia kia còn không biết ấy chứ.

Khụ, quay lại chủ đề, trong khi toàn trường náo loạn thế, Lương Quang Ngân Tước nhìn màn hình điện thoại một lúc lâu liền tắt đi, len lén đi về cuối hàng rồi trốn ra vườn hoa sau vườn. Nơi này ngày thường rất ít người lui tới, huống chi hôm nay là lễ tốt nghiệp nên càng không có bóng người. Ngân Tước bật nhanh điện thoại, ngón tay thần thánh lướt như gió trên bàn phím, một dãy số hiện ra, nhấn nút gọi rồi áp điện thoại vào tai, cả quá trình chưa đầy một phút.

- Đại tỷ, em ra rồi. Ừm ba la mau hiện thân ra nào.

- Tôi đang ở đây!

- Á, đừng có đứng sau lưng em mà gọi bất ngờ thế, có ngày em chết vì đứng tim mất.

Lương Quang Ngân Tước ném điện thoại lại vào túi, mặt phụng phịu như cái bánh bao nhìn vào khiến người khác muốn véo thử. Và sự thật là người nào đó đã hành động như thế. Véo má cô gái trước mặt xong lại xoa xoa một chút. Ừm, làn da thật tốt, vừa mềm vừa trắng, khiến người ta yêu thích không buông tay.

- Sao nào, có chuyện gì mà em kêu tôi đến gấp vậy? May cho em là tôi đang nhiệm vụ gần đây nên mới đến nhanh được đây. Mau nói đi, tôi cũng có chuyện cần nói với em đây.

- Đại tỷ, chị biết CEO tập đoàn Viễn Dương không?

Nạp Lan Đình nhíu mày đẹp, đôi mắt hổ phách lóe lên tia u ám. Lý Gia Hạo? Lại là hắn. Trong lòng xẹt qua tia bất an, Nạp Lan Đình kéo Lương Quang Ngân Tước lại gần, cẩn thận hỏi:

- Sao lại nhắc đến Lý Gia Hạo? Hắn ta làm gì em?

- Chị không cần khẩn trương, thật ra chuyện này cũng không có gì to tát đâu. Lúc nãy ông già đó muốn mời em đến làm tổng quản lí gì đó, chắc chị cũng nghe đúng không? Nhưng mà lúc em lần đầu thấy ông ta, ánh mắt ông ta giống như... giống như rất hận em, muốn giết em vậy. Cho nên em muốn hỏi chị ông ta có con cháu gì đó dính đến em không? Hay dính đến gia đình em.

Nạp Lan Đình sắc mặt trầm xuống. Lý Gia Hạo này đã bắt đầu chú ý đến Ngân Tước, đây không phải là chuyện tốt lành gì. Đối tượng trong nhiệm vụ của Nạp Lan Đình lần này chính là hắn. Theo tài liệu tổ chức điều tra được, Lý Gia Hạo này có dính dáng rất lớn đến E.D, trong khoảng thời gian gần đây thường xuyên điều tra những người có năng lực đặc biệt. Những người được bắt về đó hầu như mất tích một khoảng thời gian, khi trở lại thì trở thành một người hoàn toàn khác lúc đầu. Nếu lần này hắn chú ý đến Ngân Tước, đồng nghĩa với việc cô có thể là đối tượng tiếp theo của hắn.

Nạp Lan Đình cúi người bế Lương Quang Ngân Tước lên, nhỏ giọng dặn dò:

- Tước Tước ngoan, em phải cẩn thận, yêu cầu lần này của hắn, em khoan đáp ứng cũng đừng từ chối, cứ nói cần suy nghĩ lại. Lý Gia Hạo là đối tượng tiếp theo của tổ chức đang điều tra, hiện tại chị cần phải trở về xin chỉ thị của lão đại, xem anh ấy có đồng ý cho em làm vụ này không đã. Còn nữa...

Lấy trong túi ra một lọ thủy tinh chứa chất lỏng màu bạc, Nạp Lan Đình lo lắng nói:

- Lão đại bảo chị đưa cái này cho em, nói bệnh của em bắt đầu tái phát nhất định phải uống. Còn nữa, em... trở về C.P được không? Dù gì chuyện của Marjorie cũng qua lâu rồi. Chúng ta... rất nhớ em.

Nghe đến tên Marjorie, Lương Quang Ngân Tước trầm mặc hẳn. Nhiều năm trôi qua, chuyện đó đã bị cô cho vào quên lãng, đều là những chuyện không vui. Với cá tính của Lương Quang Ngân Tước, nhất định sẽ không để bất cứ chuyện không vui gì ảnh hưởng. Chuyện xảy ra năm đó thật sự khiến cô bị sốc, cô dành ba năm thoát khỏi chuyện đó. Bây giờ cũng đã đến lúc rồi...

- Được rồi, em sẽ trở về, chị nói với lão đại, July sẽ trở về phục mệnh.

July sẽ trở về. Không phải Lương Quang Ngân Tước, mà là July. Lương Quang Ngân Tước có thể im lặng cả đời, nhưng July thì không. Nhiệm vụ ba năm trước cô bỏ dở, đã đến lúc hoàn thành. Nghe thế, Nạp Lan Đình mừng rỡ, lâu như thế, cuối cùng cũng chờ được July của bọn họ trở về.

- Đại tỷ, em phải đi rồi, chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi. Còn thuốc này... - Ngân Tước mở lọ thủy tinh uống một hơi hết sạch rồi trả lại Nạp Lan Đình - nói lão đại em đã uống rồi, cho em cảm ơn. Tạm biệt.

Lương Quang Ngân Tước vẫy vẫy tay chào, để lại nụ cười rạng rỡ rồi quay lưng chạy nhanh về lớp. Lúc CEO của Viễn Dương tuyên bố xong, người của một vài tập đoàn khác lên tuyên bố tiếp giờ chắc xong rồi, mọi người đã trở về lớp, chỉ có cô trốn đi thế này, không nhanh về sẽ bị phạt rất nặng đây.

Ta là phân cách tuyến đáng yêu

- Lý tổng, về chuyện làm tổng quản lí bộ phận sản phẩm của tập đoàn ngài, có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ không?

- Lương Quang tiểu thư, vậy đến khi nào em có thể sẵn sàng tiếp nhận vị trí này?

Lý Gia Hạo ngồi ở bàn làm việc của các nhà đầu tư, hai tay đan vào nhau chống lên bàn, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú cô gái nhỏ trước mặt. Mắt kính gọng vàng lóe lên vài tia sáng, âu phục phẳng phiu, toàn thân toát lên một loại khí tức áp bức người khác. Rất hiếm người đứng trước mắt hắn có thể bình tĩnh khi hắn bày ra bộ dáng này. Bất quá Lương Quang Ngân Tước là ai chứ? Là tác giả đại nhân thần thánh kiêm chị gái nam chính, lớn lên giữa "tình phong huyết vũ" của một bầy sói ca mỹ nữ, cho nên chút đe dọa nho nhỏ này cũng chẳng thể ảnh hưởng được gì.

Lương Quang Ngân Tước sau khi trở về liền nhắn cho Minh Lãm một tiếng, phóng đi tìm Lý Gia Hạo. Nếu không phải Nạp Lan Đình bảo cô tìm kế hoãn binh, cô nhất định sẽ quăng cho hắn một câu "Thật ngại quá, tôi không có hứng thú với tập đoàn của ông!" rồi quay ngoắt mông 180 độ bỏ đi chứ không thèm đứng đây cho hắn soi mói. Tên này quả là cáo già! Hắn không hỏi cô tại sao lại chân chừ mà lại hỏi khi nào tiếp nhận công việc, giống như chắc chắn cô sẽ làm không bằng. Ông già đáng ghét! (Tác giả: Bạn thân mến, người ta đang trong thời kì best-seller đây, sao nhân tâm gọi là ông già nha

==>)

Được rồi, nhin! Nén khó chịu trong lòng, Lương Quang Ngân Tước vẫn giả trang thực nữ dịu dàng, nhỏ nhẹ mềm mỏng đúng như câu địch tiến ta lùi:

- Chuyện này... Lý tổng, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ trả lời trong thời gian sớm nhất có thể. Nhưng mà... Nhưng mà tôi không biết làm cách nào liên lạc với ngài. Ngài nắm giữ trong tay tập đoàn lớn đến thế, chắc chắn rất bận, thường xuyên đi nhiều nơi. Tôi... tôi sợ lúc tôi đến tập đoàn của ngài, sẽ bị người ta nói... nói... rồi không cho vào gặp, còn đuổi tôi đi nữa...

Giọng run rẩy đáng thương như con thỏ nhỏ bị bắt nạt, mũi hồng hồng, mắt long lanh, bộ dáng như đang xúc động mạnh, khác một trời một vực so với lúc lần đầu hai người chính thức nhìn thấy nhau. Lương Quang Ngân Tước tự khinh bỉ mình một ngàn lần, cô đẩy quả thật có tiềm năng diễn phim của thám Quỳnh mất rồi. Nhưng đã lỡ diễn thì phải diễn đến cùng, mặc kệ thế nào cũng không nên khai chiến với hán ta vào lúc này. Dù sao cô so với cáo già vẫn còn non lắm.

Lý Gia Hạo vẫn nhìn chăm chú Lương Quang Ngân Tước, nụ cười như có như không trên môi, đứng lên đi về phía trước. Thân hình cao lớn gần như che khuất hết cơ thể bé nhỏ của cô. Theo đúng như thực tế thì hán chỉ mới ba mươi tuổi, có tiền, có gia thế, diện mạo anh tuấn thành thực đúng chuẩn soái ca trong mấy quyển truyện ngôn tình ướt át. Nhưng bị Lương Quang Ngân Tước nhìn nhận là ông già thì có vẻ hơi oan. Thật ra cũng đâu thể trách cô. Nếu cộng thêm số tuổi thật thì cô có thể ngang ngửa chị hán nhưng chẳng hiểu tại sao xuyên đến đây lại ngày càng trẻ con, cộng thêm ấn tượng xấu lúc ban đầu hán dành cho cô nên Lý Gia Hạo trong mắt cô trở thành ông già cũng chẳng có gì lạ nữa.

Tất nhiên giờ phút này “ông già” nào đó đã tháo kính, kẻ sát đời moi mòng quyền rũ của mình bên tai “cừu non” mà buông lời vàng ngọc:

- Cô gái nhỏ, nếu không phải biết em là người của gia tộc Lương Quang, bên cạnh lại có những người không thể chọc vào, tôi sẽ nghĩ rằng em có ý với tôi đây. Còn về chuyện công việc, em chắc chắn sẽ sớm có “hứng thú” mà tìm tôi. 02xxxxxxx là số di động riêng của tôi, em có thể gọi bất kì lúc nào. Rất hoan nghênh chú chim xanh bé nhỏ đến tìm tôi. Còn nữa... - Lý Gia Hạo đứng thẳng dậy, đôi mắt nồng đậm hứng thú – Em có thể gọi tôi là Trường Đông, tên thân mật của tôi, gọi “ngài” nghe có vẻ rất xa cách đây.

Lương Quang Ngân Tước run run rẩy rẩy, trời ạ, hình tượng tổng giám đốc lãnh khốc vô tình đã đi đâu rồi à? Tên cáo già không những biết vờ tán tỉnh người khác mà còn có tên thân mật nữa. Quả nhiên tiểu thuyết ngôn tình không thể tin tưởng, không thể tin tưởng. Được rồi, muốn mập mờ sao? Cô chơi với hán, xem ai giả bộ buồn nôn hơn. Nghĩ là làm, cô liền tặng cho hán một nụ cười mật ngọt chết ruồi, tiếp tục giả vờ hình tượng tiểu bạch thỏ thích làm nũng lại dễ tin người, tay phải lấy điện thoại ra nhấc số hán, tay trái cầm cánh tay hán lắc nhẹ, nũng nịu đến mức cô cảm thấy toàn thân là da gà:

- Lý tổng, à không, Trường Đông, từ nay, ừm, em gọi anh là Trường Đông nha~. Anh nhất định phải chiều cổ em đó. Trường Đông anh xem, em đã lưu số anh rồi đó, đến lúc người ta gọi anh nhất định phải trả lời, không thôi em sẽ giận đó~

Ý cười trong mắt Lý Gia Hạo ngày càng sâu. Cô gái nhỏ này quả nhiên vô cùng thú vị, không biết cô đây là ngây thơ thật hay giả vờ đây? Đôi mắt thoát nhìn vô tội nhưng quan sát kĩ thì đây về giao hoạt. Trong đầu hán xẹt qua những thông tin trong tập tài liệu về cô

“... ”

Thành viên trong gia tộc Lương Quang nhưng sống tách biệt cùng em trai là Lương Quang Đình La Khắc và Hạ Diệp của bang Huyền Hoàng phía Nam đại lục, thân cận vượt mức bình thường và từng cứu hai người này thoát chết. Dễ tin người, hay bị bắt nạt. Nam giới ngoại trừ hai người trên cùng Lăng Minh Lâm đều không thể tiếp cận trong vòng bán kính một mét. Năng lực thuộc loại xuất sắc, tính cách thụ động, thiếu kiên nhẫn. Những người có quan hệ thân thiết: Đỗ Thành Nguyệt của bang Thiên Địa phía Bắc đại lục; Tạ Vinh Hoa của Tạ gia, thân tín ngầm của Lưu gia; Lăng Minh Lâm của Lăng gia thuộc quân đội...

...

Đã từng tiếp xúc với người của C.P và E.D...

...

Đối tượng cấp ba của tổ chức.

...”

Lương Quang Ngân Tước, rốt cuộc cô là loại người thế nào mà có thể khiến những người có gia thế bất phàm luôn vây xung quanh bảo vệ đây? Là do dễ tin người cùng ngây thơ sao? Tốt nhất là nên như thế, nếu không thì cô đã che dấu quá tốt rồi. Trên đời này có thể làm cho đại tiểu thư của bang Thiên Địa và người kế thừa bang Huyền Hoàng cùng lúc chú ý cũng chỉ có mình cô mà thôi. Có vẻ như cô gái nhỏ này vẫn ngại mình có quan hệ “chưa” phức tạp với nhiều người, còn dầy dụa với cả người của C.P và E.D nữa. Hai tổ chức này từ lúc hình thành đã đối đầu với nhau, đây là điều được giới quan chức cấp cao và các đại gia tộc ngầm thừa nhận. Gia tộc Lương Quang có thể sinh ra một hậu thế như cô thật không “dễ dàng” chút nào. Đáng tiếc cô không phải người được coi trọng, nếu không tương lai của cô nhất định sẽ rất thú vị đi.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

- Chiều nay cả lớp sẽ liên hoan, tôi dự định sẽ đặt ở nhà hàng Tạ Viên, mọi người có muốn thay đổi địa điểm không?

...

Tiếng lao xao vang lên khắp phòng, mọi người ai cũng nhất trí, còn dự định sau khi ăn xong sẽ đi KTV hát hò một trận cho đã vì đây đã là năm cuối. Tương lai mỗi người một ngã không biết sau này có thể gặp lại hay không. Dù sao cả lớp đã gắn bó nhiều năm như vậy, bây giờ chia tay thật sự rất không nỡ.

Lương Quang Ngân Tước im lặng ngồi cạnh Lương Quang Đình La Khắc, bàn tay hơi vò mép váy tạo thành nhiều nếp nhăn, đôi mắt nhìn chăm chú vào khoảng không. Đình La Khắc bỗng nhiên quay sang thấy thế gỡ tay cô ra, rất dịu dàng xoa mặt cô hỏi:

- Chị làm sao thế, này giờ cứ ngẩn người, có nghe Hạ nói gì không?

- Ồ... ừm... nghe chứ. Chúng ta sẽ đi ăn, rồi đi chơi.

- Nhưng nhìn chị có vẻ không vui, có chuyện gì thì nói em nghe. Em còn chưa xử tội chị không chịu ăn uống đàng hoàng khi em đi vắng đó.

Ngân Tước hơi rụt vai, thật là, chuyện hồi sáng tưởng người này quên rồi, không ngờ vẫn nhớ, xem ra lần này cô sẽ bị phạt rất nặng đây. Có ai như cô không, làm chị mà còn bị em mình bắt nạt. Quả nhiên đầu năm nay người xuyên không sống không dễ chút nào nha, tiểu thuyết quả nhiên đều là lừa bịp, tác giả cũng lừa bịp nốt. (=’ Bạn có chắc mình không nằm trong số tác giả đó?)

Lương Quang Đình La Khắc quay sang nhìn Ngân Tước chăm chú. Bình thường chỉ cần hắt trêu chọc một chút cô nhất định sẽ hờn dỗi phản bác lại, sau đó nhất định dùng vẻ mặt tiểu tức phụ bị bắt nạt nhìn hắn, trách hắn là đồ tư sản, bạo quân... gì đó. Hôm nay không nói cũng không cãi lại, cô ấy có chuyện gì sao?

- Chị (Tước)...

Hai người đồng thời kêu lên cuối cùng cũng kéo Ngân Tước về với hiện thực, cô ngẩng đầu, hóa ra là Hạ Diệp đã bàn hết công việc của lớp, giao cho Đỗ Thành Nguyệt và Tạ Vinh Hoa đi làm. Dù gì Tạ Viên cũng thuộc Tạ gia của cô ấy, mọi chuyện đương nhiên sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

- Này... hôm nay tớ không đi... được không? Nhóm Lập Hoàng mới nhận tin, bảo tớ và Minh Lãm đi chung, tuần sau họ phải đến Hoàng đô của đại lục chuẩn bị vào Học viện Hoàng gia, không biết có cơ hội gặp lại nữa không. Họ có nhắc đến hai người nhưng biết Diệp gia với La Khắc bận nên thôi. Tớ biết hôm nay là bữa cuối mọi người đi chung nhưng mà... ít ra trong năm chúng ta đi nhiều rồi. Lần này...

Kịch Quỳnh Dao lần nữa, cô tiếp tục bày ra vẻ mặt đau lòng sắp khóc đến nơi. Có trời mới biết cô đang cười lăn cười bò thế nào với bộ dạng này của mình. Việc hai anh em Lập Hoàng, Lập Gia cùng Minh Lãm người vào Học viện Hoàng Gia và Học Viện Quân đội là sự thực nhưng nói không có cơ hội tương phùng là giả. Lẽ Minh Lãm cô không nói nhưng riêng Lập Hoàng chắc chắn sau này vẫn liên lạc dài dài. Ai bảo cô và hắn là đều là người của C.P, cô là July, hắn là hacker hàng đầu tổ chức, cả hai rất thân thiết nhưng chỉ trong bí mật. Còn Lập Gia, anh song sinh của hắn, haiz... haiz... haiz... (*khán giả ném đá* có gì mau nói, đừng có haiz với ba nữa!!!)

Khụ, thật ra thì, cuộc sống vốn dĩ là một bể máu chó, hưởng chi lại là tác phẩm do cô viết sẽ càng thêm đặc sắc, thêm máu chó hơn nữa. Chỉ có thể trách lỗi tại số phận thôi. Lập Gia nha, nha~ Hắn chính là người của E.D, là tiền sĩ chế tạo máy móc cấp cao đó. Hai người này đường đường là anh em song sinh tình cảm “mặn nồng”, hiểu “mặn nồng” là gì không? Là JQ, là đam mỹ trá hình sống động trước mắt cô đó. Vậy có ai ngờ cả hai đều là kẻ địch không đội trời chung trong bóng tối của nhau, đấu qua đấu lại mấy năm không phân thắng bại. Ngoài đời nhất định anh em em vô cùng thân thiết, đợi đến khi màn đêm buông xuống liền bắn, giết chết, chém,... bằng mọi hình thức, tất nhiên đều diễn ra trên máy tính, hacker mà. Cô đây chính là tình cờ biết được Lập Gia là người của E.D, cũng không chịu nói cho ai, quyết tâm làm mẹ kế một lần, đợi cho hai người đấu đến ta chết người sống mới công bố sự thật để ngược tâm hai người chơi. Như thế cuộc đời sẽ càng thêm thú vị há há há... (Nụ cười mang rợ của năm)

Hai anh em nhà nào đó cũng không biết mình đang là đối tượng được YY, bỗng dưng đồng thời hắt xì một cái rồi quay sang nhau cười, tiếp tục vai kẻ vai, đầu sát bên đầu cùng nhau nghiên cứu đề tài trên máy tính. Trông có vẻ, ừ, có vẻ rất lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Yêu, mà không thể cho họ thấy được con người thật của mình, đó là một loại thống khổ. Ngày nào đó mọi chuyện đổ vỡ, có bị bỏ rơi cũng là điều đương nhiên.”

Với “tài năng” và “nhan sắc” của mình, sau khi dụ dỗ cùng thề thốt về nhà sẽ “đền bù” cho hai vị đại gia nhà mình, ai đó giờ đây đang ngồi ở quán cà phê

đối diện Tạ Viên cùng hai anh em Lập gia và Minh Lâm. Ngân Tước cử tướng sẽ không được đi, cuối cùng chẳng hiểu sao em trai nam chính lại đại phát từ bi đồng ý với điều kiện phải mang Minh Lâm theo làm vệ sĩ, phải ăn uống nói chuyện gần Tạ Viên cho dễ quản lí. Thật đúng hết nói nổi.

Nhìn ai đó đang tí ta tí tởn nháy mắt ra hiệu cho mình, Lập Hoàng bỗng cảm thấy đau đầu thay cho Hạ Diệp và Đinh La Khắc. Có thể chịu đựng Lương Quang Ngân Tước ngàn ấy năm quả nhiên bản lĩnh.

- Ngân Tước, bà muốn ăn gì, tui dẫn bà đi.

- Tui muốn ăn hải sản, loại mắc nhất, tui còn muốn ăn bào ngư vì cá, ăn lẩu... Sau đó chúng ta phải đi ăn vặt. Ông có tiền trả không?

Hỏi thừa, người ta là hacker vạn người mê đó, không có mới là lạ. Tất nhiên Lập Hoàng không bỏ qua cơ hội châm chọc “động nghiệp” của mình.

- Sao tui có cảm tưởng bà đang vùng dậy sau thời gian bà bị em bà đè ép vậy.

Ngân Tước xì một tiếng khinh bỉ, bạn Hoàng nào đó tiếp tục ắt xì lần hai.

Lập Gia hiện lành cười một tiếng, giống như đã quen với cảnh này. Thật ra lúc đầu anh cũng cảm thấy lạ, tại sao em trai nhà mình chỉ thỉnh thoảng gặp cô bé này nhưng quan hệ lại tốt như vậy, còn thoải mái “đá xoáy” nhau vài câu. Dù sao Ngân Tước vốn nổi danh trong trường là tiểu công chúa, lúc nào cũng có hai hộ hoa sứ giả kẻ kẻ bên cạnh, xung quanh cũng toàn là nhân vật gia thế bất phàm tiền hô hậu ủng, con trai bình thường chưa qua “kiểm duyệt” nhất định khó có thể lại gần nói chuyện. Hỏi em trai thì Lập Hoàng chỉ cười cười, nói hai người chính là duyên trời định, vừa gặp đã yêu, làm cô bé này đứng cạnh giả vờ muốn nôn, tiếp tục chỉ chớc.

- Ngân Tước, đừng để ý Hoàng, nó chỉ đùa em thôi. Ngoan, anh dẫn em đi ăn nhé.

- Quả nhiên chỉ có anh Lập Gia hiểu nổi bị thương trong trái tim bé nhỏ của em. Đi, mình đi ăn, mặc kệ em trai anh. Em nghe nói hải sản ở Đế Thực là ngon nhất, hôm nay nhất định phải ăn ở đó đó.

_____ Ta là phân cách tuyến dễ thương _____

Brùm brùm...

- Hai người đến trước nhà, em đến siêu thị mua chút đồ đã, nhớ gọi món đắt nhất đợi em về ăn đó~

Ngân Tước ngồi sau xe Lập Hoàng vẫy tay nói lớn với Lập Gia và Minh Lâm, vừa dứt lời, chiếc moto màu đỏ đen sáng bóng dưới ánh nắng mặt trời lập tức rẽ vào con đường khác rồi mất hút trước tầm mắt của hai người còn đang ngơ ngác nhìn. Minh Lâm lắc đầu cười, kêu Lập Gia một tiếng rồi cả hai tiếp tục đến Đế Thực.

Lập Hoàng phóng xe đến một cửa hàng cũ kĩ trên con đường nhỏ, dừng xe lại bẻ Ngân Tước xuống rồi cả hai liền khuất dáng sau cánh cửa cổ bạc màu. Ngồi phịch xuống ghế sofa, hần ý vị thâm trường nhìn cô hỏi:

- Có chuyện gì mà gấp vậy, tổ chức giao nhiệm vụ gì sao? Tui nhớ ba năm nay ngoài việc lão đại căn dặn bà áng binh bất động cũng không nói gì thêm. Sao tự dưng lại kéo tui đến đây?

- Tui quyết định rồi, tui sẽ quay về C.P. Phải hoàn thành hết chuyện cũ, sẵn tiện tiêu diệt sạch sẽ E.D. Đạo này tin báo về bên đó đang hành động ráo riết. Bên mình cũng cử người đi khá nhiều. Lúc này tui có gấp Nạp Lan Đình, hình như đối tượng lần này của chị ấy là Lý Gia Hạo. Chị ấy cũng nói mọi người muốn tui quay về.

- Tước, tui nói bà, nếu quay lại, bà chính là July, bà... thật sự quên được chuyện của Marjorie sao? Nếu không được thì đừng tự ép bản thân, lão đại sẽ không bức bà, huống hồ gì còn có tui. Bên cạnh bà còn có Hạ Diệp với Lương Quang Đinh La Khắc, thêm Lăng Minh Lâm, Đỗ Thành Nguyệt, bọn họ như thế, bà đừng nhìn bề ngoài, tất cả đều dính líu đến C.P với E.D, chưa phân rõ địch ta. Lần trước bà nói bên cạnh tui có người của E.D, tui tra nể không ra, chỉ có thể càn cân thận. Nhưng tui lại tra được mấy người bạn của bà có dính dáng đến chuyện này... Bà...

Hít một hơi, Lập Hoàng vẻ mặt nghiêm trọng nhắc nhở:

- Bọn họ yêu quý bà, có lẽ do bà rất tốt, có chuyện gì bà cũng không ngại hi sinh vì họ. Nhưng nếu một khi tất cả lộ ra hết, đừng nói là người thân, dù là bạn bè cũng làm không được, nhất định sau này có kẻ chết người sống. Nếu bọn họ biết bà không hoàn toàn tốt, hoàn toàn thánh thiện, thuần khiết như bọn họ đã tưởng, họ... không chừng sẽ bỏ rơi bà. Bà sẽ rất đau khổ, mà tui, lại không muốn thấy điều đó...

Ngân Tước bật cười, nhưng mắt cũng đã hồng hồng lấp lánh nước, giọng nghẹn ngào:

- Hoàng, tui biết ông rất tốt với tui, tui cũng biết ông lo cho tui. Nhưng mà thân là thành viên của C.P, sao có thể bỏ mặc mọi người. Huống hồ gì bản lĩnh của July, ai ai cũng sợ, có tui, mọi người càng thêm chiến thắng không phải sao? Còn về phần bọn họ thì mặc kệ đi. Ngay từ đầu tui không hề nói bản thân mình thánh thiện gì cả, nếu cái họ thích là cái vỏ bọc thuần khiết này mà không hiểu được con người thật của tui thì đành chịu thôi. Dù sao tui thật lòng yêu bọn họ. Yêu, mà không thể cho họ thấy được con người thật của mình, đó là một loại thống khổ. Ngày nào đó mọi chuyện đổ vỡ, có bị bỏ rơi cũng là điều đương nhiên. Còn Marjorie, tui không còn bận tâm đến cô ta nữa... Ông nhìn xem... bây giờ tui có khác gì cô ta lúc trước đâu. Nhưng chỉ ít, cô ta may mắn hơn, bởi vì tui thật sự, thật sự vẫn rất nhớ cô ta...

Lập Hoàng sững sờ, dang tay ôm cô vào lòng. Hần cũng giống như cô, nhưng hần chính là đàn ông, còn cô là một cô gái. Những loại đau đớn này, tại

sao hấn không thể gánh vác luôn cả phần của cô? Ngăn Tước chính là thiên sứ duy nhất trong lòng hấn, cho dù đôi cánh sau lưng cô đã thật sự hóa đen, nhưng hấn không hề tâm, bởi vì đó là con người chân thật nhất của cô. Hấn lại nhớ đến Marjorie, đó là người con gái Lương Quang Ngăn Tước không thể quên. Hấn biết cô nhất định vẫn còn nhớ cô gái kia rất nhiều. Nhưng mà... nghe cô thú nhận điều đó, đáy lòng dâng lên một cỗ cay đắng. Số phận đã sắp đặt như thế, bọn họ không có cách nào chống lại. Cô gái nhỏ này, phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Chỉ là, tìm cảm càng đẹp, sẽ càng mong manh.”

Tối hôm đó, mọi chuyện đều kết thúc trong im lặng. Ngăn Tước và Lập Hoàng đều mang tâm trạng phức tạp đến Đế Thục, giả vờ như rất vui ăn uống đùa giỡn một hồi lại quay về, một đến mức ngã thẳng xuống giường, không thèm quan tâm đến gì. Đinh La Khắc thấy thế cũng không quấy rầy, tỉ mỉ đắp chăn rồi khép nhẹ cửa phòng để cô nghỉ ngơi. Đối theo hình bóng luôn đứng sau chăm sóc mình, cô chợt thấy mình có lỗi với hấn.

Lương Quang Ngăn Tước bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Marjorie à...

Marjorie...

Thật sự rất nhớ cô, cô có khỏe không, có nhớ tôi không?

Từ khi đến đây, quá nhiều chuyện xảy ra, cô bị cuốn vào, cho dù muốn vô tư lạc quan, cũng không được nữa rồi. Nếu như bọn họ là nhân vật chính trong câu chuyện của cô thì cô chính là nhân vật chính trong câu chuyện của chính mình. Ngăn Tước thật sự không hiểu tại sao lại thành ra thế này. Gia nhập C.P, quen biết Marjorie cuối cùng là đúng hay sai?

C.P – Crazy Paradise, thiên đường điên loạn ngay giữa lòng bóng đêm của Hoàng đô, đúng như tên, u ám, điên loạn, đau thương, đầy rẫy máu và nước mắt...

E.D – Evil Duke, tổ chức quý tộc thần bí, nơi mà các chính khách, nguyên thủ cấp cao, thậm chí là cả hoàng tộc tụ họp, bành trướng thế lực ra khắp cả đại lục Thái Bình.

Thiên Địa và Huyền Hoàng, một Bắc một Nam, nước sông không phạm nước giếng, bá chủ một cõi, hắc bạch lưỡng đạo đều có phần.

Quan hệ giữa bọn họ phức tạp. Yêu có, hận có, thân nhân, bằng hữu đều có,... và cả tử địch. E.D cùng Thiên Địa, Huyền Hoàng tạo thành thế chân vạc, nắm trong tay quyền lực kinh tế, chính trị. Nhưng dù thế nào bọn họ vẫn khuất phục dưới uy quyền, huyết thống thuần khiết và sức mạnh của Hoàng tộc. Chỉ riêng C.P không tham gia quá nhiều vào việc tranh giành quyền lực trên chính trường lẫn thương trường.

C.P là thù lĩnh của giới bóng đêm, là hắc đạo. Buôn bán vũ khí, thuốc phiện, mình tranh ám đấu,... không chuyện gì bọn họ không thể làm. Dù không thật sự cần thiết quyền lực chính trị, nhưng C.P chính là nguồn cung cấp vũ khí hàng đầu cho hoàng tộc và các bang phái, quản lý tầng lớp mục nát thối rữa nhất của xã hội, cũng là nơi tụ hội nhiều anh tài nhất. Các thế lực khác vô cùng kính nể, kể cả hoàng tộc phải kiêng kỵ họ ba phần E.D hoàn toàn trái ngược với họ, nhưng lại là tổ chức tiêu thụ vũ khí nhiều nhất trong các đối tác của C.P. Có thể nói hai tổ chức này tuy muốn diệt nhau, nhưng cũng phụ thuộc, dựa dẫm vào đối phương, không cách nào tách rời. Nếu thật sự đấu, hai bên sẽ thương vong vô số, thay đổi thế chân vạc hiện giờ. Dù cho bây giờ cả hai đã đấu đến thiên hôn địa ám dấu chỉ trong im lặng. Hoàng tộc luôn muốn nuốt trọn cả E.D và C.P, bọn họ không thể không thu liễm.

Nhưng có một số chuyện thật đáng nực cười!

Nực cười hơn khi hai thành viên quan trọng của hai bên đã từng có mối quan hệ đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến cô mỗi lần nhớ lại càng thấy chua chát trong lòng. Thật đáng mỉa mai thay. Mỉa mai đến mức trái tim bị thương không thành lời!

Lương Quang Ngăn Tước là July. “Người đó” là Marjorie.

Hai người lần đầu gặp đã hiểu lầm. Năm đó July đang đóng giả thành con trai, đội tóc giả, mang giày độn rất cao lại đeo kính râm, thoát nhìn đã 16, 17 tuổi phạm vào xác suất một phần vạn, vào nhầm phòng tắm của Marjorie. Kết quả July đã bị Marjorie đập mấy phát vào bụng, không kịp phản bác đủ thực ra cô chẳng thấy được gì.

Lần thứ hai gặp, July vẫn trong bộ dạng con trai vừa bước vào phòng họp của C.P, Marjorie ăn mặc mát mẻ hiện đại nhìn cô lờm ngáy, vẫn ôm hận chuyện bữa trước. Dù sao cả hai cũng là nhân vật phong vân của C.P, thấy nhau là chuyện thường tình. July bỗng thấy bụng mình nhói nhói, lập tức thức thối cách xa, len lén xoa cái bụng nhỏ. Marjorie đứng cạnh thấy thế thì nhú mày, nhìn thấy đôi mắt ai oán như tiêu tức phụ, rất không kiêng nể bước tới vén áo cô lên. Thấy nguyên một vùng bụng trắng mịn hiện lên vài mảng xanh đen rất bắt mắt. Hình như chỉ mới bị máu bầm, lực phủ ngũ tạng vẫn chưa nát.

“Hừ, đáng đời cậu nhìn lên người khác tằm.”

“Này cô, ai thèm nhìn lên cô tằm chứ. Mà nếu có nhìn, thì chính là tôi quang minh chính đại mà nhìn nhé. Huống hồ tôi không có hứng thú với phái nữ mà nhìn lên cô làm gì!”

“Ồ, hóa ra cậu là gay? Nhưng gay cũng là đàn ông, đàn ông nổi thú tính ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Ai nói tôi là gay? Ê khoan... cô nói tôi là đàn ông? Con mắt nào của cô thấy tôi là đàn ông thế?”

“Vẫn còn là xử nam sao, thật đáng thương!”

“Cô đừng có mà xuyên tạc. Tôi là con gái, con gái 100% đó. Tôi đây theo phong cách tomboy, chứ không phải đàn ông nhé.”

Marjorie ngẩn người. Con gái? Cô lập tức chạm tay vào ngực người “chàng trai” trước mặt. Mặc dù có vẻ hơi “bằng phẳng”, nhưng vẫn cảm giác được độ mềm mại của nơi đó. “Oanh” một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, vậy là lần trước cô đánh oan cho người ta rồi.

Tất nhiên sau khi mọi chuyện đã rõ ràng, Marjorie rất có “trách nhiệm” với vết thương do mình gây ra, chăm sóc July cẩn thận. Vết thương khỏi, hai người vẫn thường xuyên thân cận. July thật sự rất thích Marjorie, rất thích. Hai người ở chung, thỉnh thoảng sẽ làm một số động tác đặc biệt thân mật, ví dụ như chạm môi, ôm nhau, thỉnh thoảng sẽ ngủ chung trong những ngày đông lạnh giá. Mọi người ở C.P vẫn hay hỏi July và Marjorie có phải là loại quan hệ “đó” không, cả hai chỉ cười cười, không khẳng định cũng không phủ nhận.

Quan hệ của cả hai thật đặc biệt, không phải tình yêu, tình bạn mà là một tình cảm sâu sắc, nồng nàn, không ràng buộc bởi bất cứ điều gì. July thật sự rất thích cô gái đó.

Đôi khi July sẽ đùa với Marjorie rằng có khi nào họ là tình nhân thật không, Marjorie nghe thế chỉ cười, hờn cô một cái.

Chỉ là, tình cảm càng đẹp, sẽ càng mong manh.

July được mệnh danh là mặt thám Vô Diện, không ai có thể thấy được gương mặt cùng tuổi tác thật của cô ngoại trừ lão đại của C.P, Lập Hoàng, Nạp Lan Đình và một vài nhân vật khác. Cô thường không hay tiếp xúc quá nhiều với người của tổ chức, một phần do thân phận, một phần do những người đứng đầu của C.P kiên quyết không cho cô lại gần người khác. Cho nên dù thân mật với Marjorie cô vẫn giữ lại phòng tuyến cuối, cô vẫn đội tóc giả, ăn mặc giống như lần đầu gặp mặt.

Sự thật chứng minh hành động của July là hoàn toàn đúng đắn. Bởi vì Marjorie là nội gián đến từ E.D, cô ấy đến đây để đánh cắp tài liệu mật về một dự án của C.P, mà dự án đó, là nhiệm vụ của July. Chính vì thế mà lần đó tổ chức bị thiệt hại khá lớn, nhiệm vụ của cô hoàn toàn bỏ dở.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Niềm tin, tình cảm, hi vọng, tất cả đã vỡ tan.

Marjorie, cô ấy không phải là Marjorie, là Marjorie của cô nữa.

Lần cuối, July đứng đó, sắc mặt lạnh lẽo tiêu điều, thần kinh hoàn toàn tê liệt, cô sẽ rất kiên cường, rất mạnh mẽ, không khóc trước mặt kẻ thù của mình. Nhưng khi “người đó” quay lưng khuất bóng, cô không nhịn được, òa lên khóc thật bi thương. Tim, đau quá, đau đến mức khiến cô không thể hô hấp được.

Tại sao cô lại đối xử với tôi như thế, chẳng lẽ tất cả những điều tốt đẹp mà chúng ta từng có đều là giả dối sao?

Bị dả kích nghiêm trọng như thế, Lương Quang Ngân Tước không thể nào tiếp tục công việc của mình, cô từ bỏ thân phận July, lùi lại, như con thú nhỏ tự liếm láp vết thương của mình. Trước mặt mọi người, cô hoàn toàn tỏ ra không sao.

Ba năm trôi qua, không nhanh không chậm, cô vẫn vô tư nói cười như trước. Những chuyện không vui trong quá khứ, Lương Quang Ngân Tước không muốn nhắc lại. Cô cũng không hận “người đó” nữa...

Lương Quang Ngân Tước chưa từng trách Marjorie lừa dối cô, vì bản thân cô cũng che giấu những bí mật ấy với Lương Quang Đình La Khắc, với Hạ Diệp, với những người yêu thương cô.

Cứ để tất cả trôi qua như thế đi.

Nhưng hôm nay nghe Nạp Lan Đình nhắc lại, cô mới hoảng hốt nhận ra...

Hóa ra, hóa ra mình vẫn nhớ “người đó” nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Không ngờ, không ngờ, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.”

- Lương Quang Ngân Tước, thẳng cánh tay, vận dụng tinh thần lực vận chuyển “khí” xuất ra, làm cho dây leo dài ra 500m. Không làm xong, em đừng mong được ăn cơm.

- Giáo sư Tô Khiêm, em là học sinh năm hai đó. Đang yên ổn tự nhiên bị thầy bắt tham gia huấn luyện đặc biệt, đã học được bao lâu đâu mà có thể làm được như vậy. Trên đời này thầy cái gì cũng có thể làm, riêng ăn cơm không được nha!

- Không được có ý kiến. Đừng quên gia tộc em thế hệ nữ nào cũng là người có sức mạnh đặc biệt. Em là đời tiếp theo, đừng làm gia tộc mình mất mặt.

- Vâng vâng. Nhưng mà em đã làm hơn 5 lần rồi, cũng chỉ được 300m, muốn 500m, sợ là dục tốc bất đạt. Thầy Tô Khiêm “đập chai”, thầy là người tốt mà~, tha cho em đi, em hứa ngày mai nhất định đạt được 500m. Thầy ơi, thầy, thầy à~

Tô Khiêm đỡ trán, quả nhiên Lương Quang Anh Di nói không sai, cháu gái của cậu ta quả nhiên khó đối phó. Nhìn xem, đôi mắt ngập nước, môi hơi mẩn lại nhìn vô cùng tội nghiệp, làm mọi người hận không thể thuận theo ý cô, để cô có thể cười vui. Cả anh cũng không kháng cự được biểu tình này. Tốt xấu gì cô cũng đã đến Học viện Hoàng gia được hai năm, Lương Quang Ngân Tước vẫn như cũ chẳng trưởng thành, làm hại một đồng người lo lắng. Anh thân là giáo sư của cô, đương nhiên được cả đám người cung chiêu cô như mạng úy thác chăm sóc, bảo vệ. Tóm lại sắp thành bảo mẫu cấp cao luôn rồi.

Đành làm mặt lạnh giả vờ răn đe. Tô Khiêm cũng biết cô đến giờ thực tập ở tập đoàn Viễn Dương nên cũng không giữ lại nữa, chỉ dặn dò cô cẩn thận rồi quay về văn phòng. Cô nghe anh nói xong ngay lập tức dọn dẹp. Bắt xe đến tập đoàn Viễn Dương, cô như một con ốc lên thẳng tầng 40, vừa bước vào văn phòng, Ngân Tước thở không ra hơi thều thào:

- Các... đồng... chí..., em... đã... đến...

Sau đó làm một biểu tình cực kì khoa trương, ngã xuống ghế sofa. Mọi người khinh bỉ không thèm đáp lại, trò này diễn hơn chục lần không ngán cũng chỉ có Ngân Tước cô. Lương Quang Ngân Tước giả vờ ôm tim đau lòng nhìn quanh không thấy Lý Gia Hạo thì thở phào, tên này thân là CEO mà rảnh là xuống tầng 40 của bộ phận nghiên cứu sản phẩm mới tìm cô, cái gì mà mời ăn cơm, uống trà. Phi, đều là gạt người, hại cô bị mọi người dùng ánh mắt mờ ám cười cười. Ngân Tước cô đây nhỏ hơn hẳn mười mấy tuổi đấy, đừng có nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám vậy chứ. Nếu không phải lão đại bảo cô đi làm nội gián ở Viễn Dương, cô cũng không thèm ở đây diễn trò mập mờ với “Trường Đông thân yêu” nữa. Quả nhiên đầu năm nay, mặt thám lam ăn cũng không dễ gì à~

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, Lương Quang Ngân Tước vừa bước đến bên cạnh Trịnh Kỳ Xuân, “trùm ngầm” kiêm bạn học cũ hồi kế hoạch tiếp theo của tập đoàn, cửa phòng đã bật mở, Lý Gia Hạo tây trang phẳng phiu bước vào, dẫn theo một người vào.

Lý Gia Hạo trầm trầm giới thiệu:

- Mọi người, vị này là Tô Mặc Nhân, từ nay sẽ đảm nhiệm chức vụ quản lí ở đây cho đến khi Lương Quang tiểu thư tốt nghiệp chính thức đi làm ở tập đoàn chúng ta.

Nói xong liền ra khỏi phòng. Người có thể khiến CEO của Viễn Dương đích thân đưa đến, ngoại trừ Lương Quang Ngân Tước thì vị này là người thứ hai. Mọi người cũng không nên khinh tò mò đưa mắt đánh giá. Dáng cao, da trắng, tóc nâu dài đến thắt lưng mềm mại, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp tinh tế. 100% là một băng sơn mỹ nhân.

Trịnh Kỳ Xuân là người thân thiện hòa đồng, lập tức đưa mỹ nhân vào phòng làm việc riêng của tổng quản lí. Ở trong đó tầm 15 phút mới đi ra, Trịnh Kỳ Xuân lập tức tung ra tin tức nóng hổi cho mọi người cùng biết. Hóa ra sếp mới tên Tô Mặc Nhân, từng tốt nghiệp Học viện Hoàng gia, là con cháu của Tô gia, gia tộc giáo sư của Lương Quang Ngân Tước. Năm nay chỉ mới 23 tuổi, chưa có người yêu nhưng đã có ý trung nhân. Ngay cả chuyện riêng tư cơ mật này cũng moi được, Trịnh Kỳ Xuân không hổ danh là tài nữ của Thánh Lương, tài ngoại giao không thể chê được.

Lương Quang Ngân Tước càng nghe càng thấy lòng mình như có từng đợt sóng cuộn trào. Tại sao? Tại sao lại là “người đó”? Không ngờ, không ngờ, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.

Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm. Cô nghĩ bọn họ dù cả đời cũng không gặp lại. Cho dù gặp, cũng nhất định rất bình thản, không vương vấn. Nhưng tại sao, tại sao, cô lại cảm thấy uất ức, ghen ghét, tại sao lại có hận, lại có nhớ. Tại sao vẫn còn...

Còn yêu...

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“Có lẽ khi ấy, lúc cô quay người bỏ đi, quan hệ giữa cô và cô ấy đã chấm dứt.”

- Hôm nay cũng không có gì quan trọng. Em... em về trước có việc. Kỳ Xuân, xin nghỉ giúp tớ nhé...

Lương Quang Ngân Tước sắc mặt tái tái, loạng choạng lao ra khỏi tầng 40. Cô vừa vào thang máy, một bóng dáng cùng lúc bước vào. Ngân Tước nghe loáng thoáng sau lưng mình có giọng ai:

- Mọi người tiếp tục làm việc, tôi ra ngoài có chút chuyện sẽ quay lại!

- Sếp đi thông thả...

Quay lưng lại, Lương Quang Ngân Tước thấy Tô Mặc Nhân đang đứng trước mặt mình, cửa thang máy cũng đóng lại rồi. Ngân Tước căng thẳng, không ngừng trấn an mình. Cô hiện tại là Lương Quang Ngân Tước, không phải July. Marjorie, không, Tô Mặc Nhân sẽ không nhận ra mình. Chuyện này không đơn giản là chuyện riêng của hai người, mà liên quan đến cả C.P và E.D. Cô và người trước mặt hiện tại là kẻ địch, không thể để lộ thân phận.

Tô Mặc Nhân im lặng đánh giá cô gái nhỏ đang đứng cạnh mình. Đôi mắt to tròn, thoát nhìn có vẻ ngoan ngoan, yên tĩnh nhưng thần sắc không tốt lắm. Cô từng thấy Lý Gia Hạo vuốt ve tấm ảnh của cô gái này, vẻ mặt rất dịu dàng, thâm tình nhưng đôi mắt không ngừng lóe lên tia tính toán. Thân là một trong những mặt thám được tin nhiệm bên cạnh người đứng đầu E.D, bản lĩnh quan sát nét mặt đương nhiên không tầm thường. Tiểu thư gia tộc Lương Quang này, chắc chắn không đơn giản như vẻ đơn thuần bên ngoài.

Tô Mặc Nhân không hiểu tại sao bản thân luôn có cảm giác mình đã từng thấy Lương Quang Ngân Tước. Hay là do nụ cười rực rỡ của cô gái này trong tấm ảnh, thật trong trẻo, hồn nhiên như July? Mất đẹp tới sẫm lại, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác muốn kể cho cô gái nhỏ này về July, rất muốn kể.

- Lương Quang tiểu thư, cô thật giống một người bạn cũ của tôi...

- A, à, Tô tiểu thư, trên đời người giống người là chuyện rất bình thường mà.

- Đúng vậy, cô nói rất có lí. Nhưng mà càng nhìn cô tôi càng nhớ người bạn đó.

Ngân Tước không nhịn được, khẽ nghiêng đầu. Biết là không nên nhưng vẫn không nhịn được hỏi:

- Thế người bạn đó của Tô tiểu thư...

- Chúng tôi không thể gặp lại nữa.

- ...

- Cô ấy rất đặc biệt với tôi. Nhưng giữa chúng tôi có rất nhiều khúc mắc không thể hóa giải.

- ...

- Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, khi mọi chuyện xảy ra, tôi đã quay lưng bỏ đi. Lúc đó tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của cô ấy nhìn mình nhưng tôi không thể quay lại. Sau đó tôi đã thử liên lạc, khi gọi, điện thoại vẫn reo, nhưng tuyệt nhiên không ai trả lời.

“Định”

Thang máy báo hiệu đã xuống tầng trệt, Tô Mặc Nhân khẽ cười. Tại sao cô lại kể cho một người xa lạ nghe về chuyện cũ của mình nhỉ? Định xin lỗi, cô gái nhỏ kia đã ra khỏi thang máy, khẽ quay lưng lại nhìn thẳng vào cô, âm thanh nhẹ nhàng như lông vũ, giống hệt July:

- Tô tiểu thư, nghe cô nói vậy, tôi có một câu không biết có nên nói ra không. Nghe xong có gì không đúng xin cô đừng trách. Có lẽ khi ấy, lúc cô quay người bỏ đi, quan hệ giữa cô và cô ấy đã chấm dứt. – Lương Quang Ngân Tước mỉm cười – Tạm biệt, ngày mai gặp lại.

Không nhìn lại. Lương Quang Ngân Tước đi thẳng ra khỏi Viễn Dương. Cô cười rực rỡ, nụ cười thiên chân, than thán, không chút vướng bận. Cô biết có rất nhiều chuyện không thể diễn ra theo ý của mình, tự nói với lòng sẽ không sao nhưng thật sự trong tim vẫn vướng mắc. Hôm nay gặp lại Tô Mặc Nhân, nghe người đó nói thế, cô bỗng nhiên thấy thật ra mọi chuyện cũng rất đơn giản. Nói ra được tiếng lòng của mình, cũng là quyết định cho chính bản thân, Ngân Tước thấy nhẹ nhõm hẳn. Marjorie vẫn luôn là Marjorie của cô, còn người kia hiện tại là Tô Mặc Nhân, không có liên hệ gì cả. Phải, chính là như thế!

Ngân Tước vui vẻ chạy đi mua đồ ăn, cô quyết định hôm nay ăn mừng cho chính mình. Trên con đường ngập ánh nắng chiều, có một cô gái nhỏ đáng yêu đang tung tăng chạy nhảy. Em quả nhiên vô cùng mạnh mẽ, cô gái nhỏ thân yêu!

Ta là phân cách tuyến phòng ngủ

Hoàng đô. 10 p.m

Căn hộ cao cấp ở Đường Hoan Viên.

Về đến nhà, cũng đã khuya lắm rồi, Đinh La Khắc nhanh chóng đi phòng ngủ. Lương Quang Ngân Tước và Lương Quang Đình La Khắc từ nhỏ đã chung phòng, khu, chung giường. Thật ra bắt đầu từ khi học cấp II, Ngân Tước đã nhiều lần kháng nghị muốn tách ra nhưng đều vô dụng. Một khóc, hai nháo, ba thất cô, tìm đủ mọi lí do không muốn ở chung phòng với nam chính đại nhân, nhưng đều oanh liệt thất bại. Kết quả là hai người từ ngủ riêng hai giường cuối cùng “đồng sàng cộng chăn” dưới áp lực của Đinh La Khắc. Điều này hại Ngân Tước mỗi ngày nom nớp lo sợ nữ chính Đỗ Mỹ nữ phát hiện người yêu tương lai ngủ cùng chị gái sẽ bị đem ra chọt chọt. Nhưng mà rất may, mọi chuyện sai lệch so với nguyên tác, nữ chính và nam chính mỗi người một ngả, chẳng động tình gì cả.

Tiểu thuyết do chính mình viết ra quả nhiên cũng là thứ dễ lừa gạt nha~

Đến bên cạnh giường ngủ, Lương Quang thiếu gia nhẹ nhàng bế cô gái nhỏ đang cuộn tròn người ôm vào lòng. Hoàng đô vào ban đêm lạnh dần, tiểu công chúa chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của hân để ngủ, thân hình nhỏ nhỏ rúc vào lòng Đinh La Khắc, cọ cọ vào ngực hân. Hơi thở cô đều đều mang theo mùi sữa của trẻ em, khuôn mặt chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn phảng phất niềm vui nho nhỏ, đôi môi hồng nhuận hé mở vô cùng dụ người. Đinh La Khắc càng nhìn càng mất hồn, không kiềm chế được cúi sát xuống mặt cô, chuẩn bị ném thứ tư vị mê hồn của nơi đó. Bỗng nhiên Ngân Tước hơi trở người, giọng mềm mại ní non:

- Thịt gà chiên, chị yêu mày...

Nói Lương Quang Ngân Tước là người chuyên sát phong cảnh không bao giờ sai. Giữa lúc bầu không khí đang ám muội, cô lại tung ra một câu khiến Đinh La Khắc lập tức đình chỉ động tác của mình. Hân ngẩng đầu lên, thờ hất ra. Cũng may chưa làm gì cô, không thôi hân không chắc chắn bản thân sẽ hành động gì sau khi hôn cô. Bây giờ vẫn chưa phải lúc...

Người nào đó vẫn cọ người trong lòng Đinh La Khắc, không biết bản thân vừa thoát một kiếp nạn. Miệng vẫn làm bầm gọi tên thịt gà chiên, hai tay bỗng nhiên sờ loạn cời áo Đinh La Khắc sau đó áp mặt vào lồng ngực rắn chắc thỏa mãn cháp miệng chuẩn bị cắn. Thấy động tác lưu loát mặc dù vẫn đang trong trạng thái ngủ của cô khiến nam chính đại nhân nhủ mày. Hân thỉnh thoảng vẫn nghe cô gọi tên món ăn khi ngủ, mắt nhắm mắt mở cho qua. Không ngờ cô lại xem hân như đồ ăn. Gan quả nhiên ngày càng lớn.

Gà chiên sao lại cứng thế này, cắn vào răng đau quá nha. Khoan, khoan đã!

Lập tức bật dậy với tốc độ kinh người, mở mắt ra, Ngân Tước muốn xịt máu mũi trước cảnh xuân tươi đẹp. Làn da màu đồng bóng loáng vẫn còn lưu lại vết cắn hồng, cơ bắp không quá thô nhưng lại vô cùng săn chắc, tràn ngập vẻ nam tính. Cô biết Đinh La Khắc là nam chính, đương nhiên cái gì cũng hơn người khác, nhưng mà cô cần dụ người thế không. Nhưng mà, hân quả thật đã trưởng thành rồi. Mới ngày nào vẫn còn nhỏ nhỏ khiến cô muốn cưng chiều, giữ hân bên cạnh không rời, bây giờ đã thành một thanh niên cao lớn, tràn ngập quyền rũ. Quang chớp mũi nhàn nhạt mùi thảo dược, Ngân Tước bỗng nhiên thấy khuôn mặt mình nóng bừng, không khỏi tưởng tượng xa hơn.

Này, mau tỉnh mộng. Suy nghĩ vớ vẩn gì vậy. Tốt xấu gì cô với hân hiện tại là chị em đấy. Suy nghĩ bậy bạ quả thật không tốt chút nào. Chắc chắn là do “hung thần đình búa” này ôm cô, hai người quá gần. Đúng vậy, chắc chắn là như thế!

Lương Quang Đình La Khắc cúi đầu nhìn con thỏ nhỏ trong lòng mình, thấy cô mềm mềm nhỏ nhỏ, hai má hồng hồng vô cùng mê người. Cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, thấy bảo bối ngày người ngo ngắc không khỏi cười khẽ, giọng nói nam tính mê hoặc vang lên sát tai Ngân Tước:

- Chị thích cơ thể em sao?

Phụt! Cái này tuyệt đối là sắc dụ, sắc dụ. Lương Quang Ngân Tước lập tức tỉnh táo cảnh giác nhìn em trai mình. Tên này càng lúc càng “hư hỏng”, hỏng hết hình tượng nam chính do cô đắp nặn.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

- Gì... gì chứ? Sao hôm nay em về muộn vậy? Diệp gia đâu sao không về cùng em?

Nói rồi lấy chân trùm đầu mình lại, quyết định làm đà điểu. Mỹ nam trước mặt chỉ có thể nhắm, không thể ăn đúng là cực hình mà. Cô cùng với Hạ Diệp và em trai mình từ khi tốt nghiệp đã ở chung, sống cùng hai đại boss này thật khiến cho trái tim bé nhỏ của cô bị kích thích liên tục.

Đinh La Khắc thấy thế buồn cười trả lời:

- Anh ta đang trên đường về. Hôm nay bên em đang chuẩn bị một khóa tập huấn, Hạ ở lại cuối cùng để chốt danh sách. Lần này sẽ lên phía Bắc, có thể

gặp lại Thành Nguyệt, chị có muốn gửi gì không em mang theo luôn.

Ồ, Bắc thượng a!

Cả nhóm Hạ Diệp từ sau khi tốt nghiệp ở Thánh Lương đã nhận được giấy mời nhập học ở Hoàng đô. Lương Quang Ngân Tước vào Học viện Hoàng gia cùng hai anh em Lập Gia, còn Hạ Diệp, Đình La Khắc và Minh Lâm thì vào Học viện Quân đội. Sở dĩ như vậy một phần cũng do lão đại của Ngân Tước nhúng tay vào để tiện cho nhiệm vụ lần này của cô. Ngoại trừ Trịnh Kỳ Xuân đồng ý vào công tác ở Viễn Dương, Tạ Vinh Hoa ở lại thị trấn Thánh Lương tiếp tục sự nghiệp của gia tộc thì cả cô, Lập Hoàng, Lập Gia vẫn tiếp tục đi học, buổi chiều thì đến Viễn Dương thực tập. Nữ chính thần thánh Đỗ Thành Nguyệt không hiểu tại sao bùm một phát biến mất, chỉ để lại lời nhắn là trở về nhà. Làm cô lo lắng nữ thần của lòng mình xảy ra chuyện nữa chứ.

- Hai người đang nói chuyện về đợt tập huấn lần này à?

- Diệp gia, cậu về rồi! Mau lại đây, lần này Bắc thượng hai người đi bao lâu thế?

- Hai tuần. Sáng mai đi sớm rồi. Cậu ở nhà một mình được không hay theo luôn đi?

- Hây a, không cần không cần. Hai người cứ yên tâm, tớ tự biết chăm sóc. Nếu không được cùng lắm qua nhà chú tớ ăn cũng được. Cũng không phải lần đầu mà...

- Được rồi, em sẽ thông báo với chú Anh Di chuẩn bị phần cơm cho chị, lo ăn uống đàng hoàng cho em đấy. Khuya rồi, mau ngủ đi.

Thấy Ngân Tước đã ngủ rồi, Đình La Khắc và Hạ Diệp liền nhẹ nhàng khép cửa. Cả hai bước vào thư phòng, cẩn thận khóa cửa lại. Hạ Diệp cười đầy ẩn ý, hỏi chàng trai trước mặt:

- Thế nào, không nhịn nổi nữa? Muốn ra tay với Tước à?

Đình La Khắc vẻ mặt buồn bực ngồi xuống. Vừa rồi quả thật hắn động tình, Hạ Diệp cũng cảm nhận được. Thân cùng là giống đực, sao không biết đồng loại nghĩ gì? Chuyện này cũng không thể trách hắn, trước mặt người mình yêu có thể giữ bình tĩnh không nổi “thú tính” đã có thể gọi là chính nhân quân tử rồi. Huống hồ gì bảo bối lại quá mê người, thật hành hạ hắn.

- Không nhịn được cũng phải nhịn. Chẳng phải anh cũng muốn đó sao?

Thật ra Đình La Khắc đã sớm nhận ra bản thân yêu chị gái của mình. Nhưng mà yêu chị gái là gì? Chính là loạn luân. Cho dù hắn không sợ người đời gièm pha, cũng đau lòng chị gái hắn bị mọi người chê trách. Ngân Tước trong mắt hắn quá trong sáng, khiến hắn không nở làm như thế với cô, sợ chạm vào cô sẽ như bong bóng xà phòng vỡ tan mất. Tình yêu và lí trí giằng co trái tim hắn, làm cho hắn hít thở không thông. Trong vô thức cũng giữ chặt cô hơn, không muốn ai đến gần bảo bối của mình, sợ ngày nào đó cô thật sự động tâm với một ai, sẽ rời bỏ hắn.

Nhưng Hạ Diệp là một ngoại lệ.

Đình La Khắc biết Hạ Diệp cũng yêu Ngân Tước. Hạ Diệp cũng biết hắn yêu chị mình, Nhưng quan hệ giữa chị em hắn và Hạ Diệp không tầm thường, Ngân Tước lại từng cứu người này một mạng. Nếu thật sự chị gái bảo bối rời xa vòng tay hắn, Đình La Khắc thà giao cô cho Hạ Diệp chứ không thể cho người nào khác. Hắn thật sự rất yêu cô, yêu đến điên cuồng rồi.

- La Khắc, thật ra...

Cảm ơn mọi người ủng hộ *cúi đầu*. Thật sự thì Huyền chuẩn bị lên cấp 3, tay nghề vẫn còn rất non, đôi khi tâm lí nhân vật và tình huống truyện sẽ không được logic như các tác giả khác. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

“Thế nào là yêu một người không nên yêu?”

- La Khắc, thật ra tôi muốn nói rằng, tôi không thể đồng ý việc cậu yêu Tước. Loạn luân chính là tội lỗi. Nhưng nếu đứng trên lập trường của một người yêu cô ấy, nếu hỏi có người có thể sẵn sàng hy sinh tất cả để Tước có được một cuộc sống hạnh phúc, thì không ai trên đời có thể tự nhận yêu con bé hơn cậu. Nhưng mà tôi hy vọng cậu nên suy nghĩ kĩ lại tình cảm của mình. Đó thật sự là tình yêu giữa nam và nữ hay chỉ là tình chị em?

- Nếu đó thật sự là tình chị em thật tốt quá. Đáng tiếc không phải như thế... Tôi vẫn luôn tự hỏi chị ấy tại sao không phải là chị tôi, tại sao chúng tôi không phải chị em. Anh... yêu chị tôi! Anh tất nhiên cũng hiểu được cảm giác yêu một người là thế nào. Tôi thật sự muốn giữ chị ấy, bẻ gãy đôi cánh của chị ấy, nhưng tôi làm không được, tôi không muốn chị ấy buồn. Cảm giác đó, thật... bất lực, thật... khó chịu...

- Đúng vậy. Ai bảo chúng ta đều yêu cùng một người, một người không nên yêu. Tôi không muốn Tước có thể hay không lần nữa vì bảo vệ tôi, lại nhận thêm tổn thương.

Bầu không khí trở nên trầm mặc.

Thế nào là yêu một người không nên yêu?

Chính là cảm giác ngọt ngào khi thấy người mình yêu vui vẻ, là cảm giác bị thương giằng xé khi muốn ngừng lại mà không cách nào từ bỏ tình yêu này. Cảm giác giống như mang trái tim mình đặt giữa băng và lửa, vừa nóng bỏng vừa lạnh lẽo xót xa.

Bọn họ đều là những nam nhân bất phàm, gia tộc hiển hách, năng lực xuất chúng. Bọn họ đều mang trong mình sức mạnh và khả năng, tham vọng độc bá thế giới. Bọn họ có thể vô tình, tàn nhẫn, máu lạnh. Nhưng đối mặt với người mình yêu, vẫn luôn không biết xử sự thế nào.

Này em có biết không, chúng tôi rất yêu em, rất yêu em cô gái nhỏ!

- Tôi sẽ không buông tay. Dù tình yêu của tôi là sai, tôi nhất định sẽ không buông tay!

- Tôi cũng vậy. bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng với nhau! Tôi hy vọng cho dù là Tước yêu ai, tôi và cậu vẫn là bạn bè.

- Thành giao!

- Thành giao!

Ngân Tước vẫn chìm trong cơn mộng mị. Cô không biết sau này có những người vô cùng yêu cô đã thật sự hy sinh rất nhiều thứ, để có thể đổi lấy được nụ cười bình yên đẹp đẽ, để cô mãi luôn hạnh phúc.

Trời tờ mờ sáng, Hạ Diệp và Đinh La Khắc đã phải lên đường. Ngân Tước dù rất buồn ngủ nhưng vẫn cố dậy sớm tiễn hai người lên đường. Cô dặn hai người phải cẩn thận, rồi nhờ Đinh La Khắc đem chiếc áo len cô vừa đan tặng cho Thành Nguyệt. Còn về phần hai vị đại gia này, cô đã đan, đan, đan cho rất nhiều rồi, nhiều đến mức chất thành đống trong tủ.

Nhìn cả hai khuất bóng, Ngân Tước liền lấy khăn tay chấm chấm nước mắt, có cảm giác như mình đang đưa tiễn các con ra trận vậy. (==’ đây là thời bình, làm gì có chiến tranh???)

“Pi~ pi~ pi~”

Chuông điện thoại vang lên, Ngân Tước vừa mở máy, giọng gấp gáp của Nạp Lan Đình liền vang lên:

“July, xảy ra chuyện rồi. Lập Hoàng sẽ mau chóng đến đón em, em mau hóa trang nhanh lên. Tút... tut...”

Ngân Tước trở nên nghiêm túc, cô dùng tốc độ sấm sét thay quần áo cùng tóc giả, dùng một lớp mặt nạ mỏng đắp lên rồi phóng xuống lầu. Từ xa chiếc moto đỏ rực của Lập Hoàng đang chạy đến với vận tốc kinh hoàng, vừa đến chỗ cô bánh xe sau đã ma sát thật mạnh với mặt đường, lập tức xoay 360 độ. Ngân Tước, à không, July liền lấy đà đập vào bậc thềm gần đó nhảy lên xe, bám chặt Lập Hoàng. Chiếc moto lập tức phóng đi mất, bỏ lại phía màn sương trắng xóa.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Moto đỏ rực như lửa lao vun vút qua từng con ngõ nhỏ không người. Đây là con đường nhanh nhất để đến nơi. Ngân Tước tiện tay lấy chiếc kính râm ra đeo. Nếu người ngoài nhìn vào, ắt hẳn sẽ cho cô có vấn đề vì bây giờ trời vẫn chưa sáng hẳn, đeo kính chỉ tổ làm cho bản thân không thấy đường. Nhưng kính râm là một trong những đặc điểm của July, không chỉ đơn thuần là một vật dụng bình thường mà còn có thêm vài chức năng phụ trợ. Một khi nhấn nút kích hoạt, chiếc kính sẽ trở thành vật dẫn đường đến mục tiêu, phân tích các bộ phận của thiết bị điện tử cao cấp. Đây là một trong những “đồ nghề” mà lão đại đã trao cho Ngân Tước khi cô trở thành July.

- Lập Hoàng, nói đi, có chuyện gì mà chúng ta phải đi gấp vậy?

- Một phân nhánh của E.D cho người đột nhập Dược đường của chúng ta, định đánh cắp loại thuốc trung hòa mới thử nghiệm, giải dược của loại ma túy Đề Mê bên chúng. May mắn lúc đó Nạp Lan đang ở đó nên ngăn chặn được. Chuyện này không hiểu tại sao lại khiến cho người đứng đầu cả hai bên trực tiếp dẫn người đến quyết đấu. Lão đại liền ra lệnh cho Nạp Lan bảo đưa bà đến liền.

- Vậy bọn họ sắp đánh nhau?

- Có thể nói thế, nhưng không hiểu sao đến giờ vẫn chưa động thủ.

“Két!!!”

Lập Hoàng vừa nói xong, bọn họ đã đến nói. Tiếng bánh xe phanh gấp trên mặt đường chói tai vang lên lập tức thu hút sự chú của cả hai tổ chức ngầm. Lập Hoàng và July nhảy khỏi xe, đi về phía bọn họ.

Nơi quyết đấu là một con đường rộng thênh thang, hai bên đường là những dãy nhà gạch cũ kĩ đã bị bỏ hoang từ lâu nay đã trở nên hoang tàn đổ nát. Đây là một trong những cảm địa mà chỉ bọn họ mới có thể bước vào, ngay cả hoàng tộc cũng không thể nhúng tay. Ở nơi đây, luật pháp, đạo đức, tất cả hóa thành hư vô.

“Bốp... bốp... bốp...”

Tiếng vỗ tay giòn đều vang lên, một người đàn ông cao lớn, toàn thân tản mát khí chất yêu mị quyến rũ đột nhiên lại hành động như thế khiến mọi người thực sự không hiểu nổi. Hắn ưu nhã vuốt ve cây súng bạc trong tay, giọng nói đầy ma lực vang lên:

- Không ngờ July tiểu thư lại đích thân đến đây. Tôi cứ tưởng cô gượng dậy không nổi sau món quà tôi tặng cô ba năm trước. Chắc, hôm nay tôi nhất định sẽ “bồi” cô thật tốt, Vô Diện.

Nói rồi hắn hướng cây súng lên trời. “Đoàng”! Trận chiến bắt đầu.

Những thuộc hạ của hai bên khi giao chiến không khác gì hắc bang bình thường, chủ yếu là dùng súng và vũ lực, nắm đấm. Nhưng những người mang thân phận cao cấp thì khác. Bọn họ chọn đối thủ mà bản thân cảm giác xứng tầm. Nạp Lan Đình và Lập Hoàng đều lao đến đối thủ của mình, July ở phía sau lập tức lấy đà nhún mạnh bật cả người lên cao, khoe môi nhếch lên một biên độ đầy vẻ lạnh lẽo, trên không biết từ khi nào đã cầm đoạn dây xích đen dài óng ánh yêu dị.

Đoạn dây xích này được gọi là Huyền Thiết xích, là một trong những bảo vật của C.P từ rất lâu nhưng không ai có đủ bản lĩnh sử dụng. Khi July gia nhập C.P, tiếp nhận huấn luyện, đã không do dự chọn Huyền Thiết xích làm vũ khí. Đoạn dây xích này mang sát khí nặng nề, do các chủ nhân đời trước đã dùng nó để giết rất nhiều người. Đến đời của July, tuy chưa thật sự dùng nó để giết bất cứ ai, nhưng cũng đã nhuộm máu của không ít kẻ thù. Thân là thành viên cấp cao của C.P, cô không thể nào lương thiện, thánh mẫu như những đóa sen trắng kia nhưng chỉ ít chưa từng giết người. Đó là một trong những giới hạn mà July đặt ra, cho nên người trong giới bóng đêm đã từng đặt cho cô là Tử Thần Trắng, là tử thần, nhưng chưa bao giờ chân chính đoạt mạng người.

(Vâng, thật ra tác giả muốn nói, bạn July tuy chưa từng giết ai, nhưng cũng khiến con người ra thân tàn ma dại, so với chết thật ra không khác biệt mấy =’)

- Silver, rất cảm ơn món quà anh tặng cho tôi. Món quà... rất đặc sắc! Tôi cũng có quà tặng cho anh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Với kĩ thuật điều luyện, July vừa dứt lời đã lộn người đáp xuống trước mặt người đàn ông tên Silver. Cô vòng chân, tung một cú đập mạnh thẳng vào xương sườn của hắn. Silver lập tức nghiêng mình né tránh, đưa tay nắm chặt lấy cổ chân cô. July không hề nao núng, xoay cổ chân rồi lợi dụng bàn tay to lớn, người đàn ông làm điểm tựa. Tay phải bám lấy vai Silver lộn ngược người thêm lần rồi rút hẳn chân ra, tay trái vùng Huyền Thiết xích đánh mạnh vào đốt sống cổ của hắn. Nếu chiêu này thành, chỉ sợ hắn không chết cũng tàn phế. Silver nhận ra ý đồ của cô, liền dùng báng súng đập mạnh vào bàn tay cô. Con đầu nơi mu bàn tay dội đến khiến July nhảy xuống phía sau hắn. Silver quay lại, hai hai đối mặt với nhau. Ánh mắt chạm nhau vài ba giây liền nảy lửa, mang theo sát khí ngút trời, cả hai lao lên liên tục tấn công nhau. Qua vài trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại. Tiếng xích leng keng cùng tiếng súng đùng đoàng vang lên không ngừng khiến người ta đình tai nhức óc.

Phía bên Nạp Lan Đình và Lập Hoàng cũng kịch liệt không kém. Cả hai vốn có nhiều kinh nghiệm hơn July nên năng lực vượt xa hắn, nhưng vẫn phải phối hợp chiến đấu. Chẳng qua cô gái trước mặt quá cường đại, hai người liên thủ vẫn chưa thể áp đảo tình thế. Đến tốt cùng người này đến từ đâu, vì sao bọn họ chưa từng nghe đến.

Đánh nhau kịch liệt, trên người cả hai đã có không ít vết thương do đối phương tạo ra. Trong đầu July bỗng nảy ra một ý, cô đang phóng người vượt qua Silver, hai tay đầy máu nắm chặt Huyền Thiết xích với ý đồ quán quân và xiết cổ kẻ thù của mình. Silver cũng không phải tay mơ, có thể dễ dàng hạ gục, tay cầm súng lập tức bóp cò hướng về phía đỉnh đầu của July. Chỉ trong tích tắc, viên đạn bạc bay vút qua xước trên mặt cô, làm cho phần lớp mặt nạ ở trên trán bị hờ. Cô nhanh chóng phủ phần tóc mái xuống che trán, nhảy xuống sau lưng Silver cách hắn vài bước. Huyền Thiết xích chênh khỏi quỹ đạo lập tức bung dài ra quét thẳng về phía Silver, đánh bay cây súng rồi quán chặt lấy tay hắn. Hắn liền nắm chặt dây xích, giật thật mạnh để cô ngã về phía mình. Trong chớp lát, bàn tay to lớn phủ lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô, bóp thật chặt. Khuôn mặt đẹp đẽ yêu nghiệt đã có vài vết xước, phần cổ còn hằn vết xích, đôi mắt hoa đào lóe lên tia thù hận, khàn giọng chầm chọc :

- July, xem ra cô đã sa sút hẳn. Muốn lấy mạng tôi sao? À, tôi quên mất, cô chưa từng giết ai. Nhưng những người bị cô đã thương, không sớm thì muộn cũng... Chết.

Silver gần mạnh chữ “chết” cuối câu. Chính anh trai hắn đã bị cô tấn công đến mức liệt giường, không thể chết, mà còn thống khổ hơn cả chết. Cuối cùng không thể chịu đựng loại hành hạ này, đành tự sát. Mỗi hận này, hắn không thể không trả.

- Nhiều lời! Anh đừng tưởng tôi không biết anh là em trai của tên tình trùng lên não chết tiết kia. Anh nghĩ tôi vô duyên vô cớ ra tay tàn độc với tên đó sao? Sao anh không hỏi hắn đã làm gì để tôi đối xử như vậy. Người tôi đã thương trên đời rất nhiều nhưng chưa một ai khiến tôi phải xuống tay ác độc vậy đâu! Còn nữa... - Cô mỉm cười kì dị - Anh nên biết rằng, Từ Thần Trắng không chỉ là cái danh hào!

Dứt lời, July dùng chân đá mạnh vào hạ bộ người đàn ông. Silver phản ứng cực nhanh, bắt được đôi chân không an phận kia, định bẻ gãy. July thấy thời cơ đã tới, trong tích tắc con dao nhỏ giấu trong ống tay trượt ra đã được cô bắt lấy, nhanh như cắt đâm thẳng vào lồng ngực bên trái của Silver. Vết thương do cô tạo ra khá là sâu, nằm ở vị trí khiến hắn mất khá nhiều máu lại vô cùng đau đớn. Nhân lúc hắn chưa phản ứng, July lập tức rút công tay tra vào tay của Silver.

Đối với kẻ thù, “bình bất yểm trá”!

Vốn dĩ hắn có cơ hội giết cô, nhưng do nhiều lời, chỉ có thể có một kết cục!

Silver sững sờ, vẻ mặt không dám tin trừng mắt nhìn cô:

- July, cô...

- Yên tâm đi, không chết được đâu. Nhưng mà sẽ rất đau đấy. Đây chính là món quà tôi tặng anh, coi như đáp lễ cho món quà anh tặng tôi ba năm trước. Marjorie... Còn bây giờ, nói, là ai sai các người đột nhập Dược đường đánh cắp thuốc trung hòa? Dám vào tận địa bàn của C.P, các người chán sống rồi!

- Hừ! Có giỏi thì cô cứ giết tôi. Nhưng mà tôi cho cô hay, các người sẽ không tung hoành được bao lâu nữa đâu. Hôm nay cô đánh bại được tôi, nhưng chưa chắc gì sẽ đánh bại được cô ấy. Cô...

Chưa dứt câu, Silver đã bị July một nhát sau gáy làm cho bất tỉnh. Giết? Cô đây hiền lương thực đức thế nên không có hứng thú, hưởng hờ gương mặt đẹp như thế, cô vẫn còn muốn giữ lại để dùng. Làm đối tượng YY, hình mẫu viết đam mỹ, ngôn tình, truyện teen... Tài nguyên quý giá như thế, bỏ thì thật uổng phí.

Giao hắn cho một thuộc hạ thân tín, July nở nụ cười sáng lạn, rục rờ vì đã thu được chiến lợi phẩm không tồi. Cô đứng thẳng dậy, nhìn về phía Lập Hoàng và Nạp Lan Đình, cô nắm chặt Huyền Thiết chậm rãi bước tới, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại.

Người đang đánh nhau với Lập Hoàng và Nạp Lan Đình, cho dù trang điểm đậm đến mấy, dù đã dịch dung, cô đều có thể dễ dàng nhận ra. Hừ, thì ra là thế, vội vã bỏ đi không thể gặp mặt, là vì chuẩn bị cho ngày hôm nay sao?

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Người đang đánh với Nạp Lan Đình và Lập Hoàng là Đỗ Thành Nguyệt.

Lập Hoàng từng nói người bên cạnh cô, có dính líu đến E.D. Chuyện này làm sao có thể không đề phòng suy xét, khi cô quyết định quay về thân phận July. Dò xét từng người một, mỗi người ít nhiều đều có sơ hở. Mỗi người bạn của cô, thế lực sau lưng tuyệt đối không tầm thường. Theo lí mà nói sẽ không vào E.D, nhưng mà trên đời này không có gì không xảy ra.

Đình La Khắc và Hạ Diệp, hai người này luôn ở dưới mi mắt của cô, hưởng hờ tương lai gánh vác trọng trách của gia tộc, nên khả năng trên, gần như bằng số 0. Lăng Minh Lâm thân là con cháu của những bậc tinh anh trong quân đội, nhiều đó đã đủ cho thấy cậu ta không thể gia nhập E.D. Nhưng còn Đỗ Thành Nguyệt...

Nữ chính trong nguyên tác, Đỗ Thành Nguyệt là người thế nào?

Cô gái này cường đại bao nhiêu, mạnh mẽ bao nhiêu, người rõ nhất vẫn là tác giả đại nhân cô. Đỗ Thành Nguyệt chỉ riêng trong truyện, từ đại tiểu thư của bang Thiên Địa bằng thực lực đã vực dậy cả một bang phái lớn tưởng như gần sụp đổ khi anh trai cô ấy bị ám toán. Xinh đẹp, thông tuệ, hữu dũng hữu mưu. Hưởng hờ lúc tạo ra nhân vật này, cô đã không ngần ngại mà “chém gió thành bão”, cho cô gái này IQ ngất ngưỡng, tinh thông cảm kì thi họa, karate, judo, aikido,... đủ các thể loại võ thuật. Nữ chính mà, truyện teen mà, tất nhiên sẽ được ưu ái hơn bao giờ hết. Bây giờ mới biết, đôi khi làm quá sẽ đem lại rắc rối không nhỏ.

Xuyên đến đây, tận mắt chứng kiến nữ chính cường đại, cô cảm thấy thật hả dạ, tự hào vì có đứa con cưng thế. Cô đối với Đỗ Thành Nguyệt là thân thiết, sủng ái, ỷ lại, nhưng vẫn còn bài xích chừng đề phòng. Bởi vì cô xuất hiện đã tạo ra hiệu ứng bướm bướm, mọi chuyện sẽ không như lúc đầu nữa. July biết, có thể, có thể Đỗ Thành Nguyệt có quan hệ với E.D. Cô hy vọng đây chỉ là giả thuyết, nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra.

Cô cảm thấy thật thất vọng. Tốt nghiệp xong, Đỗ Thành Nguyệt đột nhiên biến mất, cô liền cảm giác bất an. Thỉnh thoảng Thành Nguyệt sẽ gọi điện hỏi thăm, nhưng rất vội vã rồi lại tắt. Hôm nay vốn rất phấn khởi giao áo len cho Đình La Khắc nhờ gửi cho Đỗ Thành Nguyệt, không ngừng tưởng tượng cô ấy sẽ có vẻ mặt thế nào khi nhận được món quà này. Kết quả...

Mặc dù biết rõ mình chỉ là Thành Nguyệt và cô chỉ là bạn, hơn nữa người ta xuất sắc như thế, mình không thể nào với tới. Nhưng mà gặp lại trong hoàn cảnh thế này, cô thấy mình giống như bị phản bội vậy.

Hít một hơi thật sâu, cô không nghĩ nữa. Hiện tại cô là July, là Vô Diện của C.P, không phải là Lương Quang Ngân Tước. Mà Đỗ Thành Nguyệt, không hề quen biết July. Cho nên, hiện tại, hai người chỉ là kẻ địch, không có bất cứ liên hệ cùng e ngại gì. Cô, quyết sẽ không nhượng bộ.

Sải từng bước dài chạy đến bên Lập Hoàng, July thì thầm vào tai hắn rồi vượt lên trước nghênh chiến với Đỗ Thành Nguyệt:

- Người này ông đánh không lại được đâu. Sẽ bị lộ thân phận. Mau xâm nhập vào hệ thống của E.D, xem người này có thân phận gì. Đi mau.

July không thể để Lập Hoàng và Đỗ Thành Nguyệt tiếp chút thêm nữa. Nữ chính rất mạnh, năng lực rất quái. Cô ấy có thể mô phỏng lại phong cách đánh nhau của từng người để tìm ra chỗ hở. Hiện tại chưa thể xác định, nhưng chỉ cần đánh tròn nửa tiếng, quen thuộc với phong cách của đối phương liền có thể ghi nhớ. Cô (July) không sợ cô (Thành Nguyệt) đánh bại Lập Hoàng, chỉ sợ Thành Nguyệt nói lại điều này cho Lập Gia. Lập Gia quen thuộc với Lập Hoàng, đương nhiên sẽ nhận ra được. Cô không muốn tất cả bị lộ ra chỉ vì một lần giao đấu này.

Nạp Lan Đình thấy Lập Hoàng rút đi, July lên thay thì nhũn mảy thối mặc nhưng không nói gì. Cô tin tưởng July hành động như thế sẽ có lí do nên liền phối hợp tấn công người trước mặt.

Đỗ Thành Nguyệt rất xứng danh “trâu bò” của mình, không cần đến vũ khí có thể đánh ngang tay với một nam một nữ. Giờ một nam đã rút, thay bằng một cô gái, đương nhiên áp dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh tiêu diệt gọn đối thủ.

Nhận thấy đối phương muốn lấy mạng mình, Nạp Lan Đình nổi sát ý rút ra khẩu súng ngắn bên hông nhắm vào Đỗ Thành Nguyệt. Đỗ Thành Nguyệt linh hoạt né tránh loạt công kích, cũng rút ra một khẩu súng khác đã được lên đạn bắn trả. Từ đánh tay đôi đột nhiên chuyển sang đấu súng, bọn thuộc gần đó đang “nói chuyện” bằng nắm đấm không kịp phản ứng đều bị lãnh đòn, từng tên ngã xuống. Máu chảy nhuộm đỏ cả mặt đường.

July không có súng phòng thân, cô chỉ thích sử dụng dao và xích, đương nhiên không thể trực tiếp tham chiến. Quy tắc của hắc đạo ở đại lục Thái Bình khác hẳn với nơi cô từng sống nên không thể không tuân theo. Cô liền cắt đi vũ khí của mình, chợt thấy cây súng bằng bạc của Silver rút ở nơi hai người đánh nhau liền cầm lên, không khỏi cảm thán. Tên này chắc cuồng bạc nặng thật, không chỉ biết hiệu mà cả vũ khí cũng được làm bằng bạc nguyên chất, đúng là xa xỉ. Đồng dạng đều là cao thủ, nhưng sao hắn giàu mà cô nghèo thế không biết.

Cô lao đến từ phía sau Đỗ Thành Nguyệt. Hôm nay bọn cô đối mặt với tư cách là kẻ địch, sẽ không có chuyện khoan nhượng. Một lần trong quá khứ là quá đủ, July không muốn dẫm lên vết xe đổ lần nữa. Thẳng tay, nhắm vào dưới ngực trái giống như vị trí cô đã đâm Silver, July không chút do dự hành động.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Ba tiếng súng vang lên cùng một lúc, bốn người ngã xuống.

Đỗ Thành Nguyệt ôm lấy phần lồng ngực bên phải khuyu xuống, cắn chặt răng. E rằng xương bên trong cũng đã vỡ thành nhiều đoạn. May là cô phản ứng nhanh, nếu không, thương tích chắc chắn không chỉ như thế. Khốn kiếp thật, July này quả nhiên ra tay rất độc ác. Không phải, là do cô đã quá coi thường người tên Từ Thần Trắng này.

Trong lúc giao đấu với Nạp Lan Đình, nhìn thấy bóng dáng ở phía sau phản chiếu trong đôi mắt cô ta, người này bóp mạnh cò súng, một viên đạn bay vút về phía cô. Đỗ Thành Nguyệt quay người lại thì trúng đạn, tay phải cầm súng liền không ngừng nã đạn về July. Nhưng mấy viên đạn không trúng, chỉ sượt qua phần trán rồi tiếp tục bay về phía hai người của E.D đang đánh lén July. Hai tên đó lập tức ngã xuống, vĩnh biệt thế giới.

Đỗ Thành Nguyệt thấy trên mặt July rút ra một mảnh da. Đây là loại da chuyên dùng trong thuật dịch dung. Hóa ra Vô Diện có trăm ngàn khuôn mặt khác nhau là sự thật. July ngồi gục xuống, trông rất bất ổn, hai bàn tay nắm chặt trắng bệch.

Chưa kịp nghĩ gì thêm, Đỗ Thành Nguyệt tiến vào trạng thái mơ màng do mất máu quá nhiều. Bọn thuộc hạ bên E.D liền lao lên mang cô rút lui. Bên C.P liền đuổi theo nhưng không thu được kết quả gì, liền quay về phục mệnh.

- Chết tiệt, các người làm việc như thế nào vậy, để cho bọn chúng chạy thoát. Tôi nhất định sẽ không bỏ qua vụ này. – Nạp Lan Đình dừng lại một chút, quay về nhìn July vẫn bất động liền tái mặt, vội lao đến nắm lấy bờ vai cô – Em sao vậy? July, July...

Cầu Thanks~

Chương 21

Tòa nhà sang trọng xa hoa, từng vật dụng đều được làm từ vật liệu tốt nhất không kém phần tinh mỹ. Tọa lạc ở một khu vực bí mật, đây chính là tổng bộ của E.D. Lúc này trong một căn phòng rộng lớn, Đỗ Thành Nguyệt sau khi được băng bó cẩn thận đã khôi phục lại thần trí. Dựa người vào chiếc gối mềm mại, lông mi cong dài rũ xuống đôi mắt đẹp im lặng suy nghĩ tới chuyện vừa xảy ra. Cô vẫn không thể nào hiểu được một chuyện. Lúc đạn sượt qua trán July, lớp da dịch dung bị rách rưới xuống che khuất một phần mắt kính, lộ ra vùng trán non mịn. Căn cứ vào làn da, liền biết người này còn rất trẻ, tầm 15 đến 20 tuổi là cùng. Bởi vì người từ hai mươi tuổi trở lên, cho dù bảo dưỡng tốt đến đâu, cũng không thể có được làn da như thế. Nhưng mà chẳng phải July này từ khi gia nhập hắc đạo ít nhất cũng đã 16 tuổi sao, đến giờ ít nhất cũng được 8 năm rồi sao? Chẳng lẽ đây là người khác?

Đỗ Thành Nguyệt không tin mình không giết được người này. Cô tiến vào E.D từ khi còn rất nhỏ, chấp hành huấn luyện với cường độ đặc biệt đã gần hai mươi năm, muốn giết một mật thám Vô Diện nhỏ nhỏ là chuyện rất dễ dàng. Nhưng tại sao mỗi lần muốn tiến gần người này để hạ thủ, luôn thất bại? Giữa Đỗ Thành Nguyệt và July dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, chỉ cần lại gần thêm một bước nữa thì cảm giác như bị một tảng áp lực đè nặng.

Cánh cửa phòng bật mở, Tô Mặc Nhân bước vào, khoanh tay dựa vào bức tường nhìn Đỗ Thành Nguyệt, hơi ngập ngừng hỏi:

- Cô... nghe nói hôm nay đối thủ của cô là July. Cô ấy... có khỏe không?

- Cô nghĩ người có thể khiến tôi như vậy có khỏe không? Chắc, xem cô kia, đã rồi đi 3 năm mà vẫn nặng tình với cô ta vậy sao? Tôi nghĩ cô không nên lo cho cô ta mà nên lo cho bản thân mình đi. Silver tiết lộ việc hãm là nguyên nhân để cô đi làm nội gián ở C.P liền bị cô ta dùng thủ đoạn bắt đi, chắc là sẽ hành hạ hãm đau khổ đến chết giống như anh trai hãm thôi. Tôi nghĩ tiếp theo có lẽ là cô đấy.

- ... – trầm mặc một hồi, Tô Mặc Nhân bỏ lại một câu liền rời đi – Cô cứ tỉnh dưỡng đi, tôi đi trước đây.

Chua xót không ngừng dâng lên trong lòng, nhớ lại đôi mắt đã từng nhìn mình một cách tràn đầy tin nhiệm, nghĩ đến những tin nhiệm ấy đã vỡ nát không còn tồn tại, Tô Mặc Nhân lại cảm thấy đau khổ. Tất cả bọn họ đều sai, cô cũng sai. Nếu ngay lúc ban đầu không gặp gỡ, chắc chắn sẽ không như hôm nay. Đỗ Thành Nguyệt nói cô sẽ là đối tượng tiếp theo July muốn báo thù, cô tình nguyện bị người con gái ấy hành hạ. Lại nhớ đến Lương Quang Ngân Tước, người kia nói “Có lẽ khi ấy, lúc cô quay người bỏ đi, quan hệ giữa cô và cô ấy đã chấm dứt.”, Tô Mặc Nhân liền hiểu rõ, ba năm July không xuất đầu lộ diện, là vì không muốn nhắc đến cô, không muốn nghe về cô. Nhưng hôm nay, July quay trở lại, với cá tính của cô gái đó, có lẽ đã hoàn toàn không quan tâm đến cô nữa, hoàn toàn vứt bỏ mọi thứ. Trái với yêu không phải là hận, mà là lãng quên, là ơ thờ. Ở thờ chính là tàn nhẫn nhất. July dùng sự ơ thờ đó, rạch từng nhát vào lòng cô, không hề lưu tình. Tất cả đều là lỗi của cô, là lỗi của Tô Mặc Nhân cô.

Nhìn thấy Tô Mặc Nhân lúc quay người đi sắc mặt dần trắng bệnh, đôi mắt kè lên tia thống khổ, Đỗ Thành Nguyệt im lặng. Từ khi Tô Mặc Nhân hoàn thành nhiệm vụ ở C.P liền như người mất hồn, suy sụp không tưởng. Mọi người đều biết cô ta có tình cảm đặc biệt với July, mật thám Vô Diện của C.P, kết thúc nhiệm vụ bằng cách như thế, người thiệt nhiều nhất, vẫn chỉ là Tô Mặc Nhân. July kia vô tung vô ảnh, Tô Mặc Nhân điên cuồng tìm, kết quả không được gì. Chỉ sợ lúc hai người đó bên cạnh nhau, cô ta còn không thấy được khuôn mặt thật của July. Một nhân vật quan trọng thuộc cấp cao của E.D, lại vì tình cảm riêng tư sa đọa đến mức như thế, lấy tư cách gì tiếp tục thực hiện nhiệm vụ mới, lấy tư cách gì xứng với danh mật thám hàng đầu của E.D?

Cô cười nhạt Tô Mặc Nhân, cũng chính là tự cười nhạt mình. Minh khác cô ta sao? Minh không vì tình riêng sao? Loại tình cảm mà Tô Mặc Nhân đối với July là yêu nhưng không đơn giản thế, mà còn hơn cả những tình yêu tầm thường kia, vượt qua mọi giới hạn. Nhưng tình cảm có mạnh mẽ thế, cũng không thể đem quan hệ của hai người kia trở lại như cũ nữa. Đỗ Thành Nguyệt với Lương Quang Ngân Tước có khác gì? Nhưng ít nhất Tô Mặc Nhân có thể thổ lộ loại tình cảm đó với July, còn cô chỉ có thể giấu. Lương Quang Ngân Tước, người kia tốt đẹp như thế, thiên chân như thế, nếu cô nói ra, chỉ sợ dọa cô gái nhỏ đó bỏ chạy, cả bạn bè cũng không làm được.

July kia cuối cùng có gì đặc biệt, đặc biệt giống Ngân Tước sao? Để cho Tô Mặc Nhân nhớ mãi không quên. Nhưng mà dù thế nào, Đỗ Thành Nguyệt cô nhất định phải giết người này, đây chính là nhiệm vụ, không thể không chấp hành. Đã vào vùng bùn nhơ này, cô không còn cách thoát ra nữa.

Lương Quang Ngân Tước là July. July chính là Lương Quang Ngân Tước.

Đỗ Thành Nguyệt trong nguyên tác cũng giống hiện tại, bí mật gia nhập E.D, nên mới dễ dàng vực lại được bang Thiên Địa sắp sụp đổ, thời điểm đó, căn bản không có July cản đường. Nhưng sự hiện diện của Lương Quang Ngân Tước đã đảo lộn mọi thứ, không còn như ban đầu. Đỗ Thành Nguyệt, Lương Quang Đình La Khắc và Hạ Diệp vốn được gọi là tam giác tình yêu đã tan rã ngay từ trong trứng nước. Cả ba đều đem hết lực chú ý đến Ngân Tước, thứ tình cảm mà cô viết ra, cô mong đợi cũng không hề xảy ra. Thậm chí việc Ngân Tước xuất hiện ở C.P cũng là ngoài ý muốn, cho nên cô trở thành vật cản đường lớn nhất của Đỗ Thành Nguyệt. Nếu một ngày nào đó Đỗ Thành Nguyệt thật sự giết chết July, lại phát hiện chính là Lương Quang Ngân Tước sẽ có biểu hiện thế nào?

Hôm nay bọn họ lần đầu giao tranh, chính là mở màn cho rất nhiều vụ chạm mặt sau này, đại biểu cho việc sẽ có một ngày cô không chết là tôi chết. Cho đến khi mọi việc kết thúc, thì liệu bọn họ có còn vui vẻ như xưa? Hay cay đắng nhờ nọ cười, tiếp tục bước đi trên con đường mình đã lựa chọn?

Chương 22

- Thế nào rồi? July làm sao vậy?
- Bệnh lại tái phát thôi khiến con bé rơi vào trạng thái hôn mê thôi. Cô không đưa thuốc cho con bé uống sao?
- Tôi đã đưa rồi. Một tháng một lần, mỗi lần 2 chai thuốc. Bệnh của July càng ngày càng nặng, số lần tái phát diễn ra liên tục, lượng thuốc uống cũng tăng nhiều. Rốt cuộc con bé bị gì?
- Tôi không rõ. Thuốc là do lão đại đưa công thức cho tôi điều chế, nếu cô muốn biết thì đi hỏi lão đại đi
- ...

Trong phòng bệnh màu ngáp mùi ỉt, Nạp Lan Đình và bác sĩ đặc trị cho July vẫn đang trò chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn sang người đang nằm trên giường. Cô gái này thật nhỏ bé, khuôn mặt rất dễ thương, tuy không thuộc loại nữ nữ nhưng khiến người đối diện nhìn vào rất dễ sinh lòng yêu mến. Đuôi mắt thật dài cong lên thành hình trăng khuyết giống như đang cười, đôi môi hồng nhuận giờ đây trắng bệch không còn chút máu. July yên tĩnh nằm trên giường bệnh, mái tóc dài xõa tung, hai tay được băng bó trắng toát đặt trên bụng. Phải, đây chính là khuôn mặt của Lương Quang Ngân Tước. Lớp mặt nạ kia lúc chiến đấu với Silver đã hở ra, nhờ vào viên đạn của Đỗ Thành Nguyệt mà chính thức bị rách.

Lương Quang Ngân Tước nửa mê nửa tỉnh như bước vào cõi mộng, cô loáng thoáng nghe có người nói chuyện kể bên nhưng không cách nào lên tiếng, cả thân hình nặng như đeo chì, tay chân vô lực. Cô đang bước trong khoảng không tăm tối, bỗng chốc thấy được ánh sáng lập lòe trôi nổi ở phía trước liền do dự, có nên lại gần đó hay không?

“Lại đây đi! Hãy mau lại đây!”

Giọng nói đầy ma lực vang lên. Ngân Tước nghe xong bất giác từng bước tiến về chỗ sáng ấy, thấy lơ lửng giữa không gian tối đen là một chiếc giường rất lớn, màu trắng muốt phát sáng lấp lánh.

“Hãy nằm lên đó!”

Khí tự lại nơi lòng bàn tay xuất ra, dưới chân Ngân Tước xuất hiện bậc thang làm từ dây leo, cô bước lên rồi nằm trên giường một cách vô thức. Chiếc giường êm ái như được tắm mê được, chẳng mấy chốc Ngân Tước lại chìm vào mê mang.

Một bóng đen vô thanh cô tức xuất hiện bên cạnh, đưa bàn tay chạm vào khuôn mặt cô thật cẩn thận, giống như cô là bảo bối trân quý nhất, chạm nhẹ vào sẽ tan vỡ thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ. Khóe môi người đó cong lên một cách quý dị, thì thầm bên tai Ngân Tước. Giọng nói ấy vang lên lần nữa phá lệ âm u hơn giữa không gian tĩnh mịch:

- Những chuyện cô không thể làm, tôi sẽ giúp cô. Đã đến lúc cô nên biết mình là ai.

Nói rồi liền biến mất, trong khoảnh khắc ấy, Lương Quang Ngân Tước trên giường phòng bệnh liền mở mắt, nhưng đồng tử lúc này đã chuyển sang màu xanh rêu yếu ớt, to hơn bình thường. Đôi mắt âm u vô hồn, lóe lên tia sắc lạnh không ai có thể khinh nhờn. Chỉ có hậu đại mang huyết thống thuần khiết của Bích Quang mới có thể có được màu mắt như thế.

Cùng lúc đó, Lương Quang Ngân Tước giật mình bật dậy. Nhìn bàn tay đã hóa trong suốt, cô vận động linh lực trong cơ thể, tạo ra một nhánh dây leo. Trong suốt nốt. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đây là đâu? Cô đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây có vẻ như là một phòng thí nghiệm. Chính giữa căn phòng còn có một cỗ máy rất lớn, làm từ thủy tinh trong suốt, ở giữa chứa đầy chất lỏng màu xanh. Ngân Tước còn ngửi thấy được mùi Formalin thoang thoảng. Từ khi nào Formalin có màu xanh nhỉ?

Quan trọng hơn ở giữa cỗ máy, còn có một người lơ lửng giữa chất lỏng màu xanh kia, xung quanh quần đầy dây leo, ở cở tay cở chân đều được nối với dây điện, phía trên còn có một bộ não không ngừng tiết ra dịch trắng từ từ quần lấy cô người đó, đâm sâu vào đầu rồi lại rút ra, tiếp tục đâm sâu vào rồi lại rút ra. Mỗi lần như thế, lại tràn ra chất lỏng màu trắng đỏ, nhìn vô cùng ghê tởm.

Lương Quang Ngân Tước đưa tay che miệng, không ngừng áp chế cảm giác buồn nôn trào lên tận cổ họng. Rốt cuộc là ai ác độc đến mức lại làm thế với người này?

Cửa phòng thí nghiệm bật tung, một đám người mặc áo trắng cầm tập tài liệu bước vào, quây quanh cỗ máy, không ngừng nhập vào bàn phím điều khiển, chẳng mấy chốc chất lỏng màu trắng đỏ được lọc sạch, bộ não kia cũng ngừng quần quanh cỗ người đó, được một thủy cầu bọc lại rồi biến mất. Người lớn tuổi nhất trong đám người kia hỏi:

- Kết quả kiểm tra thế nào?

- Giáo sư, cơ thể cô gái này vô cùng tuyệt diệu, tất cả vết thương do Quái não gây ra đều hồi phục rất nhanh, thậm chí Thủy độc tràn vào cơ thể cũng không gây ảnh hưởng gì đến cô ta cả. Cô ta còn có cả năng lực điều khiển thực vật.

- Ha ha, rất tốt, quả nhiên là một vật thí nghiệm tuyệt hảo. Hậu đại của Bích Quang quả nhiên là con rối cực phẩm. Xem ra ngày gia tộc Lương Quang diệt vong cũng sắp đến rồi. Con rối này... – lão ta đắc ý vuốt nhẹ lồng kính – ta sẽ đưa nó về quá khứ, thay thế Lương Quang Ngân Tước. Hừ, Lương Quang Thuận Thành, tôi sẽ cho ông tận mắt chứng kiến tộc nhân của mình từng người từng người ngã xuống. Để cho ông nếm trải thống khổ không gì sánh bằng.

- Giáo sư, cô gái này rốt cuộc là ai vậy ạ?

- Bích Quang Ngân Tước. Cô ta vốn dĩ thuộc về thế giới này, lại lưu lạc ở thế kỉ XXI, không biết mình là ai, lại có thể viết được câu chuyện về Lương Quang Đình La Khắc. Thằng nhãi đáng chết đó, ta nhất định sẽ khiến cho nó sống không bằng chết. Dám cả gan phá hủy Lý gia của ta...

Lão già vừa nhắc đến đó, khuôn mặt vặn vẹo rất nhanh khôi phục, nở nụ cười tàn độc. Lương Quang Ngân Tước mê mẩn, thế này là sao? Cô lướt qua đám người đó, xuyên qua cỗ máy nhìn kĩ người đó. Oánh! Người này, người này giống hệt cô của thế kỉ XXI, giống hệt cô của hiện tại? Chẳng phải cô xuyên vào cuốn sách do mình viết sao? Hiện tại là thế nào?

Đầu đội đến từng cơn đau, cơn đau nhức tận xương tủy quen thuộc kia bỗng dưng xuất hiện hành hạ Lương Quang Ngân Tước. Một đoạn ký ức ào về trong cô, khiến cô nhớ lại toàn bộ mọi chuyện.

Thì ra là thế!

Hóa ra cô là Bích Quang Ngân Tước. Hóa ra cô đang lúc viết truyện của mình lại bị bắt tới đây, bị đám người này coi như vật thí nghiệm, một công cụ giúp bọn họ trả thù. Bọn họ muốn tấy não cô, nhưng cô lại thức tỉnh, vô thức sử dụng năng lực chạy trốn thành công, nhưng lại lạc vào khoảng không thời gian. Cuối cùng vẫn thay thế vị trí “cô ấy” trở thành Lương Quang Ngân Tước. Còn “cô ấy”, “cô ấy” vốn dĩ theo kế hoạch của lão già kia, đã bị giết từ ngày sinh ra.

Ngân Tước không ngừng run rẩy, kí ức tràn về khiến cô cảm thấy kinh hoàng. Thật may mắn, may mắn cô đã nhớ lại được. Nghĩ đến cảnh nếu mình bị lão ta điều khiển, tự tay tiêu gia tộc Lương Quang, tự tay cướp đi sinh mạng của Đình La Khắc, Ngân Tước cảm thấy tức ngực. Còn có “cô ấy” bị chết oan như thế, Ngân Tước bỗng dưng nước mắt tuôn như mưa.

Cùng là Ngân Tước, cùng là con gái, cùng có dung mạo giống nhau, cùng có một loại năng lực, nếu gặp, hai người sẽ trở thành tri kỉ. Đáng buồn thay, một sinh mạng vừa chào đời lại kết thúc như thế. Ngân Tước thở, cô nhất định thay “cô ấy” này báo thù.

Nếu không có duyên gặp, thì tôi sẽ dùng hết tất cả khả năng giúp cô trả mối hận xương máu này.

Lý gia đúng không? Lão già kia ít nhất có năm phần tương tự Lý Gia Hạo. Thế thì sẽ ra tay từ hân. Không cần đợi tương lai Đình La Khắc tiêu diệt Lý gia, cô sẽ hành động.

Cô vẫn sẽ là Lương Quang Ngân Tước, cô sẽ sống thêm phần của “cô ấy”.

Lương Quang Ngân Tước trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, dần thiếp đi trong cơn đau dai dẳng.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Lương Quang Ngân Tước từ sau khi mở mắt vẫn giữ thái độ trầm mặc qui dị, đôi mắt xanh rêu vẫn lạnh lẽo nhìn thẳng trần nhà, không hề quan tâm đến Nạp Lan Đình và bác sĩ nói chuyện kê bên.

Các người thật quá ồn ào!

Lương Quang Ngân Tước biểu tình không thay đổi nhưng một ngón tay khẽ động, giữa bầu không gian vô thanh vô tức xuất hiện đóa hoa màu đen, tỏa ra làn khói trắng mờ mờ vô cùng diễm lệ. Hai người kia lúc này mới phát hiện, vừa nhìn thấy đóa hoa đã ngã xuống bất tỉnh.

Đúng vậy, thứ đóa hoa kia tỏa ra là khói mê, chỉ cần hít vào sẽ tiến vào trạng thái hôn mê, lúc tỉnh dậy cũng sẽ không biết tại sao mình ngất đi. Trong nháy mắt sau khi xuất hiện, nó liền biến mất.

Ngón tay người trên giường khẽ động lần nữa, chớp mắt dây leo bốn phía liền xuất hiện, đan vào nhau tạo thành cái cạm bẫy nhỏ, những dây leo đó tựa như có ý thức, nhẹ nhàng nâng cơ thể vô lực do di chứng cơn đau để lại của cô gái trên giường đặt vào cạm bẫy, giây sau đó liền vô ảnh vô tung như chưa từng

xuất hiện.

Trong căn phòng giam leo lét ánh đèn, Silver bị trôi trên cây thập tự giá giống như chúa, khuôn mặt đẹp như tượng tạc, máu từ khoe môi chảy xuống càng tăng thêm vẻ yếu dị, mái tóc bạc của hắn rũ xuống, che mất đôi mắt khiến cho người khác không hiểu hắn đang hiểu gì, trên ngực đỏ thẫm một mảng máu. Hắn yên lặng, cảm nhận hương vị nơi này. Mùi của lạnh lẽo, chết chóc, của máu và tiếng những linh hồn oán than, rên khóc từ dưới lòng đất vọng về. Đây là một trong những phòng giam “đặc biệt” nhất của C.P, không tra tấn bằng hình cụ mà tra tấn chính tinh thần tù nhân, cho hắn cảm nhận được ranh giới giữa sống và chết là thế nào.

Cửa phòng bằng sắt bất tung tạo ra tiếng động lớn trong không gian yên tĩnh, Lương Quang Ngân Tước nằm trên cang lơ lửng tiến vào, cánh cửa phía sau đóng lại, tách biệt nơi này với thế giới bên ngoài. Giờ phút này trong phòng chỉ còn hơi thở của hai người, chiếc lách tách của ngọn nến sắp tàn trên vách tường. Bầu không khí âm u cực điểm khiến người ta rợn tóc gáy. Cái cang từ từ dựng đứng, đối mặt với người đang bị treo trên vách tường. Silver ngẩng đầu lên, bất gặp được một người dùng khăn che kín, chỉ lộ ra đôi mắt xanh rêu kì dị nhìn hắn. Hơi thở của người này, hắn biết, là July.

Nhếch môi khinh thường nhìn cô, hắn cất giọng chậm chọc:

- Chắc, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay cô. Muốn chém muốn giết tùy cô. Chỉ cần một ngày nào đó tôi còn sống, thoát ra được, tôi nhất định khiến cô sống không bằng chết!

- Tôi sẽ không giết anh. Anh rất rõ qui tắc của tôi. Tôi sẽ khiến cho anh... trở thành con rối của tôi.

Giọng nói âm u như vang vọng từ địa ngục, không hề mang bất cứ sắc thái tình cảm nào cả. Nếu nói July độc ác, thì hãy trách Silver chọc nhăm người. Người đứng trước mắt hắn không còn là Lương Quang Ngân Tước đơn thuần mà là phần linh hồn ác độc, u uất, tàn nhẫn nhất đã tách riêng ra của cô ấy. Không phải lúc nào phần linh hồn này cũng có thể xuất hiện, nhưng mà món quà hắn trao tặng, sự phản bội của Marjorie, đã khiến cho “cô” xuất hiện.

Các người nghĩ một người con gái chấp nhận sống giữa nơi máu tanh, chém giết lẫn nhau, chấp nhận gia nhập, trở thành một người của thế giới ngầm còn có thể thuần khiết sao? Các người nghĩ một người con gái khi đã đối mặt xác chết, máu và lòng thù hận, trải qua phản bội, trải qua tình thế tính mạng lơ lửng dưới vực sâu ngàn cân treo sợi tóc sẽ còn thiện lương, lạc quan được hay sao? Không thể nào! Ở nơi anh không chết thì tôi chết này, không thể nào xuất hiện hai chữ thuần khiết, hai chữ thiện lương! Lương Quang Ngân Tước cũng thế, cô không phải Thánh mẫu, cô không phải là loại người ngoài mặt cười hiền lành nhưng sau lưng lại giết người không chớp mắt. Cô tham gia nhiều trận chiến sinh tử, không không tận tay giết người ta, nhưng một đòn cô đánh ra, có thể khiến người ta sống không bằng chết, đó đã là giới hạn cuối, nếu không người chết trước sẽ là cô. Cô đã đi đến bước này, chấp nhận lựa chọn con đường trước mắt thì sẽ không bao giờ yếu đuối nữa. Cô phải trở nên mạnh mẽ, phải mạnh mẽ hơn bất kì ai.

Nhưng mà tính cách lạc quan của cô, mong muốn của cô, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời vẫn chưa bao giờ mất vì phần thiện lương, phần khát vọng trong trái tim vẫn quá lớn. Vì cô không muốn ai chết nên nó xuất hiện trong cô, tự động thôi miên ý thức, tách dần phần u ám đó ra. Phần u ám đó, ngày một lớn dần vì nó cứ cuốn theo sát ý, tàn nhẫn, độc ác của cô tạo thành một linh hồn riêng biệt mới, mang tất cả ý thức về chuyện cũ của cô, mang hết sức mạnh thực sự của hậu nhân gia tộc Bích Quang đi. Bởi vì chỉ có ác độc, mới có thể dùng được sức mạnh này, đáng tiếc Ngân Tước không phải là loại người đó. Cho nên linh hồn này, chính là ảo giác phòng bị của cô, là cái vỏ cuối cùng che chở Ngân Tước khi cô bị tổn thương. Nó chỉ xuất hiện khi cô yếu ớt nhất, khi nó muốn che chở cho cô, khi nó muốn... cho cô biết quá khứ của mình.

Cảm nhận được linh hồn chủ của cơ thể đã rơi vào trạng thái mê mang, bắt đầu tiếp nhận một phần sức mạnh mà “cô” truyền qua, “cô” nhếch môi cười lạnh lẽo, khẽ nâng cánh tay, một luồng ánh sáng màu lục bắn thẳng về phía Silver, tạo thành vòng tròn bao quanh hắn. Dám tổn thương người của “cô”, cái giá thật sự rất đắt.

Sức mạnh của gia tộc Bích Quang không phải chỉ làm cảnh, hữu danh vô thực.

Đạo ánh sáng bắt đầu lớn dần, phản chiếu qua đôi mắt màu rêu, “cô” khẽ đọc một dòng chú ngữ cổ xưa, ánh sáng xanh bắt đầu tách ra thành nhiều luồng nhỏ, điên cuồng phóng thẳng về phía đôi mắt của Silver, xâm nhập thẳng vào đó. “Cô” tiếp tục tụ khí ở tay, một thủy cầu xuất hiện ở không trung, từ một giọt nước nhỏ bé từ từ bành trướng, to hơn cả thân hình của người trưởng thành cao lớn. Nó như có ý thức, bao bọc Silver lại, mặc cho hắn giãy dụa vì đau đớn đang hoành hành đối mặt.

Silver không phải người bình thường, hắn là một trong những sát thủ hàng đầu của E.D, không phải mạnh nhất nhưng vượt trên hẳn nhiều người. Lá chắn tinh thần của hắn, tính tự chủ vững vàng nên muốn biến hắn thành con rối không phải chuyện đơn giản. Đã dùng Không Tâm thuật cùng thủy cầu không chế nhưng Silver vẫn giãy dụa không thôi nhằm tránh khỏi sự xâm nhập ý thức. “Cô” cười lạnh lẽo, tăng thêm sức mạnh, một đạo rồi một đạo ánh sáng xanh không ngừng bắn tới mắt Silver. Huyền Thiết xích không hiểu tại sao đang quán quanh eo “cô” bỗng rung rung rồi giật mạnh, xuyên qua thủy cầu trói chặt Silver. Nó là vật có linh khí, chủ nhân của nó bị tổn thương, nó nhất định sẽ không buông tha cho kẻ đó. Huyền Thiết xích từ từ tỏa ra sát khí, mùi màu từ nó phát ra nồng đậm cả không gian càng thêm khủng bố tinh thần của Silver.

Bị thủy cầu chế ngự gắt gao, bị Không Tâm thuật liên tục xâm nhập, bị Huyền Thiết xích vây chặt khiến cho Silver như rơi thẳng xuống địa ngục. Thật khủng bố! Quá khủng bố! Tự chủ của hắn dần mất đi, rồi mất hẳn trong hố đen sâu thẳm của lòng hắn. “Cô” mỉm cười, Không Tâm thuật đã hoàn thành, bước đầu trong kế hoạch của “cô” đã xong. “Cô” nhất định sẽ khiến cho những ai tổn thương Ngân Tước phải trả giá. Những chuyện cô ấy không thể làm, “cô” sẽ giúp.

Thu lại Huyền Thiết xích, đánh vỡ xiềng xích đang trói chặt tay Silver, hắn từ trên cao rơi thẳng xuống đất rồi từ từ tỉnh dậy. Quỳ gối trước mặt người con gái, ánh mắt Silver mê muội, khàn giọng nói với “cô”:

- Chủ nhân.

- Rất tốt, mau đứng lên đi. Anh biết mình lúc trở về sẽ nói gì chứ?
- Vâng, thưa chủ nhân.
- Quay về và đợi lệnh của tôi. Sau này nếu gặp lại, không có mệnh lệnh, anh biết phải làm gì rồi chứ?
- Vâng, thưa chủ nhân.
- Đi đi.

Rạch ra khoảng không thời gian, “cô” cười đầy ý vị nhìn Silver bước vào rồi biến mất, đôi mắt đen lóe lên tia xanh lục biểu hiện của người bị mắc Không Tâm thuật. Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà, chuyện hay còn ở phía sau. Khăn choàng trắng trượt xuống, lộ ra khuôn mặt non nớt nhưng đôi mắt xanh rêu lại thâm sâu khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

- Trở về.

Giọng nói lạnh lùng vang lên, căn phòng lại trở nên trống rỗng. Cùng lúc đó tại phòng bệnh, Nạp Lan Đình và bác sĩ đã tỉnh dậy, thấy July vẫn đang hôn mê thì thở nhẹ. Họ rời khỏi phòng trong sự khó hiểu.

Cả căn phòng tiếp tục chìm vào im lặng.

Tầm mười phút sau, một bóng đen từ lỗ hồng không gian bước ra. Hấn vừa xuất hiện, July đã mở mắt. Đôi đồng tử xanh rêu nhìn chăm chăm vào người đàn ông có hơi thở cường đại mà không hề lên tiếng.

Hấn chính là lão đại của C.P.

- Tại sao lại thức tỉnh ngay lúc này. Ngân Tước vẫn còn rất yếu. Cơ thể nó sẽ không chịu nổi nếu cô cứ tiếp tục...
- Tôi đang cải tạo lại thân thể này một lần nữa. Bây giờ anh không cần dùng thuốc để áp chế tôi.
- Con bé nếu thay đổi quá nhanh sẽ khiến họ nghi ngờ.

Họ chính là Hạ Diệp và Đình La Khắc.

Một người khi mang theo quá nhiều thù hận, đôi mắt sẽ không còn trong sáng mà tối dần rồi chìm vào âm u vô định. Đôi mắt Ngân Tước rất đẹp, nếu bị nhuộm màu thù hận, sẽ rất bị thương. Phàm là ai thân cận với cô, sẽ nhận ra một cách dễ dàng. Bọn họ thay cô giấu nhiều năm như thế, chỉ mong cô vui vẻ hạnh phúc. Nhưng nếu bắt Ngân Tước quay trở lại vòng xoáy này, chỉ sợ họ sẽ quay lưng với cô.

- Anh không cần phải lo. Nếu hai người đó chỉ vì Ngân Tước như thế mà bỏ rơi nó thì càng tốt. Tôi chỉ cho phép những ai thật lòng với con bé ở cạnh nó.

Yêu chính là chấp nhận tất cả những gì thuộc về người đó. Nếu không làm được thì tất cả chỉ là giả dối.

Người đàn ông im lặng. “Cô” nói đúng, hấn không thể không đồng tình. Căn phòng lâm vào trầm mặc thì bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập ngoài hành lang vọng lại. July liền nói:

- Anh yên tâm, lần cải tạo này chỉ là khởi đầu. Sẽ rất nhanh, không tạo quá nhiều biến đổi. Anh hãy đưa con bé trở về lại kéo có người nghi ngờ.

“Cô” đã dùng quá nhiều sức lực cho việc khống chế Silver, nếu mở lỗ hồng không gian lần nữa sẽ không còn sức cải tạo cơ thể Ngân Tước.

Người đàn ông gạt đầu vung tay lên. Cô gái trên giường lập tức biến mất. Khó có thể tin được trên thế giới này xảy ra nhiều chuyện kì dị như thế.

Lão đại của C.P quay trở lại phòng họp đầu não. Theo như tin tức vừa truyền đến, phạm nhân mới nhất, Silver, vừa mới tẩu thoát. Xem ra hấn cần phải tăng thêm phòng hộ ở tổng bộ rồi.

Ba ngày sau.

Quá trình tinh lọc cơ thể của Ngân Tước xem như bước đầu thành công. Khi cô mở mắt tỉnh dậy tưởng chừng mình đã ngủ rất lâu, cơ thể lại nhẹ nhàng

linh hoạt hơn rất nhiều. Vừa mở điện thoại ra xem thì phát hiện mình đã ngủ ba ngày. May mắn trong thời gian này hai ông tướng kia không sử dụng điện thoại. Không thì cô đừng hòng yên thân khi không liên lạc với họ.

Nhớ lại những gì bản thân đã chứng kiến, Ngân Tước nắm chặt tay. Lý gia, hãy chờ xem cô “tiếp đón” họ thế nào. Nếu đã động đến cô, thì nên sẵn sàng đón nhận hậu quả đi

Bạn đang đọc truyện *Rất Yêu Em Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.